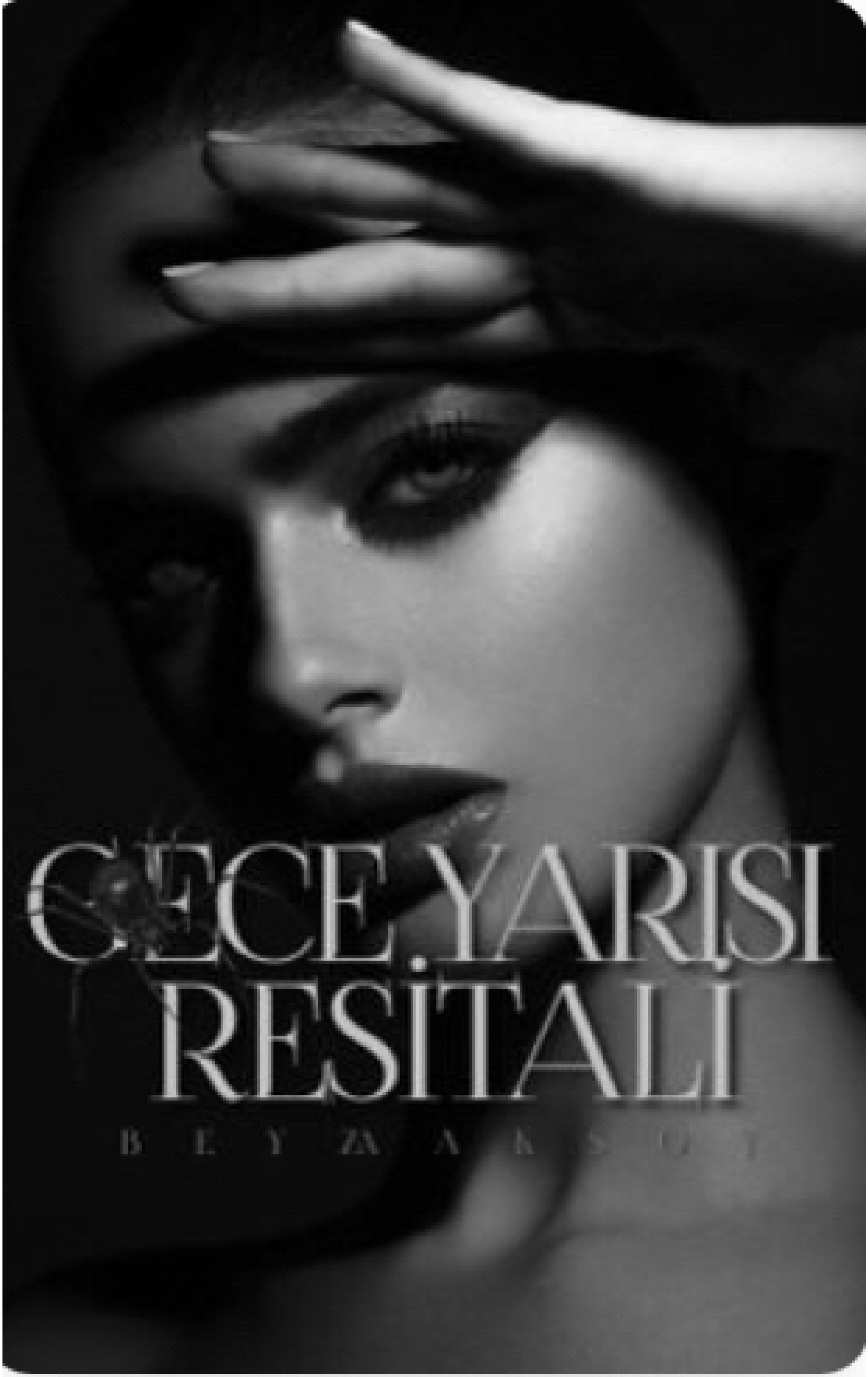

GECE YARISI
RESİTALİ
BEYAZ AKŞAM

GECE YARISI RESİTALİ

69K 6,78K 8,05K

GECE YARISI RESİTALİ

Chelsea Wolfe, House of Metal

"İntikam yolculuğuna çıkacaksan eğer, kendin için de bir mezar kazmayı unutma." *Konfüçyüs*

Öfkeyle kalkan, kinle silahlanan, istekleri gözünü kör etmiş hırslı insan yükselir belki, ama sana yeminim olsun ki; senin düşüşün bile benim yükselişimin gölgesinde kalacak.

Bir 13 Mart gecesi sayıları 100'ü aşkın psişik, yıllarca süren acı dolu deney ve işkencenin ardından dosyalarına bastırılan *hatalı* etiketiyle yok edildi. Kimlikleri gizlenen birkaç asil *Sapphire* üyesi haricinde genetiğiyle oynanan hiçbir denek bugün yaşamıyor.

Ben hariç.

Anne karnında henüz kalp ve sinir sistemim oluşuyorken maruz kaldığım radyasyon bugün bile nefes nefese, ter içinde uyandığım uykusuz gecelerimin sebebi. Beni camdan duvarların arkasına kapattılar, hayvanat bahçesinde doğup büyümüş bir aslan gibi itaatkâr yetiştim ama onlar gibi kaderime razı gelmeyecektim. En çok görmek istediğim şey gün ışığıyken, yıllarım floresanların aydınlattığı karanlık bir odada

geçti; *yıllarım bir odada geçti,* **verdikleri uyuşturucunun etkisi geçmedi.**

Küçüktüm kapılar kırdım, ardına geçmelerine izin verdim; büyüdüm gökdelenleri ayaklarının önüne indirdim, insanlar öldürdüm ve yer kabuğunu deldim. Sahip olduğum tek şey ciğerlerime çektiğim oksijendi ama bunu bile tereddütle söylüyorum, çünkü 7 yaşında beni tıktıkları su tankının içini kaplayan o kör karanlık sessizliği hâlâ hatırlıyorum.

Bir silahtım onların elinde, büyüdüm ve şimdi silah benim elimde.

Akademi yozlaştı.

Savaş yakın.

Ve ben, yaşamak için, beni öldürmek isteyenlerin cephesinde savaşmak zorundayım.

13.03.2021, 20.00

1. TANRININ ÜFLEDİĞİ NEFES

64,9K 4,52K 28,7K

Merhabalar,

"Gece Yarısı Resitali", **"*Siyah Kuğu*"** ve **"*Açık Yaralar Ve Dikiş İzleri*"** serileri ile aynı evrende geçer fakat bağımsız olarak okuyabilirsiniz. Spoiler yok.

İlk bölüm için Twitter'da **#GeceYarısıResitali** etiketinde olacağım! Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın lütfen. Uzunca bir bölüm... İyi okumalar :) Bir süre birlikteyiz^^

104 sayfa kaldı

Instagram.com/**bea.kso** & Twitter.com/**beaowl**

Instagram.com/**ggeceyarisiresitali** (Sorularınız ve kesitler daha birçok şey için)

♪ **SVRCINA, *Who Are You***

Rezz & PVRIS, *Sacrificial* ♪

1. TANRININ ÜFLEDİĞİ NEFES

Akademinin kalın duvarları hareket ederek, motorsikletimle aradan geçmem için yer açtığında daha fazla beklemeden kaskımın camını indirip yerdeki ayağımı çektim ve aralıktan geçtim. *Buraya gelirken 120 bastım, bahçede 80 sorun olmaz.*

İğrenç bir hava vardı, günlerden cumartesi ve 13 Mart'tı. Mezara gömüldüğüm gün. Yılın 365 gününden, sanki bilerek bugünü seçmişlerdi toplantı yapmak için. Ama kimliğimi bilmiyorlardı. Onlar Marin Kalentari'yi tanıyorlardı, 507'yi değil.

507. Beş sıfır yedi. *Five-o-seven.*

Serada bitki yetiştirir gibi laboratuvarda büyüttükleri, cam bir fanusun içinden tepkilerini izleyip kaydettikleri, ilk çıplak ayakla çimenlere basışında ayağının altındaki o garip his yüzünden hüngür hüngür ağladığından güçlendiğini fark ettikleri için daha çok canını yaktıkları, acıyla yönettikleri; acıyı annesi, gözyaşını babası yaptıkları... O küçük kızı değil.

Ama bu önemli değildi. Çünkü ben de o küçük kız değildim artık.

Yönetim binasından içeri girecekken, bahçeye park ettiğim motoruma çattığı kaşlarıyla bakan yaşlı eğitim görevlisi "Yalnız onu oraya bırakamazsın, arka tarafta büyük bir otopark var," dediğinde anahtarları ceketimin cebinden çıkartıp kucağına fırlattım. Havada yakalaması için elindeki kitabı bırakması gerekmişti. *Yaşlı bunaklar nasıl hâlâ eğitim görevlisi olabiliyor?* Buranın en genci 5 yaşında olsa dahî, bu adamı çiğ çiğ yerdi.

"Sen park edersin o zaman." *Saygısızsın!*

Adamın kaşları çatıldı, ben çoktan içeri girmiştim bile. "Sürmesini bilsem şu dakika durmaz basar

giderdim motorunla da... Neyse!"

Ben de seni işim biter bitmez kıskıvrak yakalardım. Seninle işim bittiğinde, tişörtün bebeğimin lastiklerine temizlik bezi olurdu.

Bırak içinden konuşmayı, söylemek bile kolaydı da bunları... Keşke öfkemin beni ele geçirmediği zamanlarda da sözlerimi sarf etmek yerine, direkt yerine getirebiliyor olsaydım.

Kontrol. Öğrendiğim, öğrenmeye çalıştığım bir değerdi.

Saat sabahın 9'uydu ve ben geç kalmıştım. On dakika. On dakikada ne yapmış olabilirlerdi?

Saatimi kontrol ettim koridorda yürürken. Buraya daha önce bir kere daha gelmiş ve her yerini gezmiştim, dolayısıyla yolumu biliyordum.

Sapphire'in Colorado'daki merkez akademisiydi burası. 450 hektarlık alanıyla dünyadaki diğer 6 akademiyi ve aslında birçok yapıyı da geride bırakarak, rekor bir yapılanmaya sahipti. Üstelik elinde tuttuğu rekor, yalnızca yayıldığı alanın ölçüsüne ait değildi.

Dünyanın en ölümcül suikastçileri de burada yetişiyordu.

Sapphire, 1800'lerin başında Sehira isimli bir kadının yaşadığı mutasyonun ardından doğurduğu bebeğinin; o zamanlar güçsüz bir tarikat olan enstitünün sahiplenmesiyle temeli atılan bir yapılanma. Dünya düzenini korumak için yetiştirdikleri ajanlar ikiye ayrılıyor; *asilkan*lar ve normal olanlar. Asilkandan gelenler, Sehira'nın soyundan yetişenler. Normaller ise dünyanın dört bir yanında açılan Sapphire bağlantılı okullarda yetişen, parlak zekâlı öğrenciler. Sonradan teklifle katılırlar.

Bir de safkanlar var, ama bunun bir mit olduğundan eminim. Nasıl mucizevi bir şekilde, Sehira'nın soyundan gelen bir kadın ve erkeğin çocuğunun DNA'sında bir bozulma gerçekleşebilir? Öyleyse o kişi artık insan olmaktan çıkmaz mı?

Benim olduğum gibi.

Asilkanlar yeterince güçlüler, bu yüzden akademi laboratuvarlarında belli bir prosedüre tabî tutulur ve istekleri doğrultusunda geliştirilen

ilaçlara deney faresi olurlar. Çoğunun hoşuna gider bu çünkü buradaki herkes aslında birer deli.

Şaka. Deneylerle kazanabilecekleri güçler onları cezbediyor.

Bana kalırsa güç, insanları cezbetmesi gereken son şey; bir ödülden çok, lanet çünkü. Ve onlar hiçbir ödüle kazanılmadan sahip olunamayacağını bilmeli.

Asilkan ailelerin ilk çocukları, doğumlarından hemen sonra yetiştirilmeleri için akademiye teslim edilir. Kurallar gereği ailelerinin kim olduğunu öğrenemezler, aileler de bilmez bunu. Eğer çocuk, öğrenmeye kalkışırsa aile hafızası silinerek ceza alır; eğer aile öğrenmeye kalkışırsa... Sanırım böyle bir şey daha önce olmadı. Çünkü Niko bana bahsetmedi.

Ailelerinden koparılmış ilk-doğanlar. Onlara *cehennemde kaybolmuş cennetin çocukları* diyorlar.

Öyleyse onların cehennemi, *burası* olmalı.

Koridora asılı tablolardan yeterince uzun olan birinin karşısında üzerimi düzeltmek için durduğumda, tablonun camı bana ayna görevi görüyordu. Basit siyah deri bir pantolon ve siyah gömlek giyinmiştim, üstten birkaç düğme açıktı. Uzun koyu kahve saçlarımın arasına kulaklarımın üzerinden karışan beyaz tutamlar, dalgaların arasında omuzlarıma dökülüyordu.

Nikolai bana "*Gözlerin ölümü çağrıştırıyor Marin,*" derdi. "*Mavi hayattır derler. Gökyüzü ve okyanusların rengidir çünkü. Biri oksijen, diğeri su. Var olmadan hiçbir canlının, dünya üzerinde canlı kalamayacağı iki yegâne şey. Ama sendeki mavi, ölü bir mavi. Sanmıyorum ki ne Malevich ne de Da Vinci, paletlerinde bu tonu istemezlerdi.*"

Belki de bunun sebebi ağladığımda gözyaşlarımın kan rengi akması, belki de bunun sebebi öfkelendiğimde gözlerimin etrafında oluşan kızıl halka; belki de bunun sebebi yalnızca lanetlenmiş olmam.

Yalnızlıkla.

Ben kim miyim? Benim adımı duydunuz...

Duymayanlar, henüz yaşamak için uzunca bir vakti olanlar.

Kapının önünde iki görevli dikiliyordu. Koyu gri bir üst ve alt takımdan oluşan üniformalarıyla. Adımlarımı durdurduğumda topuklu botlarımın sesi koridorda yankılanmayı kesti, sağıma ve soluma bir bakış attıktan hemen sonra kapı koluna uzandım ve çevirerek ittirdim. Bu benim ilk görevim değildi, ama içimden bir ses daha önce böylesi bir tanesinin elime verilmediğini çığlıklarla anlatmaya çalışıyordu.

Bir göl manzarasına kucak açan büyük odada uzunca bir toplantı masası ve devasa büyüklükte duvara sabitlenmiş ince bir ekran vardı. Kapı arkamdan kapanırken içeriyi daha da süzmek isterdim fakat masa doluydu ve masanın başında, avuçlarını masaya yaslayarak eğilmiş oldukça gergin görünen orta yaşlı bir adam vardı: *Caleb.* Colorado'nun başı. Fazlasıyla detaycı ve disiplinli. "*Ona dikkat et, ama akademi sınırlarından dışarı çıkana kadar. Her ne kadar bu meseleyle özel olarak ilgilense de her lider gibi onun da askerlerini önemsediği yok, iş hallolduğu sürece. Dolayısıyla akademide de sevilmiyor,*" demişti Niko onun için.

Masanın üç koltuğu doluydu. Birinde gür siyah saçlarını tepesinde sıkıca toplamış, jilet gibi kâkülleri kaşlarını kapatan, koyu kırmızı ruj sürmüş bir kadın: Nazir Allard. Bilinen adıyla *Naz*. 25 yaşında. Fransa doğumlu. "*Peki Colorado'da ve bu görevde ne işi var?*" Ben de bunu merak ediyorum. "*Öğren ve rapor et.*" Halloldu bilinebilirdi. Bu kız bu grubun zayıf halkasıydı.

Saçları üç numaraya vurulmuş ve herkesten iğrendiğini beyan ederek bakan, sağ gözünün altında bir ben ve boynunda estetik dursun diye bir haç taşıyan bal rengi gözlü tatlı çocuğun adı ise Alter Tobin. 24 yaşında. Elma soyuyor. Bıçaklara özel bir ilgisi var. Laboratuvardaki delilere en çok deney fareliği yapmış ajanlardan biri, bu yüzden acıya dayanıklılığı yüksek. "*Yalnız... Sol kolu titanyumdan, her ne kadar titanyumu saran sentetik deriden dolayı belli olmasa da,*" demişti Niko onun için. "*Afganistan'da bir biyokimya silah sevkiyatı patlamasında kolunu kaybetti.*"

Gözlerim son olarak Naz'ın yanında oturan, odada bakışlarımı değdirmediğim son kişiye kaydı. Koyu kahve hafif dalgalı saçları ve siyah

kirpiklerinin çevrelediği ela gözleri vardı. Ya da yeşil. Yeterince yakından bir fotoğrafı olmadığı gibi, yeterince yakınına girilmedikçe de anlaşılmıyordu göz rengi. Üzerinde ince, siyah, boğazlı bir kazak ve pantolon vardı. Oturduğu sandalyede geriye yaslanmış, bir eli masada; parmaklarının arasında kalemi çeviriyordu. O kalemin, Alter'in elindeki elmasını soyduğu bıçakla yer değiştirmesi muhtemelen benim için tehlike çanlarının çalmasına sebep olurdu.

S.

Niko'nun bana onu anlatmasına gerek yoktu çünkü onun hakkındaki araştırmamı kendim yapmıştım. 24 yaşındaydı. Akademik başarıları dışında da başka hiçbir şey bulamamıştım. *Hiçbir şey.* Hiçbir zayıf noktası olmayan, hiç kimseyle bağı bulunmayan, hiçbir zaman aldığı işi halletmeden dönmemiş bir ölüm makinesi. *Hiç.* Onu düşündüğümde kalemle kağıda yazdığım kelime buydu. Peki o, bir *hiç*ken, nasıl bu kadar *her* yerde olabiliyordu?

Rus akademisini yok edenin o olduğunu biliyordum. Dünyada bulunan akademi sayısı 7'ydi ama onun sayesinde 6'ya düşmüştü. Rus

akademisi yerle bir edilmişti. Orası benim *yuvamdı.* Beni kurtaran insanlar oradaydı. Peder, öz babammış gibi yakın olan adam bana, akademinin başı; onu öldüren karşımdaki kişiden başkası değildi.

Hiçbir şey değilse yaptığının bedelini ödemeliydi.

"Marin," dedi Caleb, doğrularak bakışlarını üzerime dikmişti. "Geç kaldın."

Ona cevap vermedim. Yalnızca bekledim. Aslında sessiz bir insandım, yanlış bir şey söylemektense sessiz kalmayı tercih eden ve tüm o yanlış anlaşılmalara göz göre göre izin veren o tip bendim. Ama bu durumda Caleb en fazla yeterince erken kalkmadığımı ya da yolda başıma bir şey geldiğini düşünür, geçip oturmama izin verirdi.

Öyle oldu da.

Eliyle geçip oturmamı işaret ettiğinde üzerimdeki bakışları umursamadan Alter'in yanındaki sandalyeyi çektim ve S'in tam karşısına oturdum. Geriye yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine attığımda başımı kaldırmıştım

ki, onun gözleri benim üzerimdeydi.

Gözleri elaydı. Yeşilin kol gezdiği.

"Denek 507," dedi Caleb eski arşiv dosyasını masanın ortasına atarken. Dördümüzün de gözleri dosyanın üzerine kilitlenirken Alter bir dilim elmayı kendi ağzına attı, diğer bir dilimini de bana uzattı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Omuz silkti ve bana uzattığı dilimi de yedi.

"Denekler ne zamandan beri üç haneli sayılarla isimlendiriliyor?" Naz öne uzandı ve dosyayı eline aldı, sayfaları geçerken öylesine göz gezdirdiğini çünkü zaten buraya gelmeden önce yalayıp yuttuğunu biliyordum. "Katliamda ölenlerin isimleri vardı."

"507 doğal şartlarda doğmadı, yaratıldı." İşte bu ilgilerini çekmişti ki, üçü de Caleb'a döndü. Ben dâhil. "Peder, yani Ivan Dmitry'nin babası Victor; deneyler için konseyden izin alamadığında Yunanistan sınırındaki arşiv laboratuvarlarına gitti ve Sehira'nın iki yüz yıllık dondurulmuş yumurtalıklarını yapay ortamda ürettiği spermle

dölledi. Fetüs, Peder tarafından Rusya'da deneylere zorlanan asilkanlarla birlikte büyüdü. Maruz kaldığı radyasyona gelişerek tepki veren bir hücre yapısı olan bu çocuğun katliamdan sağ kurtulduğunu geçen seneye kadar biz de bilmiyorduk."

"Gelişmiş insan yani kendisi," dedi Alter, umursamaz bir şekilde elmasını yemeye devam ediyormuş gibi görünüyordu ama dikkati kesinlikle Caleb'daydı. "Benziyoruz aslında. Biz de ebeveynlerimizden haberdar değiliz. Tek fark onun... Yok. Direkt."

Yoktu.

Caleb tabletini eline alarak dev retina ekrana vahşetin görüntülerini yansıttı. "Mayıs 2019, Slovakya." Meclisi patlatmıştım. "Temmuz 2019, Vietnam." Tünel inşaatını ziyarete gelen siyasetçilerin başına yıkmıştım. "Mart 2020," diye devam etti ve Yunanistan'ı gösterdi. "Yunanistan, yine hükümete yönelik kör bir saldırı. Bu yıla yani 2021'e kadar toplam 7 ülkede, 9 bölgeye saldırdı. Sağ kalan tanıklar ve çevredekiler bomba olduğunu savundular ama herhangi bir kimyasal izine rastlanmadı."

"Nasıl?" Naz'ı şaşırtmıştım. "Ne kullanmış?"

Caleb, dördümüzün üzerinde gezdirdi gözlerini. Ardından işaret parmağını kaldırdı ve şakağına dokundurdu üç kez. "Burayı."

Dudaklarım kıvrıldı.

Alter'le Naz'ın o an göz göze geldiğini fark ettim, ikisinin de kafası karışmış görünüyordu. Ama onlara nazaran S, olayı kavramış gibi sakindi.

Buz gibi soğuk ve ifadesiz yüzünü süzerken ona yakalandım. Ama sorun yoktu, ben yalnızca meraklı bir grup üyesiydim. *Öyle değil miyim S?*

"Yıllar önce Peder, konseyle imzaladığı sözleşmenin ardından psişikleri teslim etmeyi reddederek bir katliam gerçekleştirdi ve hepsini öldürdü," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Bana açıklamıyordu, herkese konuşuyordu. Ama neden bana baktığı bir muammaydı.

Gülümsemek istedim aptallığına. Çünkü yanlış biliyordu. Peder kimseyi öldürmemişti, benim kardeşlerimi öldüren konseyin ta kendisiydi. İnfaz emrini Sapphire vermişti çünkü bizden

korkmuşlardı. Peder son anına dek bizi kurtarmaya çalışmıştı ve beni kurtarabilmişti de. Nikolai, onun kardeşi, bu yüzden yanımdaydı.

"Biri hariç," diye devam etti S, bakışlarını ekrana çevirerek. Duraklatılmış videoya uzunca baktı. "Tahminimce telekinezi yapabiliyor ve maddelerin etkileşim yoğunluğunu kullanarak olağan duran nesneleri bir silaha dönüştürebiliyor."

"Patlatabiliyor yani," dedi Naz. S ona, onu onaylarcasına baktı. Bu ikisi tanışıyor olmalılardı.

"Arkasında kim var?" Soruyu soran Alter'di. "Ortalıkta dolaşıp bir yerleri patlatmak isteyen ergenlerin arkasında her zaman birileri vardır."

Alındım. *Ergen mi? Ben 21 yaşındayım!*

"Nikolai Dmitry." Celeb, Alter'e cevabını verirken retina ekrana Niko'nun resmi düştü. Kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen saçlarında sarıdan çok beyaz tutamlar olan, yüzü yara izlerinden görünmeyen adam. "Peder'in kardeşi."

"Adam yattığı mezardan ortalığı karıştırıyor amına koyayım ya," diye homurdandığını duydum Naz'ın. "Kendi ölüyor kardeşini çıkıyor başımıza!"

Bu kızdan şimdiden nefret etmiştim.

Masanın üzerindeki kalemi elime aldım, oldukça inceydi; yeterince kuvvet uygulanırsa insan derisini deler geçerdi. "Düşünce gücüyle nesneleri hareket ettirebilen ve hatta bir yerleri patlatabilen birini nasıl yakalamamızı beklediğinizi anlamış değilim," dedim boğazımı temizledikten hemen sonra. Birkaç soru sormak iyi bir şeydi. Spot ışıklarını kâküllü esmerin üzerinde bırakamazdım.

"Korktun mu?" diye sordu Alter, alaycı bir bakış atarak. "Ürküttü mü bu görev seni?"

Sahte bir tebessüm kucakları dudaklarımı. Ardından Alter'e cevap vermeden Caleb'a döndüm ve yeniden somurttum. "Onu öldürmek mi istiyorsunuz yoksa ele geçirmek mi?"

"Çok güzel bir kız olduğunu duydum," diyerek araya girdi Alter. "Öldürmek yazık olur. Belki

konuşursak halledebiliriz." Bir yandan da bıçağının keskin tarafına parmaklarını süzüyordu odaklı bir şekilde.

"Kontrol ediliyor olabilir," dedi Naz. "Kim kendine bunca yıl işkence etmiş bir adamın kardeşiyle bir olup ülkelere saldırı düzenler ki? Üstelik hükümete yönelik."

"İlgi çekmek istediği bariz." Alter.

"Belki amacı bu," dedi Naz.

"Belki istediği de bizim tarafımızdan yakalanıp akademiye getirilmek. Asıl patlatmak istediği yerin burası olmadığı ne belli? Bu arada *five-o-seven* (507) çok banel, isim verelim. Ben *Telekinetika* diyelim diyorum. Önerilere açığız—" Alter.

"Banel olan sensin. *Telekinetika* ne? Ayrıca cinsiyeti belli değil. Tahminlerde bulunup gerçeklerden bahsediyormuş gibi konuşma." Naz.

"Senin burada ne işin var ya? Fransa ne zamandan beri ABD'nin işlerine karışıyor?" Alter.

Nokta atışı.

"Ona bakılırsa Marin de rus!" Naz. *Siktir.* Bunu söylemek zorunda mıydın?

Caleb yüzünü sıvazlayarak geri çekildiğinde Naz, onu hayal kırıklığına uğrattığını fark etmiş gibi dudaklarını ağzını içine yuvarladı. Alter'in çatık kaşlarının altındaki şaşkın bakışları üzerime çevrilirken ise ben, gözlerimi devirmiş ve önüme önmüştüm.

S. Bana bakıyordu. Onun bu tepkisizliği ve sessizliği insanı öldürürdü.

"Caleb'la bunu bir sır olarak saklayacaktık ama madem Nazir, kendi özel kaynaklarından nereden geldiğimi öğrenmiş... Ki bu özel kaynakları daha sonra bizimle paylaşmak istersin diye umuyorum," dedim kollarımı masanın üzerine çıkartarak kalemle oynamaya devam ederken. Naz'a gülümseyerek bakıyordum, ardından gözlerimi masadakilerin üzerinde gezdirdim. "Rus akademisinde yetişmiş ajanların şu an sizin gözünüzde hain olarak görüldüğünün farkındayım ama Peder'den önce işler nasılsa, Peder'in ölümünün ardından da

aynı şekilde devam ediyor bizim için. Sorgulandıktan sonra dünyanın dört bir yanındaki kalan diğer 6 akademiye dağıtıldık. Ben İsviçre'ye gönderildim, ama daha sonra konsey beni bu dosya için Colorado'ya çağırdı." Dosyaya uzanıp kapağına göz gezdirdim. Kahverengiydi, üzerinde *gizli bilgi* damgası vardı.

"Marin'in gönderilmesinin sebebi psişik deneylerinde deneklerle dövüşen özel ajanlardan biri olması. Onları yakından tanıyan biri," diyerek lafımı devraldı Caleb. "Rus olduğunu gizlemek istemiştik çünkü bildiğiniz üzere son birkaç yıldır akademilerin dedikodu yuvalarından farkı yok ve bu da kutuplaşmaya yol açıyor."

Naz gözlerini kapatmış, kalın dudaklarını birbirine bastırmıştı. Boğazını temizledi. "Özür diliyorum," dedi tok bir sesle, ardından önce bana; daha sonra da Caleb'a baktı. "Marin'in rus olduğunu bilmemin sebebi bu masada oturan herkesi didik didik araştırmış olmam."

S, ona tek kaşını kaldırarak baktığında Naz da ona ters ters baktı. Bu ikili kesinlikle tanışıyorlardı.

Naz'ın ya da diğer potansiyel kişilerin geçmişimi araştırmasına hazırlıklıydık, buraya elimi kolumu sallayarak gelmemiştim. Gergin olduğum doğruydu ama Niko'ya koşulsuz güvendiğim bir konu varsa o da iş yaparkenki disiplin anlayışıydı. İsmi benimkine benzer bir ajanın yerine geçirilmiştim Rus akademisindeki, İsviçre'ye gönderilen.

"Ben de Fransızlara güvenmiyorum zaten," diye homurdanarak elma çöpünü, odanın diğer ucundaki çöpe fırlattı Alter. Öyle bir atmıştı ki, çarpıp çöpe giren elma çekirdekleriyle duvarı delmek istemişti sanki. Tahminimce Alter'in de, tıpkı benim gibi öfke problemleri vardı.

"Görev arkadaşlarınıza güvenmezseniz iş yapamazsınız," dedi Caleb avuçlarını masaya yaslayarak eğilirken. "Bu dörtlünün başına S'i seçiyorum—"

"Ben daha büyüğüm," diyerek araya girdi Naz.

"Ben Fransızlarla iş yapmam." Alter.

"Ne oldu bizim kızlar mı üzdü seni doğru söyle? Ne bu Fransız düşmanlığı! Irkçı mısın?"

"Çocuk gibisiniz." Kollarımı göğsümde bağlayarak geriye yaslandım.

"Bak o rus ama en azından çenesini kapalı tutmayı biliyor," dedi Alter, Naz'a kafasıyla beni göstererek. Bir an genç bir kadın olarak rahatsız hissettiğimden, elimi kaldırdığım gibi herifin ensesine bir tane geçirdim.

Alter refleksle kalkıp bana saldırdığında önce sandalye, ardından masanın üzerine çıkmış ve bacağımı yakalayacağı sırada S'in sağından yere atlayarak kurtulmuştum. "Madem herkes fikrini belirtiyor, ben de belirteyim," dedim ellerimi S'in sandalyesinin arkasına koyarak, arkasında dururken; görev arkadaşları kavga etmiyormuş gibi bir rahatlıkla yerinde oturmaya devam ediyordu.

Alter'i işaret ettim, adeta kızgın bir boğa gibi bakıyordu bana. "Bu operasyon gümlerse sebebi de bu çocuk!"

"Resmen sağlı sollu saldırıyorlar ya!" Alter elini kaldırıp Caleb'a baktı. Bizi imâ ediyordu.

"Yaşın kaç oğlum senin?! Kendine gel!"

Caleb, Alter'e bağırdığında; Alter kendisini dizginlemeye çalıştığı ifadesiyle önündeki duvara baktı. Aslında önünde Naz oturuyordu ama Alter o kadar uzundu ki dümdüz baktığında Naz'ı değil duvarı görüyordu.

"Kendinize gelin!" diye bir kez daha bağırdı Caleb. O kadar haklıydı ki. Buraya gelirken bir avuç *ergen*le karşılaşmayı beklemiyordum, Alter ve Naz'ın sabahtan beri yaptığı ise çocuk gibi kavga etmekti.

Caleb gözlerini sırayla üzerimizde gezdirdi ve "Şimdi neden başınıza S'i seçtiğimi anlamışsınızdır," diye devam etti. "Bu odadan çıktığınız an, göreviniz aktive edilmiş olacak." Tabletinin deri kılıfından çıkardığı dört bileti masaya attıp üstüne elini çaktı. "Malta'ya gidiyorsunuz."

Normal birine bunu söyleseniz, muhtemelen sevinçten havalara uçardı çünkü Malta, bir tatil cennetiydi. Ama bizim için öyle olmayacaktı.

"Denek 507'nin en son görüldüğü yer orası. Malta üzerinden Türkiye'ye geçeceğini ve ay sonunda düzenlenecek devlet liderleri

toplantısını sabote edeceğini düşünüyoruz ama şimdilik bu sadece bir teori. Onu kısa sürede yakalamasanız ya da öldüremeseniz bile, bir kişinin daha canını yakmadığından ya da bir yerleri patlatmadığından emin olun. Operasyonun adı *Alfa.*" Alter'e baktı. "Çünkü ne genç bir kız ne de bir ergen, sizin bu odaya toplanmanızın sebebi. Denek 507, türünün en tehlikelisi. Bu yüzden bir ismi bile yok, çünkü laboratuvarda üretildi. *Sehira'nın çocuğu.* Kapasitesini tahmin edebiliyor musunuz? Beni anlıyor musunuz?" *Aynen öyle.*

Ses çıkmadı.

"Beni anlıyor musunuz!" diye bağırdı Caleb.

S dâhil dördümüz de ayaklandık ve bir asker gibi, hazır ol pozisyonunu aldık. "Evet efendim!"

"Güzel," dedi Caleb. "İyi uçuşlar."

Ardından, retina ekrandaki videolar arka planda devamlı oynatılırken odadan çıktı.

S, hemen yanımdaydı. Kimse kıpırdamazken sandalyesini masaya ittirip önümden geçti ve

masanın başına yürüdü. Biletleri alıp "Harika," diye mırıldandı. Kaşlarım havalanmıştı meraktan. "Turistçilik oynayacağız yani." Ardından sesini normal seviyeye yükseltti ve gözlerini üçümüzün üzerinde gezdirdi. "Ülkeye legal giriyoruz."

Yani özel jet yoktu. Kimliklerimizle, olduğumuz gibi... Tatil yapmaya gelmiş bir grup üniversite öğrencisi gibi? Gözlerim kısılırken bakışlarımı göl manzarasına çevirdim. Niko bana, grubu oyalamak için taklitçi 507'nin kafaları karıştıracak bir şekilde önceden belirlenen bir rotada gezeceğinden bahsetmişti ama detay vermemişti.

Tek bir amacım vardı. Ve benim amacım bu odada nefes alıyordu.

S'e baktım. Naz onun elindeki biletlere uzandığında tarihleri görmüş olmalı ki "Yarın öğlen kalkıyor uçak," diye mırıldandı. "Son boş gecenizin keyfini çıkarın gençler."

Alter'in gözlerini devirerek odadan çıkışı nedense beni ürkütmüştü. Bana kalırsa dikkat etmem gereken asıl kişi o'ydu. Ne kadar agresif ve öfkeli olabildiğini görmüştüm gözlerimle,

üstelik liderin yanında. Anladığım kadarıyla Colorado, yeterince disiplinli bir akademi değildi ve ajanlarını özgür yetiştiriyordu. Öteki türlü ya Alter şimdiye ölü olurdu, ya da ağzını açıp tek kelime edemezdi bile yöneticinin karşısında.

Alter'in çıkışının ardından S, Naz'ın elindeki biletleri aldı ve "Aranızdaki anlaşmazlık neyse düzeltmenin tam vakti," dedi Naz'a.

Naz ona *ciddi misin* dercesine baktı. S başını kaldırıp onunla göz göze geldiğinde, Naz sanki başka seçeneği yokmuş gibi gözlerini devirdi ve burnundan soluyarak Alter'in peşinden dışarı çıktı. "Bekle beni ırkçı aygır!"

İsmi Alter'di ama, olsundu. Aygır da iş görürdü. Onu daha da sinirlendirmezse tabii.

"Bu çok saçma," dedim konuşacak bir şey ararken, kollarımı göğsümde birleştirdim. S başını kaldırıp da bana bakmadı, masanın üzerindeki dosyaya uzanmış biletleri içine koyuyordu. "Birinin öfke sorunları var, diğerinin de neden burada olduğu belli değil. Caleb bu takımla görevi tehlikeye attığını göremiyor mu?"

Nihayet başını kaldırdığında göz göze geldik. "Sen yalnızca ikimizin mi gitmesini tercih ederdin?"

"Mantıklı olan da bu değil mi? Akademik ve saha içi başarılarından haberdarım, bu iş için neden biçilmiş kaftan olduğunu görebiliyorum. Ben de öyleyim, psişiklere benim kadar yaklaşan ve onları tanıyan kimse bugün hayatta değil. Onları özel yapan ne?" Başımla kapıyı işaret ettim. "Naz'ın yeri Fransa, burada olmasının hiçbir mantıklı açıklaması yok. Alter de dikildiği yerde arkasına saklansak dayanıklı bir kalkan olur ama bunun dışında çocuk gibi, ayak bağından fazlası değil."

"Seni özel yapanın ne olduğunun gayet farkındayım ama—kaç yaşındaydın?" Gözlerini kısarak hafifçe öne eğildi. "21 mi? Yeni mezun olduğun anlamına geliyor bu, belki de eğitimini daha tamamlamadın bile. Az önce küçümsediğin insanlar senin dünya üzerinde nefes aldığın ayların toplamından daha çok operasyona katıldı ve bazılarını tek başına yürüttüler."

"Tecrübe, öyle mi yani?" diye sordum lafını bölerek. "Onları özel kılan tecrübeleri mi?"

"Hepimizi özel kılan bir şeyler var ki bugün buradayız," dedi dosyayı da eline alıp kapıya yürürken. "Üst'ün olarak, başkalarının neden burada olduğu hakkında endişelenmekle vakit harcayacağına göreve odaklanmanı tercih ederim."

Kapıyı açıp dışarı çıktığı an içeride kalamayacağımı biliyordum, bu yüzden peşinden çıkıp koridora daldım. Geldiğimdeki gibi bomboş değildi etraf, sanki ayarlanmış her toplantı şu an bitmiş gibi etrafta insanlar vardı.

Onu koridorun sağa ayrılan kolunda gördüm, avluya yakın ilerliyordu ve etrafındakiler dönüp ona bir kez daha bakıyorlardı. Peki onu, herkesin dönüp bir kez daha bakacağı kadar özel kılan neydi?

Peşinden koşar adım gitmek yerine avlunun trabzanlarından aşağı, yaklaşık 2 metrelik çimenliğe atladığımda ön bahçeye olduğumun gayet farkındaydım. S normal yoldan geldiği için geride kalmıştı ama köşeyi döner dönmez beni karşısında gördü.

Beklemediğim şey, ifadesizce gözlerini

üzerimden çekip önümden geçtiği gibi yoluna devam etmesiydi.

"Seni araştırdım," diyerek peşinden ilerledim ve yanında yerimi aldım. Boyuna yetişemesem de neyse ki bacak boyu uzun bir kızdım. "Normalde eğitim amaçlı yürütülen operasyonların bilgileri arşivlerde yayınlanır ama senin katıldıkların hakkında hiçbir bilgi yok. Özel izin mi gerektiriyorlar?"

"Benim katıldığım operasyonların öğretici olacağı konusunda şüpheliyim, belki onlar da bunu bildiklerinden arşive eklememişlerdir," diye cevapladı beni. En azından cevap veriyordu.

"En azından yaşın yazıyordu," diye mırıldandım. Neden kendi kendime boş boş laf ediyordum? Odaklanmalıydım. Ama sohbet, önceden hazırlanıp pratik yapabileceğin bir şey değildi. "Saha içinde hangi görevlere katıldığını bilmeden seninle ast-üst ilişkisi içerisinde olmayı reddediyorum. Yaşın benim için bir şey ifade etmiyor."

Cevap vermedi. Bahçedeki merdivenlerden aşağı, ormanlık bir alana yürüyorduk ama nereye

gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Merdivenler kilometrelerce aşağı uzanıyormuş gibi geldiğinden, en sonunda durup ona sormayı akıl edebildim ama o inmeye devam etti.

"Birini ziyarete."

"Hangi odada kalıyorsun?" diye sordum bu sefer ama bağırmak zorunda kalmıştım çünkü aşağı inmeye devam ediyordu ve asla başını kaldırıp benim nerede olduğuma baktığı yoktu.

Bir süre cevap gelmedi, ben de onu artık göremediğimden inmeye devam ettiğini ve iyice uzaklaştığını düşündüm. Ama ardından, çok da uzaklaşmadığını sesinden anladım. Az önce neredeyse, belki en fazla birkaç merdiven daha inmişti. "Neden soruyorsun?"

"Bilmem lazım," dedim bir neden uydurmaya çalışarak. "Üst'ümün odasını. Herhangi bir duruma karşı."

"Ast-üst ilişkisini reddettiğini söyledin."

Avucumu alnıma çarptım. Ben gerçekten geri zekâlıydım. "Sana ne ya!" diye bağırdım boşluğa doğru, ağaçların arasına. Sessizlik. "Fikrim değiştiyse!"

Bu sefer birkaç dakika orada dikilmiştim ama cevap gelmemişti. Madem söylemeyecekti neden beni burada dikiyordu? Ayrıca ormanın içine hangi arkadaşının yanına gidiyordu ayıların mı?

O merdivenleri geri çıkmak tam bir eziyetti. Aniden bastıran yağmurun da etkisiyle koşarak binaya girdiğimde aradan kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama bana saatlerdir koşuyormuşum gibi gelmişti. Belki de o haklıydı, gerçekten saha içinde tecrübem yoktu. Ama onun düşünceleri benim için bir değer taşımıyordu.

Naz'la Alter'i ön bahçeye çıkan kolonların orada konuşurken gördüğümde yanlarına yürümeye başladım. Eğer bu saatte odama gidersem sıkıntıdan patlardım ve yarın uçak vaktine kadar, burada ne yapmam gerektiği hakkında bir fikrim yoktu.

Ben yaklaşırken Alter, Naz'ın yanından ayrıldı. Giderken bana ters bir bakış atmıştı. Ensesine yediği şaplak yüzünden hâlâ kızgın olduğu her hâlinden belliydi bana.

"Marin," dedi Naz beni fark ettiğinde, göğsünde birleştirdiği kollarını çözerek elini arka cebine attı. "Caleb sana vermemi istedi, grup içi haberleşme için."

Elime verdiği bir telefondu. "Bu ne?"

"İzi sürülemez, dinlenemez, izlenemez bir cihaz," diye yanıtladı Naz beni. "Telefon esasında ama Colorado'nun geliştirdiği bir model. Birbirimizin numaraları rehberimizde kayıtlı. Merkezler arası güvenlik politikası son yıllarda çiğnendiğinden ajan hariç hiç kimsenin erişimine açık değil veri tabanı."

Başımı sallayarak ekrana dokundum ama telefon açık değildi. Yan düğmesine basılı tutarak açılmasını bekledim bir süre, logosu ekranda belirir belirmez saniyeler içerisinde ekran geldi. Herhangi bir şifresi yoktu. Sanırım ben koymalıydım.

Sorun şuydu ki daha önce telefonum olmamıştı. Nereye gitsem Niko yanımda olduğundan ve iletişim kurabileceğim başka birinin olmayışındandı belki de, ihtiyaç duymamıştım ben de. En fazla, şehir dışında son sürat motorsiklet sürmek istediğimde yanıma en hızlı araba süren adamlarından birini veriyordu arkamdan takip etmesi için, güvenlik amaçlı. Ya da şehri keşfetmek istediğimde adamlarını dikiyordu başıma.

Bazen kaçıp kurtuluyordum onlardan çünkü bir kızın da yalnız keşfetmesi gereken şeyler vardı.

Ekrana bir mesaj düşmüştü, yaklaşık dört dakika önce gönderilen. Mesajın üzerine tıkladığımda bir sekme açıldı. Numara karışık bir koddan ibaretti ve "S" diye kayıtlıydı.

B1-07. Acil bir durum olmadığı sürece rahatsız etme.

Bana odasının blok, kat ve kapı numarasını göndermişti. Ekrana şeytani bir şekilde gülümseyerek rehberdeki diğer iki kayıtlı kişiyi, yani Alter ve Naz'ı kontrol ettim. Ardından telefonu arka cebime sıkıştırdım ve etrafa

baktım.

Yağmuru izlemek için elinde içecek sıcak bir şeylerle çıkanlar ve sohbet edenler vardı, bu taraf biraz daha sessizdi çünkü yalnızca Naz'la ben vardık ve konuşmuyorduk.

"Rus oluşunu saklamak istemeni anlıyorum, öylece pat diye söylediğim için üzgünüm." Bu bir ateşkes miydi? Gerçi Naz'la herhangi bir ters düşmüşlüğümüz olmamıştı. *Tanışalı bir saat bile olmadığındandır.* Dişilerle anlaşamıyordum ve bu bir gerçekti.

"Önemli değil. Mikrofonu eline alıp tüm akademiye duyurmadığın sürece bana komplo düzenleyeceklerini sanmıyorum zaten," diye mırıldandım yağmur alan bahçeyi izlerken. Çardaklar vardı üstü kapalı ve hepsi doluydu.

Söylediklerim samimi düşüncelerimdi. Rusların artık Sapphire'le bağlantılı hiçbir yerde hoş karşılanmadığını ve hepsine potansiyel hain gözüyle baktıklarını biliyordum. Gülümsemek istedim bu gerçeğe ama kendimi tuttum. Çünkü pek haksız sayılmazlardı değil mi?

"Yaklaşık iki sene önce gerçekten zor zamanlar geçirdim," diye devam etti Naz lafına. Benimle sohbet ediyordu. Bana bir şeyler anlatıyordu. Beni şaşkına uğratıyordu. "Fransa'daki yönetici lider, Aida, bana biraz zaman verdi toparlanmam için ama bu süreçte daha da boktan bir hâle geldiğim ortadaydı. Boş durmak ve kendime odaklanmak bana göre değil, yalnızca iş üzerindeyken ve odağım kendimde değilken bir şeyler yolunda gidiyor. Kaldı ki sorunlarımı halledebileceğimi düşünmüyorum, kabullenmek zorundayım." Derin bir nefes aldı. "Caleb, Aida ile konuşmuş ve saha tecrübesi olan, gözü kara birini istemiş. Ben gönüllü oldum, Aida da gelmeme izin verdi. Olay bu."

Öyleyse bile kişisel bir mesele olduğu tahminim doğruydu.

"Yani hain falan değilim," dedi Naz, aslında gerçekten hain olan birine o an. "Alter saçmalıyor. Gıcık birisi."

"Umarım sorunlarınızı halletmişsinizdir," dedim kaşlarım havada, dönüp gitmeden ona bir bakış atarak. "Bu görev çok ciddi."

"Diğerleri çocuk oyuncağı değildi." Çok garipti. O benden büyüktü ama ben daha olgun hissediyordum. Belki de yaşadıkları onu yıpratmıştı. "Bu akşam çevrede bir pub'da içeceğiz, gelmek istersen 9'dan önce yaz bana."

Başımı salladım avludan ayrılmadan önce.

S'in elindeki dosyamı alıp bir an önce, neyi bilip neyi bilmediklerini öğrensem iyi olacaktı açık vermeye başlamadan.

Saat 6'ya doğru bana verilen odada patlamak üzere olduğumdan dışarı çıkıp etrafta motorsikletimle tur atmak istemiştim ama motorsikletim bıraktığım yerde yoktu. Sabah anahtarı kucağına atıp kaçtığım öğretim görevlisini, Tarih dersi verdiği sınıfının ortasında böldüğümde beni dikkate almamış ve geçip bir yere oturmamı söylemişti bu yüzden kırk beş dakika boyunca aralıksız birinci ve ikinci dünya

savaşında Almanya'nın yerini dinlemiştim.

Motorsikletimin benzin deposunu boşaltmıştı. *"Fena bir bebek ama sürmeyi öğrenmek kolay oldu,"* demişti pişkin pişkin sırıtarak bana anahtarları uzatırken. Akademi çevresinde benim meşgul olduğum süre boyunca 400 kilometre yaptığını fark ettiğimde ağzım açık kalmıştı doğrusu. Tek eliyle anahtar yakalayamıyordu ama bu yaşında motorsiklet kullanabiliyordu öyle mi?

Naz'ın teklifini değerlendirmenin mantıklı olduğunu düşündüğüm dakikalardı. Üstelik çok güzel bağlayacaktım dosya işini de.

Daha önce geldiğimde bir bavul kıyafet bırakmıştım odaya bu yüzden kıyafetlerim yanımdaydı. Her ne kadar Malta'ya gideceğimizi bilsem yanıma başka şeyler alacak olsam da, şimdilik bunlar da idare ederdi.

İnce topuklu bilekte biten siyah çizmeler üzerine vücudumu saran yüksek bel siyah bir pantolon ve önden tokalı siyah straplez korse tarzı bir crop giydim. Hafif bir makyajın ardından saçlarımı kurutup dalgalandırmış, ceketimle

birlikte odadan çıkmıştım. S'in odası B1-07'deyse bu onun diğer blokta olduğu anlamına geliyordu.

Bu duvarların arasında, düşmanın ininde, onun safında; kendi kimliğimi karşıma alarak savaşıyor olmam riskliydi ama bir çeşit konfor sağlıyordu bir yandan da. Olan bitene ilk elden hâkimdim, her şey kontrolümün altında olacaktı çünkü her şeyi bilecektim. Niko, iletişimimizi bir hafta önce kesmişti ben Amerika'ya indiğimde ve bu süreçte benimle iletişime geçmeyeceğini kesin bir dille belirtmişti.

Ona göre yakalanırdım. Hiç kimseye değilse bile S'e. Tanışıp tanışmadıklarını bilmiyordum çünkü abisini, Peder'i; yani Ivan Dmitry'i öldüren S'di ama bildiğim tek bir şey vardı, o da Niko'nun S'den nefret ettiğiydi.

Eğer o nefret ediyorsa, ben bitmek tükenmez bir kin besliyordum. S benim hayatımı kurtaran adamı öldürmüştü. Beni kendi çocuğu gibi yetiştiren, uyuyamadığımda ninniler açıp masallar okuyan, ağladığımda canımı daha çok yakan değil de elimden tutup bahçelerde parklarda gezdiren adamı. Sırf kendi yetiştiği

akademi ve bunak konsey, psişiklerden korktuğu için; bizden, iyi bir amaç için yetiştirilen silahlarından.

Yine kendileri için. En başta dünya için. Masumlar için.

Ama bana göre masum yoktu, ben insanlıktan tümüyle nefret ediyordum. Nefret etmediğim bir avuç insanı da kalanlar öldürmüştü zaten.

B1-07. Kapının önüne dikildiğimde, tıklattıktan sonra açması için bekledim fakat bekleyişim karşılıksız kaldı. İçeride değil miydi? Hâlâ aşağıda mıydı yoksa ayı arkadaşlarının yanında? Belki de atış talimine gitmişti.

Cebimdeki telefonu çıkartıp isminin üzerine tıkladım. Her ne kadar daha önce telefon kullanmasam da nasıl kullanıldığından haberdardım. Benim için bu kapıyı olduğu gibi yerinden sökmek ya da kilit sistemini bozmak kolaydı, ama Niko; akademi sınırları içerisinde gücümü kullanmamam gerektiğini çok net bir dille anlatmıştı. Yaydığım enerji yüzünden yerim anında tespit edilirdi.

Telefonun ikinci çalışına kalmadan kapı açıldığında karşımda beklemediğim bir görüntüyle dikiliyordu. "Duşta mıydın?" diye sordum, duşta olduğu bariz ortada olsa da. Tükettiğim tüm filmler ve okuduğum kitapların ışığında, karşımdaki görüntünün hiçbirine denk olmadığını yeni fark ediyordum. Fark ettiğim bir şey daha vardı: S, fazlasıyla ilgi çekici bir erkekti. İnkâr etmek anlamsızdı.

Filmde miyiz ayrıca? Neden kimse bornoz kullanmıyor da kalçasına bir parça havlu takıyor? Havlusu bile siyahtı.

"Acil bir durum olmadığı sürece gelmemeni söylemiştim," dedi elindeki telefondan aramayı reddederek içeri girerken. Kapıyı kapatmadığı için ben de içeri girdim ve ardımdan kapattım. İçerisi diğer yurt odaları gibi büyük, ferah ve az eşyalıydı.

Kıyafetlerinin olduğu kapısız küçük odaya girdiğinde küçük adımlarla ilerledim içeride. "Nazlar içmeye gidecekmiş yakında bir yere, ast olarak üst'üme teşrif ederler mi diye sormaya geldim." Gözlerimi etrafta gezdiriyordum ama dosya ortalık bir yerde değildi. "Biletler nerede

bu arada?"

Anlayamazdı. Kendi dosyama erişimim yoktu çünkü o dosya, konsey tarafından hazırlanıp Caleb'a teslim edilmişti ve dijital ortamda bulunmadığından başka türlü elimi sürmemin mümkünatı yoktu. Ve onlar, çoktan dosyayı okuduğumu düşünüyor olabilirlerdi ama okumamıştım çünkü buraya Rusya'dan geliyordum, başka bir merkezden değil. İsviçre'den hiç değil.

Bunu kolay kolay doğrulayamayacak ya da yalanlayamayacak olmaları merkezler arası iletişim ve güven sorununun en büyük kanıtıydı.

"Görevden önceki gece içecek misiniz?" diye sordu sanki yanlış duymuş da, doğrusunu söylememi istiyormuş gibi gözlerini kısarak çatık kaşlarla bakarken.

Küçümseyici bir bakış attım. "Ne o? Alkol çarpıyor mu seni?"

S hiçbir zaman oltaya gelmiyordu, bu tarz sürtüşmelerin çocukça ve vakit kaybı olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Uçağınıza geç kalmayın

yeter." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Başka?"

Karın ya da kol kaslarına bilerek bakmıyordum. "Biletimi ver?"

Seslice soludu. Sanki "*Kimlerle uğraşıyorum amına koyayım böyle hayatın ya,*" diyor gibiydi bakışlarıyla. Ona çocuk gibi geliyor olabilirdim ama ben amacıma ulaştığım ya da o hiçbir şey anlamadığı sürece beni nasıl gördüğü önemli değildi. Bu durumda asıl aptal kimdi?

Bilet aptalca bir bahaneydi çünkü yarın sabah havalimanına beraber gidecektik ama zaten o benim aptal olduğumu düşünmezdi, açıkça ona yürüdüğümü düşünürdü. Koridorda yürürken üzerine çekilen bakışlardan kadınlar arasında popüler olduğunu anlamasaydım asıl, aptal olurdum.

S, başucu çekmecesine yürüdü ve dosyanın kapağını, çekmeceden çıkarmadan kaldırıp biletleri çıkardığını gördüm. Benimkini aralarından alıp çekmeceyi diziyle kapattığında kollarımı göğsümde bağlamış, sırtını ve ensesini süzüyordum. Bana döndüğünde gözlerimi kısarak dudaklarım kapalı gülümsedim anlık,

ardından somurttum ve elimi uzattım.

O an, bileti avucumun içine bırakırken teni tenime değdiğinde hissettiğim elektrikle serçe parmağım yandı ve hızla geri çektim kolumu.

Üzerinden duman çıkan bilet, yere düşerken şaşkın bakışlarımı biletten elime; elimden de ona çıkardığımda S de en az benim kadar kafası karışmış görünüyordu. *Siktir.* Bunun, benim bir psişik olmamla ilgisi olabilir miydi?

"O neydi öyle?" diye sordum çatık kaşlarla. Eğilip bileti elime aldım ve gerçekten bir köşesinin yandığını gördüm, simsiyahtı. Hâlâ ince bir duman çıkıyordu üzerinden.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı beni, onun da eli yanmış olmalıydı ki işaret parmağıyla baş parmağı arasındaki kısma bakıyordu. Dudaklarını ıslattı ve elime uzandı ama bir şey onu durdurdu.

Beynim durmuştu. "Dokunursan yanacağımızı falan mı düşünüyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Asilkansın," dedi bir şeyler düşünmeye

çalışırken. "Daha önce Rusya'dayken deneylere gönüllü oldun mu? Ya da İsviçre'de?"

Oldum dese miydim, demese miydim? "Olmuş olabilirim... Hepsi ilaç deneyleriydi," dedim avucumu açıp sanki aramızda görünmez bir cam varmış gibi kaldırırken.

S gözlerimin içine baktı, ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Avucunu açıp avuçlarımızı karşı karşıya getirdiğinde arada oluşan sıcak havayı hissetmemek mümkün değildi. "Dalga geçiyorsun..." Dudaklarımı ağzımın içine yuvarladım ve ağzımdan sert bir nefes verdim. Geri çekildim, elimi de çektim. "Sen mi yapıyorsun bunu? Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye açıkladı kendini. Elbette yapmıyordu. Burada psişik olan bendim. Biri bir şey yapıyorsa bu ben olmalıydım ama hiçbir şey yapmıyordum. "Daha önce başka birine dokunduğunda da oldu mu bu?"

"Hayır," dedim açıkça. Olmuş muydu? Daha önce birçok insana dokunmuştum, yarısını tanıyor yarısını tanımıyordum ve hiçbirinde böyle bir şey olmamıştı.

"Caleb'la konuşmalıyız." Yanımdan geçip yatağının üzerine bıraktığı kıyafetlerini aldı ve banyoya ilerledi. "Geliyorum, bekle."

Kapı kapandığı an dokunuşu da, sıcaklığı da, biletin yanmış olmasını da unutup çekmeceye yürüdüm. Çekmece kilitli değildi, öyle bir mekanizması yoktu bile. Akademinin içinden birinin eşyalarını karıştırabileceği aklının ucundan bile geçmez miydi bu adamın?

Dosyayı çalsa mıydım?

Fark eder miydi? Yarın sabaha yerine koysam... Ama buradan çıksarsam, bir daha o olmadan kapıyı açamazdım. Kapılarda atomik bir şifreleme sistemi kullanılıyordu, ne kod ne harfler ne de sayılar vardı tahmin edilebilecek. Eğer buraya girmek istiyorsam yeniden, aklımı kullanmak zorundaydım.

Tüm dosyanın fotoğrafını iki dakikada çekebilmem imkânsız olduğundan, dosyayı alıp çantamın içine bükmeden sıkıştırmaya çalıştım. Sığmıştı.

Çekmeceyi kapatıp aynada dağılan saçımı

düzelttiğim sırada S banyodan çıktı. Siyah bir pantolon üzerine siyah bir gömlek giymişti. "Harika," dedim. "Artık birlikte cenazeye gidebiliriz."

"Doğruca Caleb'ın yanına gidiyoruz," diye cevapladı beni, telefonunu ve ceketini alırken. Bu duymayı beklediğim ya da istediğim bir cevap değildi. Caleb, üzerimizde test yapmak isterse bu benim felaketim olurdu.

"Sırları olan birine göre her şeyin fazla ortada," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Çalışma masasının üzerinde bir fotoğraf vardı, eski bir fotoğraf. Bir kadınla kucağında yeni doğmuş bir bebek. Sanırım hastanede çekilmişti. Gözlerimi kısarak ona baktığımda, kilitlenmiş bir şekilde fotoğrafa baktı. "Annen mi? Nasıl yani—"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi uzanıp fotoğrafı aldığı gibi kıyafet odasında kaybolurken. Saniyeler sonra geri geldiğinde bana bakmıyordu, kapıya ilerledi. Daha çok kendine kızgın gibiydi. "Odama birilerinin girmesine alışkın değilim. Yarın görev için gidiyor olduğumuz hesaba katılırsa senin de ilk ve son gelişin bu."

Ona *sen öyle san,* demek istedim ama bunun yerine çantamın omzumdaki askısını düzelterek önünden geçtim. Caleb'a gitmek konusuna bir bahane bulup bir an önce bu işten sıyrılmayı düşünmeliydim ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Naz'a mesaj attım.

Geliyorum. Siz neredesiniz?

Çok geçmeden cevap geldi.

Kapalı otopark.

"Kapalı otoparktalarmış," dedim S kapıyı kapatırken. "Hadi gidelim."

Tam yanından geçip asansörlere yöneliyordum ki, beni ceketimin ensesinden yakaladı ve attığım tüm adımları geriye sardırdı. "Önce Caleb."

Zıkkımın kökü Caleb. Ne yapacaktım? Eğer daha fazla ısrar edersem bir sorun olduğunu anlardı. Şimdiye anlamamış olması mucizeydi belki de. Daha dikkatli olmalıydım... Çok daha dikkatli.

"Ha, doğru," dedim bir sorun yokmuş gibi. O elini ceketimden çektiğinde, diğer tarafa doğru yürümeye başladı ve onu takip etmem için dönüp bana baktı. Peşinden ilerlemek zorundaydım.

Yutkunarak gülümsedim ve peşinden ilerledim. Bugün sahteden de olsa kaç kere gülümsemiştim? Hiç benlik değildi ama dikkat çekmek istemiyordum. İki soğuk nevale, kesinlikle öldürürdük birbirimizi. Her şeyden önce ben onun tersi olmalıydım yoksa kendisine yaklaşmama izin vermezdi.

Ne de olsa zıt kutuplar birbirini çekerdi.

Bir yandan da... Belki de doğruydu bu. Mecaz anlamda değildi. Dokununca çıkan kıvılcım? Yanan bilet? Ben nesnelerin enerjileriyle oynayabilen biriyken bile, her ne kadar bir yerleri patlatabilmeyi becersem de yediğim serumlarla; kıvılcım çıkarmak...

Ulaşabilseydim eğer bir dakika durmaz ve Niko'ya bahsederdim bu durumdan. O ne olduğunu da bilirdi, ne yapılması gerektiğini de. Ama buraya sıkışmış kalmıştım ve dikkat

çekmemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Aradıkları kişi bendim ve içine girdiğim grupla aradığım kişi de yine bendim. Ellerinde her şey, ve hiçbir şey vardı.

Aşağı kata inip bina değiştirdiğimizde, S telefondan Caleb'a ulaşmaya çalışıyordu ama karşı taraf cevap vermiyordu ki konuştuğu olmamıştı. Caleb'in odasının önüne geldiğimizde kapıda dikilen kimse yoktu ama içeriden elinde şeffaf bir tabletle, üzerinde beyaz önlük olan bir kadın çıktı.

"Caleb içeride mi?" diye sordu S, ona.

Kadın muhtemelen genç eğitmenlerden biriydi. Önce beni, ardından S'i süzdükten sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Bu akşam randevusu vardı, toplantı için akşam yemeğine çıktılar. Helikopterle gittiğinden yakınlarda olmadığını söyleyebilirim sanırım."

O an yumruklarımı zaferle kaldırıp diz çökerek çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Kurtulmuştum! Her ne kadar geçici olsa da, bu bile yeterliydi çünkü düşünmek için zamanım

olacaktı.

Kadın koridorda kaybolurken S'le göz göze geldiğimizde arka cebimde titreşen telefon yine imdadıma yetişmiş gibi çalıyordu. Arayan Naz'dı. "Efendim?"

"Gelmiyor musun? Seni bekliyoruz otoparkta. İstersen konum da atabilirim mekânı."

"Geliyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak, S'in suratına doğru. O ise dudaklarını ıslatmış ve kaşlarını çatmıştı. "Geliyoruz hatta," diye düzelttim. S'in kaşları bu sefer havalandı. Kaşlar ne çok şey söyleyebiliyordu. Küfür de edebiliyorlardı muhtemelen ama umrumda değildi bu.

"Ben seni dinledim peşinden Caleb'a geldim, sen de pub'a geliyorsun," dedim telefonu ceketimin cebine atarak.

"Geleceğime dair bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Niye gelmiyorsun? Başka bir planın mı var? Senin de göreve çıkacağın insanları tanıman

lazım." Uzanıp deri ceketinin üzerinden kolunu tuttuğumda ikimiz de elimi koyduğum yere baktık. Kumaş üzerinden bir şey olmamıştı. Bu sefer koluna girip onu çıkışa doğru çekiştirdim. İstemese yerinden kımıldatamazdım ama bıkkınca nefes verse de yürüyordu.

"Laboratuvarlara gidelim," dedi o sırada adımlarını durdurduğunda. Çekmeye çalıştım ama kımıldamadı. Haklıydım. İstemeyince yerinden kımıldatamıyordunuz. "Az önceki kadın biyokimya eğitmenlerinden biriydi. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

"Bak motorsikletimin benzin deposunu sizin bunak Tarihçilerden biri boşalttı tamam mı? Eğer şu an Naz'a yetişemezsem bu akşam burada tıkılı kalacağım ve ben gidip bir şeyler içmek, bir iki insan yüzü görmek istiyorum!"

"Laboratuvara uğrarsak ben seni bırakırım," diye bir teklifte bulundu.

Laboratuvarlarla sorunu olmayan birinin gayet de kabul edeceği bir teklifti.

Başka bir yerden, dikkat çekmeden

yakalamalıydım onu.

Başımı yana çevirerek bıkkınca nefes verdim, ellerim belimdeydi. "Laboratuvardan çıkışımızın gecenin bir yarısını bulacağının farkındasın değil mi? Biz zaten o saatte dönmezsek yarın için uykumu alamam bile. Bak burada mızıkçılık yapmaya çalışmıyorum gerçekten ama çok mu acelesi var bunun? Belki o anlık bir şeydi? Sonuçta biz de normal insanlar değiliz ve ben daha önce ilaç deneylerinde bulunmuştum. Normal insan da insanı çarpabiliyor ne de olsa, bildiğin üzere."

Argümanım mantıklıydı, oyunculuğum ise kusursuz. Eğer kabul etmezse, bu tamamen gıcık birisi olmasından kaynaklanıyor olurdu. İşte o zaman ne bok yiyeceğimi bilmemekle beraber, aslında ayvayı yemiş olurdum da.

S'in ela gözleri gözlerime değdiğinde ona belerttiğim patlak gözlerimle bakıyordum. Gözlerimin ne kadar büyük olduğunun bilincindeydim ve onları daha da öne çıkardığımda mimiklerimle, çocuk gibi görünüyordum. Bunu bana Niko söylemişti.

Ve ayrıca bunu kullanabileceğimi de.

S'i etkilemek bir hayal olurdu ama en azından mimiklerimle hareketlerini ve düşüncelerini manipüle edebilirdim.

Baş ve işaret parmağını göz pınarlarına bastırdı, ardından göz kapaklarından ovalarcasına kaydırdı ve "Tamam," dedi yolu işaret ederek başıyla.

Bir zafer işareti olarak yumruklarımı havaya kaldırdım ve dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu kırıştırdım. Ardından topuklularımın üzerinde dönmüş, bina çıkışına ilerliyordum.

O da peşimden geliyordu.

"Yapacak başka bir şeyin olmadığına mı karar verdin?" diye sordum avlunun çatısının altında yürürken, yağmur yağıyordu ve ıslanmak istemiyordum.

Arkamdaydı, yanıma geçti. "Bir süre birlikte olacağım insanları tanımaya çalışma fena fikir değil. En azından Alter'i, frenleri tutmuyora benziyor."

"Naz'ı tanıyor musun önceden?" diye sordum ellerimi ceketimin cebine sokarak. İnce giyinmiştim. "Yani Nazir'i. Sanırım sadece yakınları Naz diyor."

"Tanıyorum," diye cevapladı beni. Devam etmediğinde başımı çevirip ona baktım, gayet önünü izliyordu. Bu kadar mıydı?

"Bana birkaç sene önce berbat şeyler yaşadığını ve bu yüzden kafa dağıtmak amaçlı bu işe gönüllü olduğunu anlattı."

S'in adımları durdu. Birkaç adım ileriden dönüp ona baktığımda kaşlarını çatmış, sanırım sözlerime anlam vermeye çalışıyordu. "Sana ne anlattı tam olarak?"

"Söylediklerim kadarını," dedim yutkunarak. "Neden? Bir sorun mu var?" Vardı. Belki de Naz'ın yaşadıkları S'le de alakalıydı. Sonuçta tanışıklıkları vardı.

Belki eski sevgililerdi. Olabilir miydi böyle bir şey?

Olabilirdi. Neden olmasındı?

"Bir sorun yok," dedi S, yürümeye devam etti. "Naz'ın o kadarından bile bahsetmiş olması şaşırdım sadece."

"Senin gibi sır küpü yani."

Yan bir bakış attı. "İnsanları bilgi çöplüğünden koruyorum diyelim."

"Tek kelime konuşmayarak mı?" Alayla güldüm. "Ben de geveze değilimdir ama özellikle yeni tanıştığım insanlarla konuşmazsam yanlarında rahatsız hissederim. Ve ben rahatsız hissettiğim ortamlarda hiçbir işe yaramam."

"Sen?" Kaşları havalandı alaycı bir tavırla. "Geveze değilsin?"

"Niye alaycısın?"

"Toplantı odasında yalnız kaldığımız ilk andan beri ağzını kapadığını görmedim. Sen geveze değilsen asıl gevezeler nasıl merak ettim doğrusu. Sabahtan beri konuştuğumuz kadarını, Naz'la bir sene içerisinde konuşmamışızdır."

"Yakın değilsiniz yani," diye bir tahminde

"Bir sorun yok," dedi S, yürümeye devam etti. "Naz'ın o kadarından bile bahsetmiş olması şaşırdım sadece."

"Senin gibi sır küpü yani."

Yan bir bakış attı. "İnsanları bilgi çöplüğünden koruyorum diyelim."

"Tek kelime konuşmayarak mı?" Alayla güldüm. "Ben de geveze değilimdir ama özellikle yeni tanıştığım insanlarla konuşmazsam yanlarında rahatsız hissederim. Ve ben rahatsız hissettiğim ortamlarda hiçbir işe yaramam."

"Sen?" Kaşları havalandı alaycı bir tavırla. "Geveze değilsin?"

"Niye alaycısın?"

"Toplantı odasında yalnız kaldığımız ilk andan beri ağzını kapadığını görmedim. Sen geveze değilsen asıl gevezeler nasıl merak ettim doğrusu. Sabahtan beri konuştuğumuz kadarını, Naz'la bir sene içerisinde konuşmamışızdır."

"Yakın değilsiniz yani," diye bir tahminde

bulundum.

"Sana hayat hikâyemi anlatmamı falan mı istiyorsun?" Kapalı otoparka girerken bana dönüp şüpheci bir bakış attı.

"Amacımı anlamış olmandan pek de hoşnut kaldığım söylenemez." Derin bir nefesle, ileri yürümeye başladım. Bir yandan da Naz'a, tam olarak hangi katta olduklarını öğrenmek için mesaj atıyordum. Saniyeler içinde cevap geldi. Bir üst kattalardı.

Rampadan yukarı yürümeye başladım. S yine sessizliğe gömülmüştü.

"Çok merak ediyorum sessizlik rekorunu," diye mırıldandım derince nefes alırken, otoparkı süzerek. "Sana kalsa sus pus olsun dünya. Nasıl tanımayı bekliyorsun böyle, partnerini?"

"İnsanları sözlerinden değil, hareketlerinden tanırsın. Eylemlerin konuştuğu bir dünyada sözler hükümsüzdür. Konuşmak gerekli bir eylem değil zaten bir süre sonra ayrılacağın insanlarla."

Kahkaha attım. Sesim otoparkta yankılanmıştı. Siyah büyük Jeep'i gördüğümde, S'in önüne geçtim ve onunla yüz yüze gelerek ellerim cebimde geri geri yürümeye başladım. "Sen sevgililerine de bu mantıkla hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Böyle bir hayatın içine sevdiğim kadını çekmek istemem," diye bir cevap verdi, düz bir sesle. Benim için fazla dürüstçe bir cevaptı.

Biraz da dokunmuştu işte içeride bir yerlere. *Sevmek.*

"Yapmazsın ve yapmadın da yani," dedim şüpheci bir bakışla. Konuyu dağıtmalıydım. Acil. "Peki seks? Yattığın kadınlara da mı susuyorsun? Çok sıkıcı olmaz mı?"

Ayağım takıldı. Arabaya olan mesafeyi hissedebiliyordum enerjisinden dolayı, ama kendi ayağımı kendim burkmak üzereydim dengemi kaybettiğimde. *Sivri topuklar ve asfalt çukurları.*

S'in kolu belime sarılırken tutunmak için çabalayan kollarımdan biri omzuna, diğeri

boynuna sarıldı. Kalp atışlarım anlık temasın şiddetiyle hızlanırken yüzlerimiz fazla yakındı ama o bundan hiç etkilenmemiş gibi sorumu cevapladı. "Bu sorunun cevabını da o kadınlar bilir, diyelim."

Kocaman açtığım gözlerim acıdığında birkaç kez ardı ardına kırpıştırdım, bakışlarım yüzünün aşağısına kaymaya başladığı an kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkunmuş ve hızla doğrularak toparlanmıştım. Boğazımı temizledim ve ceketimi düzelttim. "Güzel cevap."

Ardından ışıkları yanan Jeep'in içinde, ön koltukta Alter'le Naz'ı gördüm. Şoför koltuğunda Naz vardı. Jeep de siyah değil, kırmızıydı.

S'le göz göze geldiğimiz an aynı anda arka kapıları açtık. İçeri geçip kapıyı kapattığımda Alter şaşkınca arkaya döndü ve S'e baktı. "Hayret, bu eleman sosyalleşir miydi?"

Naz manidar bir şekilde elini Alter'in omzuna koydu ve "Hayret," dedi. "Sendeki bu cesarete, hayret ediyorum yani."

Alter aksi bir tavırla Naz'ın elini ittirdiğinde Naz

gözlerini devirerek gazladı. "Koridorda rastladık birbirimize," dedim direkt odasına daldığımı anlatmaktan çekinerek. Gerek yoktu. Naz'ın eğer S'le bir geçmişi varsa, hiç yoktan yere antipatisini kazanmam planlarım için iyi olmazdı bir kere.

"Odama daldı," dedi S o an.

Sabır dilenerek, dilimi damağıma yapıştırdım ve kapattığım gözlerimle sağıma döndüm. Bilerek mi yapıyordu?

"Bazılarımız amacını çok belli ediyor..." Alter'ın muzip bir tonda söylediği cümlenin sinirlerimi bozması gerekirdi ama bozmamıştı. Benim amacım farklıydı ve onlar gerçek amacımı öğrenmedikleri sürece, ne anladıkları beni rahatsız etmiyordu.

Alter'in koltuğunun arkasında oturan bendim, ayağımı aşağıdan koltuğa geçirince yerinde sıçradı. "Her grubun bir fesatı olur derler, bizdeki de sensin herhalde Alter."

"Yok, benim görevim sabır taşı olmak. Yok enseye bir tane, yok koltuğun altına bir tekme...

Kırılabilirim yakın bir zamanda." Arkaya döndüğünde yüzüme baktı. "Kadına şiddet yanlısı değilim ama dövüşsek kendini savunabileceğinden, bundan sonra karşılık vermem abes kaçmaz diye düşünüyorum."

"Kendimi savunmak mı?" Gülümsedim. "Ne olduğunu bile anlamadan yerde bulursun kendini."

"Düelloya davet diye yorumladım," diye araya girdi Naz. Akademiden çıkmıştık.

"Kabul ediyorum!"

"Kimse kimseyle dövüşmüyor." Konuşan S'di, tartışmayı başlatan da S'di ama evrildiği konudan hoşnut olmuşa benzemiyordu. "Enerjinizi dışarıdaki tehlikeye saklayın."

"Ne biliyorsun onun hakkında?"

Soruyu soran bendim. Naz yağmur dolayısıyla yola odaklıydı, Alter ise sohbeti dinliyordu.

"Genç bir kız olduğunu biliyorum. Tahminen 1997-2002 yılları arasında fetüsün gelişmiş

olduğunu." Cinsiyetimi biliyordu. 2000 doğumluydum. *Siktir*. "Çevresindeki insanların ve nesnelerin enerjilerini sezebiliyor, aynı zamanda onları hareket ettirebilmesinin sebebi de bu. Ve hatta patlatabilmesinin."

"Bir insanı patlatabilir mi?" diye sordu Alter. Denememiştim ama mümkün olduğunu biliyordum. Haberlerinin olmadığı şey, tüm bunları yaparken harcadığım efor yüzünden beyin kanaması evresine gelebilecek olduğumdu. Her şeyi basit zannediyorlardı.

Elimi kaldırıyordum ve bir şeyler hareket ediyordu onlara göre.

Beni yalnızca Peder ve Niko anlamıştı.

"Yeterince odaklanırsa," diye yanıtladı S.

"Havalı," diye bir yorumda bulundum.

"Manyakça bir şey," diye ekledi Naz.

Alter mırıldandı. "İnsanları patlatabilseydim muhtemelen Tanrı falan olduğumu düşünürdüm."

Tanrı olduğumu düşünmüyordum ama üstün olduğumu biliyordum, ve Tanrı'nın aksine insanlardan nefret ediyordum. Sebebi oldukları tüm acı yüzünden.

Bir kasabaya indiğimizi, sokakların ışığından fark etmiştim. Oldukça büyük bir pub'ın ışıkları açıktı. Naz arabayı, açık otoparka çektiğinde aynı anda arabadan indik.

Ellerimi kafamın üzerine tutarak hızlı adımlarla peşlerinden içeri girdim. *Saçlarımın ıslanmasından nefret ediyorum.*

S, elleri cebinde ilerlerken Naz'ın Alter'e olan bakışı, Alter'ın kasıntılığının eseriydi. Otopark girişindeki izbandut gibi tiplere *ben de buradayım* dercesine diklenerek girmişti pub'a.

"Senin sorunun ne?" diye sordum, Alter'le yan yana geldiğimizde. S ve Naz önden ilerlemişlerdi. "Böyle bir aşağıda kalmaya dayanamamalar, dayak yiyince en acilinden rövanş istemeler, ortamda daha cüsseli tipleri görünce direkt saldırı moduna geçmeler falan?"

Ceketimi çıkartıp koluma astım, yanından

geçtiğim adamın biri staplez crop'tan görünen hafif dekolteme bakıp "Hey, güzellik!" diye seslenmişti ama dikkatimi Alter'in üzerindeydi.

Alter'in kaşları çatıldı. "Haddini bildirmeyecek misin o herife?"

"Neden bildireyim? Onunla ilgilenip gecemi mahvedeyim?" diye sordum. "Dekoltem hoşuna gitti muhtemelen, bana seslendi ama cevap vermedim. Bak geldi mi yanıma? Zorladı mı beni bir şeye? Böyle tipler her yerde var." Omuz silktim. Tecrübeliydim çünkü Niko, her şeyi tecrübe etmeme izin vermiş ve hatta beni desteklemişti her zaman. "Laf atarlar, olta atar gibi. Canın istiyorsa yanına gidersin, istemiyorsa çeker gidersin. Yürür geçersin. Bitti, bu kadar."

"Beni rahatsız ediyor amına koyduğumun çocuğu," diye homurdandı, S'le Naz'ın geçtiği masaya ilerlerken bir sigara yakmıştı. "Atmasın laf. Otursun beyefendi gibi zıkkımlansın. Otoparkta da... Önce o dallamalar dik dik baktılar bana. Naz'a daha doğrusu." Gözlerini Naz'ın üzerine çevirdi.

Naz, gece mavisi bir elbise üzerine saçlarını

toplamış ve bu sefer daha doğal tonlarda bir makyaj yapmıştı.

"Sen, onların Naz'ı rahatsız ettiğini düşünüyorsun. Ama Naz asıl, eğer sen onlardan birine yumruğunu geçirseydin rahatsız olurdu. Ki, akademi dışında siviller üzerinde güç uygulamak yasak," dedim sanki çok uyuyormuş gibi bu kurala. "Sen bu zamana kadar nasıl atılmadın akademiden, şaşırıyorum."

Ekşi bir ifadeyle yüzünü buruşturdu bana. Haklı olduğumu biliyordu ve bu hoşuna gitmemişti anlaşılan. "Irkçı değilim," dedi Naz'a, masanın etrafında toplandığımızda. Bana baktı. "Öfke kontrol sorunlarım var mı, var. Ama cidden çok yanlış bir haftaya denk geldi tüm bu olaylar."

"Caleb'ın seni gruba katmasının sebebinin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz Alter, ve bu zekân için değildi yani göreve odaklandığın ve elinden geleni yaptığın sürece sorun yok," dedi Naz. Alter alınmış gibi görünmüyordu. "Bir kolun titanyum, onu geçtim kas yapını güçlendirdi katıldığın deneyler. Kolay kolay canın yanmıyor, yara almıyorsun da. Ama bu özelliklerini sahada kullanman hepimiz için daha yararlı tabii."

Başını salladı Alter sadece, bu konudan sıkılmış gibiydi. "Hadi abicim," dedi S'e. "İçkileri alalım biz." Naz'a döndü ardından. "Ne istiyorsunuz?"

"Bloody Mary." *Klasik.*

"Lynchburg Lemonade ama iki ölçek viskiyle." Soğuk bir tebessümle söyledim.

Onlar masadan ayrılırken, Naz kollarını masaya dayadı ve bana doğru eğildi. "Siz otoparka gelmeden önce ne oldu tam olarak?"

"Ne demek ne oldu?" Garsonun biri, ikram tekila shot'lar dağıtıyordu. Masamıza bıraktığı iki tanesinden birini kafama dikip tuzu yaladım ve limonu dişlerimin arasına sıkıştırıp emdim.

"S'in odasını nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi."

Kaşları havalandı. "Sana odasının numarasını verdi ve gel dedi?"

"Evet. Gelirken kırmızı dantelli iç çamaşırı giymeyi ve ponpon takmayı unutma diye de

ekledi. Ponpon kız fantezisi var sanırım."

Naz kafasını geriye atarak kahkaha attığında, ben sakince limonu kemiriyordum. Kendi shot'ını içti ve limonu ağzına atıp çiğnemeye başladı. "Tamam tamam. Kendisi söyledi. Ama nasıl?"

"Yani sordum, o da söyledi," dedim garip bir edayla. Naz neden bu konuya tıkmıştı sohbetimizi?

"Anlamıyorsun," dedi gülerek. "Ben S'i çocukluğundan beri tanıyorum ama ben bile akademideki odası nerede bilmiyorum."

"Masasının üzerinde bir fotoğraf gördüm. Bir kadınla, kucağında yeni doğmuş bebeği. Annesi miydi?" Eğer Naz, S'i çocukluğundan beri tanıyorduysa; fotoğrafla ilgili bir şeyler biliyor olmalıydı.

Naz'ın S'in odasını bilmiyor olmasına daha sonra şaşıracaktım.

Cevabımı birkaç saniye boyunca alamayınca, dikkatimi ona çevirdim ve buz kesmiş suratını gördüm. Bir anda sıcak kahkahaları yok

olmuştu, nasıl?

"İnsanların özel hayatlarına burnunu sokmamanı öneririm," dedi soğuk bir tonla.

İsteyince bu kadar soğuk olabilmesi korkunçtu. Başımı aksi tarafa çevirip sertçe yutkundum, demek ki hassas bir konuydu. Özel hayat mıydı? Evet. Ama bir yandan Naz, verdiği tepkiyle, teorimi doğrulamış olmuştu. S, annesinin kim olduğunu biliyor muydu yani? Ya da ailesinin? Ona o fotoğrafı kim vermişti?

Asilkanların aileleriyle iletişim kurmaları yasaktı.

"Al bakalım Lynchburg Lemonade'ini," dedi Alter arkamdan gelerek, bardağı önüme bırakırken. "İki ölçek viskiyle. Ağır değil mi biraz?"

Pipeti uzun bardağın içinden çıkartıp pek de şirin olmayan bir tebessümle yarısına kadar kafama diktim ve derin bir nefesle masaya bıraktım. "Yoo."

Alter'in ağzı *o* şeklini alırken kaşları kalktı. Naz'ın o sırada S'in önüne bıraktığı Bloody Mary'sini eline alırken gözlerini devirerek yan dönmesi

gözlerimden kaçmamıştı. Pipeti dudaklarına dayadı ve "Biraz da sen anlat, psişiklerle çalıştığına göre bir şeyler biliyor olmalısın," dedi masaya kollarını yaslarken.

S'e baktım. Elinde içkisini tuttuğu dirseğini masaya yaslamış, etrafı süzüyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde masaya döndü ve az önce Alter'in masaya bıraktığı çerez tabaklarının birinden ağzına fıstık attı.

Boğazımı temizleyerek önüme döndüm. "Genelde güçlendirme üzerine gidiyorlardı çünkü asilkanların daha fazlasını kaldırabilecekleri kanıtlanmış değil, işlemlere dayanamayıp hastalananlar oluyordu." Sen kapatıldığın kafesten ne kadarını görebildin ki Marin? Hastalanan sendin, daha fazlasını kaldıramayıp acılar içinde yere yığılan da. Yanağını yasladığın soğuk asfalttan izledin bir hayvanmış gibi hakkında konuşulanları.

"Bu güçlendirme de kaslar ve dayanıklılık üzerindeydi. Alter'in hepimizden daha dayanıklı bir yapısının olması gibi," dedim içeceğimden bir yudum daha alırken.

"Diğerleri?" Soruyu soran S'di. Tek kaşı havaya kalkmıştı. Gözleri kısıldı. "Deneyler için laboratuvarda, sentetik ortamda döllenen çocuklar olduğunu biliyoruz. Denek 507'de bunlardan biriydi, tek farkı direkt Sehira'dan geliyor olması."

"Aslında annesi belli," dedi Alter. Bana baktı. "*Sehira'nın Çocuğu.*"

Yutkundum. Sanki bana hitaben söylenmiş gibi hissetmiştim ama elbette ki bu mümkün değildi.

"Onlarla karşı karşıya gelmek yasaktı çünkü ölümcüldü. Eğitmenler ajanları tehlikeye atmak istemediler, özellikle de çaylakları." *Ölümcüldü. Evet.* Kaç kişiyi öldürmüştüm deneyler sırasında? Hiçbirinde kontrol edememiştim kendimi, çığlıklarla bitmesi için yalvarmıştım ama durmamışlardı.

İçime çektiğim her nefeste daha da öfkelendiğimi hissediyordum.

"Ölümcül," diye tekrar etti Alter bir şakaymış gibi göz kırpıp viskiyi kafasına dikerken. "Sevdim bunu."

Deli piç. *Neyden bahsettiğinden haberin bile yok!*

İçeceğimin kalanını kafama diktiğimde Naz'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. "Ben lavaboya gidip geliyorum," dedim bardağı masaya seslice bırakırken. Naz sanki bunu bekliyormuş gibi "Ben de geliyorum," diye atladı.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım, o neden geliyordu? Çantamdaki dosyanın fotoğraflarını çekmem gerekiyordu.

"Tamam." S'le Alter'e bir bakış atarak ceketimi masada bıraktım, telefonum arka cebimdeydi. Kalabalığın arasında iki merdivenlik platforma çıkarak koridora girdiğimde tuvaletin tek kişilik olması için dua ediyordum ama elbette ki büyük ve dört kabinli bir tuvalet vardı.

Naz, çantasından rujunu çıkartıp aynaya yönelirken ben kabinlerden birinin kapısını ayağımla açarak içeri girdim ve kapıyı kapatıp klozet kapağına oturdum.

"İsviçre soğuğundan sonra burası sana Maldivler gibi geliyor herhalde."

Siktir. Bir de benimle tuvalette konuşmak mı istiyordu? Burada bokumla uğraşıyor olabilirdim. "Colorado da pek sıcak sayılmaz, dağlık yer sonuçta. Ama Los Angeles sıcaktı." Geçen iki günü orada geçirmiştim ve hayatımda gördüğüm en şişirilme şehirdi.

Çantamın fermuarını açtım sessizce, bir gözüm kabinin tavanındaydı. Paranoyak mı davranıyordum yoksa Naz'ın bir anda yukarı çıkıp bana bakabileceğini hissediyor olmak normal miydi? Tansiyonum yükselmişti.

Dosyayı çıkartıp telefonumun kamerasını açtım ve ilk sayfadan fotoğrafları çekmeye başladım.

Saniyeler geçti, Naz'dan ses gelmedi. Son sayfalarda artık şüphelenmeye başladığımdan yarım yamalak çektim fotoğrafları ve dosyayı da telefonumu da çantama tıkıştırıp sifonu çektikten sonra kabinden dışarı çıktım.

Adımımı attığım gibi boynumdan yakalandığımda şoktan refleksle çantamı bir köşeye fırlattım ve arkamdaki her kimse botumun sivri topuğunu bacağına geçirdim. Öne eğilerek boğazımdaki kollarından kurtulmak için onu sırtımdan yukarı

fırlatmak istediğimde toparlanarak ayaklarının üzerinde doğruldu ve üzerime atıldı.

Naz. *Siktir.*

"Ne yapıyorsun?!" Yumruklarını ve darbelerini savuşturdum, ona doğrudan karşılık vermek istemiyordum çünkü bu durumu daha da kötü hâle getirebilirdi. Niko ne demişti? *Onu öldürmeyeceksen seni yanlış anlamasına izin verme. Oyna. Ya da öldür. Aklını kullan. Kimse senden şüphelenmemeli.*

"Sana güvenmiyorum," diye tısladı saçlarımdan çekip boynuma tırtıklı bir bıçak dayarken. Kim bilir neresinden çıkarmıştı o bıçağı. "Neden S'in peşindesin? Söyle!"

"Onun peşinde falan değilim! Tanımaya çalışıyorum!" Ellerimi arkamda kinetik bir kabloyla bağlamış ve bacaklarımı öyle bir kitlemişti ki herhangi bir hareketimde diz kapaklarıma ciddi bir zarar verebilirdi. "Delirdin mi?! Bırak!"

"Yalan söylüyorsun. Kimse onunla yakın olmak istemez—"

"Neden?! O da insan işte!"

"Zehirli bir insan," dedi Naz, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Onun hakkında söylenenleri duymuşsundur. Daha ilk günden bu kadar dibine giriyorsan bir amacının olmaması imkânsız!"

"Kendi anlayamıyor mu o zaman!" *Naz, seni geberteceğim. Şu an karar verdim buna. Yoluma taş olacağına yer kabuğuna toprak olacaksın.* "İçkine ilaç mı kattılar senin?! Kendine gel!"

"Şunu sakın unutma—" Gücümü kullanmadım ama dizimdeki bacağını çözmek için bir anda avucumu boynuma dayadığı bıçağa bastırdığımda akan kanı ve acıyı hücrelerimde hissetmeme rağmen sırtını olduğu gibi duvara çarparak elinden kurtuldum.

Nefes nefese, şaşkınlıktan açılmış kocaman gözlerimle avucumdan akan kanı izlerken ona baktım. "Neyi?!"

Bir yandan nefes borusunu sıkıyordum. O enerjiden ibaretti, hareket hâlindeki atomlardan; tıpkı diğer her şey gibi. Ve *her şey,* benim kontrolümdeydi. Naz bu yüzden bilincini yavaş

yavaş kaybediyordu.

Duvardan yavaşça kayarken eli boynuna gitti. "Sana asla—"

"Naz iyi misin?" Ve yılın en iyi kadın oyuncusu Oscar'ı... "Naz! Ne oluyor?!" Gözlerini kapamadan hemen önce ona doğru atıldım ve bedenini yakaladım. Sağlam avucumla yanağına vuruyordum, henüz tamamen gitmemişti. "Naz?! Nefes alamıyor musun?!" *Marin Kalentari'ye.*

Eli yana düştü.

Onu öldürebilirim, dedim kendi kendime. Yapabilirdim. Hâlâ soluk borusunu sıkıyordum, nefes alamıyordu. Bilincini kaybetmiş olsa bile. Onu burada bırakıp içeri koştursam elimdeki yarayla, ağlayarak—siktir, ağlayamam. Gözyaşım kırmızı.

Telaş içerisinde—evet, bu daha iyi. Telaş içerisinde koştursam ve ona bir şeyler olduğunu söylesem... Kalbini durdurabilirdim. Evet. *Kalp krizi.* Testlerden hiçbir şey çıkmazdı. Bana saldırdığı sırada yaşadığımız arbedede kalp krizi geçirip ölmüş olurdu.

Naz'ı bırakıp ayağa kalktım ve derin bir nefes alarak aynaya baktım. Gözlerim kıpkırmızıydı. Her halükârda sakinleşmeden içeri gidemezdim çünkü korkunç görünüyorlardı. *Hâlâ ressamlar bu tonu istemiyorlar mı paletlerinde Niko?*

"*Bir şaheser,*" demişti benim hakkımda, on kaplanla aynı kafese tıkıldığım gecenin sonunda. "*Bu'sun sen. Bir şaheser.*"

Başımı dikleştirdim, derince aldığım nefesler sonunda gözlerim yeniden ölü deniz mavisiydi. Ardından bakışlarım tuvaletin diğer ucundaki çantamın üzerinde gezindi.

Ve Naz'ın nefes almayan bedenine baktım.

"Sana asla—ne?" diye mırıldandım, cümlesinin devamını merak ediyordum. Muhtemelen bana asla güvenmeyeceğini söyleyecekti ama neden? Burnumu S'in odasında gördüğüm fotoğraf meselesine soktuğum için mi? Belki kıskanmıştı. Sonuçta değil onun odasına girmek, kapı numarasını bile bilmiyordu.

Ama o, S'in arkadaşıydı. Belki de tek arkadaşı. Onun ölümü S'i etkileyecekti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak aynaya baktım ve ellerimi lavaboya yaslayarak öne eğildim. Naz ölürse eğer, dikkat çeker miydim? Her şey fazla kusursuzca planlanmıştı, kimsenin bir şey anlamasına imkân yoktu. Üstelik biz dövüşmüştük.

Çantamı bırakıp tuvaletin çıkışına koşturdum ve nefes alışverişlerimi hızlandırmaya çalıştım, dövüşün hemen ardından içeri koşturacağımdan nefes nefese olmalıydım.

Kapı koluna uzandığım sırada elim durdu.

Naz'ı öldüremezdim çünkü o bu grubun zayıf halkasıydı ve benim ona ihtiyacım vardı. Az önceki hareketi yüzünden benden özür dileyecekti ve bu da savunma mekanizmasında bir delik açacaktı benim için, bana yakınlaşacaktı. Mental açıdan sağlıklı değildi. Az önce bana saldırmış olmasının sebebi buydu. Çünkü her şey fazla kusursuzdu, onu yiyen yalnızca kendi paranoyasıydı.

Başımı mekanik bir hareketle ona çevirdiğimde yerde bilinçsizce yatan bedenini gördüm. Derin bir nefes aldım, benim aldığım nefesle beraber

onun da ciğerleri oksijenle şişti ve gözleri kapalıyken sarsılarak öksürmeye başladı.

Gözlerimin düzelmesi ve vücudumu saran öfkeyi salabilmek için bir dakika kadar bekledim, ardından kapıyı açıp içeri koştum.

Kalabalığın arasından geçerken oldukça panik bir hâldeydim. Alter'le S'i sohbet ederken yakaladım, daha yanlarına gelemeden ifademi ve hâlimi görüp bir terslik olduğunu anladıklarından bana doğru büyük adımlarla kalabalığı yararak gelmeye başlamışlardı.

"Naz!" dedim tuvaleti işaret ederken. Üstüm başım kandı. Yüzüm kandı. Saçlarım kandı. Avucum çok fena kesilmişti. *Bunu ödeyeceksin.* "Tuvalette! Çabuk!"

"Ne oldu?!"

S'in ne ara fırladığını göremedim bile, uçmuş gibiydi. Alter kolumdan tuttuğunda elimi kaldırmış, hâlâ kan akan avucuma bakıyordu ve bir yandan da tuvalete koşuyorduk. "Delirdi, bilmiyorum bana saldırdı—"

Bir terslik olduğunu anlayıp tuvalete yönelen sivilleri Alter koridorda engellerken ben tuvalete daldım, S dizleri üzerinde yere çökmüş ve Naz'ın yüzüne eğilmişti. Gözlerini kontrol etti, nefesini, nabzını ve ardından kalp atışlarını. Elleri çok hızlı ve hareketleri profesyoneldi.

"Ne oldu burada?" Henüz tanışmış olmamıza rağmen sesindeki hiddet tüylerimi diken diken etti. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında aldığım sert nefesler yüzünden omuzlarım şiddetle kalkıp iniyordu. "Sana soruyorum Marin! Ne oldu?!"

Yutkundum. "Kabindeydim," dedim kanayan avucumla kabini işaret ederek, elim umrunda bile olmadı. "Çıktığım gibi bana saldırdı. Senin peşinde olduğumu, bana güvenmediğini söyledi. Dizimi kıracaktı ve boynuma bıçak dayamıştı, kurtulmak için sırtını duvara çarpınca nefes alamamaya başladı. Koşarak yanınıza geldim—"

S, Naz'ı kollarına aldığı gibi ölümcül bir sertlikle üzerime yürüdü kapıdan çıkıp gitmeden önce. "Siktiğimin acil yardım eğitimini almadın mı?! Çocuk musun sen?! Biri bayıldığında ne halt yiyeceğini bilmiyor musun yoksa ölmesine izin

vermek mi istedin?!"

Bütün vücudum alarm vererek ateşler içinde yanıyordu. Gözlerinde gördüğüm öfke daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir şey söyleyemeden, dudaklarım birbirine yapışmış gibi suratına bakıyordum. Tam bir geri zekâlıydım. Neden ağzımı açıp da cevabını veremiyordum?

Onu gerçekten öldürmek istediğimden ve neredeyse öldürdüğümden dolayı mı?

S, hızla tuvaleti terk ederken başım aşağı doğru düştü ve birkaç derin nefesle kendimi toparladım. Acıyan avucumu kaldırdım; bütün kolumun kanla kaplı olduğunu ve hâlâ kan kaybettiğimi bunca zaman nasıl fark edememiştim, hiçbir fikrim yoktu.

Çantamı da alıp Alter'in, S'in kucağında Naz ile geçişiyle koridora girişini engellediği kalabalığın arasına karıştım ve masanın üzerinden ceketimi aldım. Bar kısmına geçtiğimde biri "Buraya giremezsin! Ne yapıyorsun!" diye bağırmaya başlamıştı ama umrumda bile değildi. Bir bez alıp açık viskilerden birini üzerine boşalttım,

ardından bir ucunu ağzımla diğer ucunu elimle tutarak avucuma sardım. Acı dayanılmazdı, ama çok daha fazlasına dayanmıştım.

"Elin—"

"Biliyorum geri zekâlı," diye homurdandım bar çıkışını engelleyen, az önce içeri girmeme laf eden adamı önümden ittirerek çekerken. Arkamdan küfür etmişti ama umrumda değildi.

Kapının önünde Alter'le karşılaştım. "Onlar nerede?"

"Bilmiyorum ama arabanın anahtarları bende, Naz ceketini masada bırakmıştı," dedi Alter elindeki ceketi kaldırarak. Cebinden araba anahtarlarını çıkardı. "Akademiye geçelim, piç kurusu uçarak mı koşarak mı nasıl becerdiyse şimdiye yoldadır bile."

Muhtemelen araba çalmıştı.

Alter'le Naz'ın kırmızı Jeep'ine geçtiğimizde, virajlarda bile hızlı kullanıyordu. "Gergin misin?"

"Ne oldu tam olarak?" diye sordu Alter. "İki

dakika kayboldunuz ortalıktan. Kıza ne yaptın da adamın kucağında çıktı tuvaletten amına koyayım?"

Emniyet kemerimi bağladım ve sakince arkama yaslandım. "Bana saldırdı."

"Siktir oradan. O sana saldırdı ve şu an bilinci açık olmayan da o öyle mi?"

"Niye şaşırıyorsun? Rus olduğum için mi?"

Alter bana ters bir bakış attı, ardından neredeyse 130 bastığı için yola odaklandı. "Bak, kadın hoşuna gitmiyorsa bile ona bulaşmamaya bak. S'le arkadaşlar ve ona yakın olan dünya üzerindeki tek kişi muhtemelen. Yani onun canını yakarsan, S'le bir derdin var demektir."

"Sen niye bunu bile bile Naz'a bok gibi davranıyorsun o zaman?"

"Benimki zararsız. Naz ona zarar vermeyeceğimi biliyor, S de beni tehlike olarak görse emin ol bu kolla bile canıma okurdu," dedi titanyumdan yapılma sol kolunu kaldırarak.

"Sevgililer mi?"

Alter şüpheli ama bir yandan da muzip bir bakış attı. "Seni anlıyorum, gerçekten."

Sabırla bir nefes çektim içime. "Bir sik anladığın yok. Soru nasılsa soruşum da dümdüz, anlamsız. Cevap veriyor musun vermiyor musun?"

Boğazını temizledi. "Bildiğim kadarıyla yok öyle bir şey ama ne biliyorum ki ben amına koyayım? Daha bugün tanıştım ikisiyle de. Etrafta görüyor olsam da her ne kadar..."

Yani Alter'den bir bok öğrenemezdim. "Naz neden S'in peşinde olduğumu düşündü?"

"Ona sor, bana niye soruyorsun?" O kadar hızlı sürüyordu ki neredeyse varmak üzereydik. İki araç yanımızdan geçerken hız yaptığımız için kornaya asılmıştı ama boş gürültüydü sadece, Alter'in umursadığı yoktu. "Ama... Naz'ın bok gibi bir zamandan geçtiğini biliyorum. Zaten Fransa'dan buraya temelli geçmiş, oraya döneceğini sanmıyorum. Artık ne olduysa orada."

Naz, S'in Peder'i devirdiği zamanla ilgili birçok şey biliyor olmalıydı. Bahse vardım ki hatta, bu geçirdiği kötü zamanlar üç yıl öncesine denkti ve o zamandan süregeliyordu.

"Ne yaptın ona?" Alter, akademi duvarlarından içeri girerken bir sigara yaktı ve bana döndü.

Emniyet kemerimi çözdüm ve "Bana saldırdı, kurtulmaya çalışırken sırtını duvara sertçe çarptım ve nefes alamamaya başladı," dedim içeri girdiğimizde revire en yakın köşede inerken. Kapıyı çarpıp gecenin karanlığında yürümeye başladığımda, acaba o geri zekâlıyı öldürmüş olsam bu kadar soruyla uğraşıyor olur muydum hâlâ bunu düşünüyordum. Görev arkadaşını yanlışlıkla öldürdüğünden psikolojisi bozulan zavallı tecrübesiz genç kızı oynayabilirdim.

S muhtemelen benden nefret eder ve bir daha asla konuşmazdı. Beni gruptan atar mıydı? Buna yetkisi yoktu. Ama bu göreve benden çok lazımdı o ve Caleb bunu yapardı.

Siktir. Son anda doğru kararı vermiştim.

"Eline ne oldu?" diye sordu Alter, peşimden koşarak gelirken. Birlikte binanın içine girdiğimizde elimi kaldırıp avucuma baktım, bez kıpkırmızı olmuştu ve biraz başım dönüyordu.

"Boğazıma bıçağı dayayınca kurtulmanın tek yolu bıçağın boynumla temasını kesmekti."

"Sen de elimi kessem daha iyi diye düşündün," dedi seslice nefes vererek. "Naz cidden berbat bir hâlde."

Ben de öyle.

Akademinin revir odalarından iki tanesini kontrol ettik, sonunda Alter'in aklına S'i aramak geldiğinde doğu kanadındaki revire yürüdük dakikalarca. Biraz daha içki olsaydı elimdeki acı hafiflerdi ama gerçekten hiçbir şey yoktu yanımda.

Revirin yanında yemek salonu olduğunu gördüğüm an yemek salonlarındaki alkol bölümünü hatırlayarak içeri daldım. "Sen revire gir ben geliyorum," dedim Alter'e, başını sallayıp devam etti koridora.

Yemek salonunun loş aydınlatmaları açıktı. Otomatlar, kahve makineleri ve alkol barı öylece duruyordu. Barın arkasına geçtiğimde gözlerimi içkilerde gezdirdim, koca duvardaki raflar enine boyuna şişelerle kaplıydı. Sonunda votka şişesini alıp kapağını açtım ve kapağı salonun diğer ucundaki çöp kutularına fırlattım, ardından koca bir yudumla beraber koridora çıktım.

Acıyı bastıran en iyi şey tedavi değil, alkoldü.

Tedavi daha çok can yakıyordu.

Elime baktım. "Siktir ya," diye homurdandım dudak büzerek. "İzi kalır kesin bunun şimdi."

Ben revire girerken, orta yaşlı bir kadın odayı terk ediyordu. İçeride yalnızca bir yatağın tepesindeki ışık yanıyordu ve koca revir bunun dışında karanlıktı. Yatakta Naz yatıyordu, başında S dikiliyordu ve Alter de oradaydı.

Votka şişesinin yarısını ne zaman geçmiştim bilmiyordum ama, S elimdeki bitmek üzere olan şişeye ve bir de bana baktı. Siyah gömleğinin üstten iki düğmesini daha açmış ve kollarını sıyırmıştı, elleri belindeydi. Gözlerimi kısarak

baktım ona. Ben bu herife mi sulanıyordum?

Her neyse. Aptal hormonlar.

"Ne halt yediğini zannediyorsun sen?" diye sordu sert bir sesle, karanlıkta tam görememiştim ama kaşları da çatıktı. Yanıma yürüdü ve elimdeki şişeyi sertçe aldı. "Bu ne bir de içiyor musun?" Öne eğilip hafifçe beni kokladı, ardından şişeyi büyük bir kuvvetle duvar dibindeki çöpe fırlattı. Öyle ki, fırlattığı çöp kutusu monte edildiği duvardan çatırdamıştı.

"Ne oldu ya? O iyi mi?" diye sordum, kızın ne durumda olduğunu sormamazlık edemezdim. Sonuçta onu o hâle getiren bendim ama hak etmişti. Kör noktadan saldırmak alçakların işiydi. İnsanın biraz gururu olurdu. Mesela karşıma geçip meydan okuyabilirdi. Bir anda tepeme inmesi hiç yakışık almamıştı gerçekten.

"Naz iki darbeyle nefessiz kalıp bayılacak kadar zayıf biri değil, ona ne yaptın bilmiyorum ama bundan sonra gözüm üzerinde," dedi üzerime yürüyerek. *O niye ya?*

İşte şimdi boku yemiştim. Ama en azından, iyi

dövüştüğümü olduğumu düşünüyordu.

"Bana saldıran o'ydu—"

"Umrumda bile değil!" Sırtım kapıya çarptığında yumruğunu hemen başımın yanından, kapıya indirdi. Tahta kapının çatlama sesi gelirken gözlerimi sımsıkı yumdum ve yutkundum. S, bir kâbustu.

"Tamam," dedim uzlaşmacı bir tavırla. Ne halt yediğimi biliyordum ve neredeyse onun için çok önemli olan birini öldürecektim. Bu tavrını yalnızca bu yüzden kabul ediyordum.

Ve bir de, Alter'in dayanamayıp araya girmesi için.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Beklediğim gibi Alter araya girip S'i kolundan tutup çektiğinde, S'in ona yumruğunu geçireceğinden emindim ama beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yalnızca aldığı bitmek bilmez derin nefeslerle bakıyordu görev arkadaşına. "Senin mağdur arkadaşın dayamış bıçağı kızın boğazına, dizini kıracakmış, avucunu paramparça etmiş boğazı yırtılmasın diye! Başarılı olsaydı o zaman da Naz'a böyle

bağıracak mıydın kızı paranoyan yüzünden mi öldürdün diye?!"

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Her ne kadar bu gecenin suçlusu olsam da aslında şüphesiyle her şeyi başlatan Naz'dı ve ben tuvalette olanların ardından az önce S'in üzerime yürüyüşünden de etkilenmiştim ister istemez. Öfkelendiğinde korkunç görünüyordu. Onun o küçük kalbini tek bir nefesle durdurabileceğimi bilsem de, beni küçücük hissettiriyordu. Hiçbir şeymişim gibi.

Kendini ne zannediyordu bilmiyordum ama tam olarak diğer herkesin onu zannettiği kişiydi.

Elim için birini görmem gerektiğini ve dikiş atılması gerektiğini biliyordum ya da geliştirdikleri ilaçlarla eminim bir saate yarayı kapatır ve sabaha hiç olmamış gibi yaparlardı ve yalnızca ufak bir iz kalırdı ama bunun yerine yemek salonundan başka bir şişe aldım, bu sefer şarap, ve hatırladığım tek odaya ilerledim: B1-07'ye.

Kaç dakika yürüdüm hatırlamıyordum ama etrafta kimseler yoktu, karşılaştıklarım da

umursamamışlardı hâlimi. Sanırım her gün kan kaplı biriyle karşılaşıyorlardı.

Gerçekten öyleydi muhtemelen.

S, Naz'ın açık yarasının olmadığını bilirken benim suratımdaki ve kollarımdaki kanı görmüş ve umursamamıştı. Demek ki Naz beni öldürseydi bu akşam, S'in umrunda olmayacaktı.

Zaten onun öldürdüğü kimse umrunda değildi. Bir aileye yakın gördüğüm tek kişi Peder'di bir zamanlar ve S onu öldürmüştü. Şimdi önüne Niko'nun fotoğrafını koymuşlardı ve onu da öldürecekti. Elinde benim bir zamanlar olduğum kişinin eşgali vardı ve S beni de öldürmek istiyordu.

Gözünü bile kırpmadan yapardı şu dakika kim olduğumu öğrense. Bir bağımız olduğundan değil ama, bu gece çok net anlamıştım bunu. Canım için buradaydım, Peder'in intikamı için ve Niko'nun yeniden inşa ettiği her şey için.

"Bir de şu şifre kabul olsa," diye homurdandım bilmemkaçıncı şifreyi oluşturmaya çalışırken odanın kapısındaki. Lanet kapı açılmıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Durdum. Azrail gelmişti. Savsak bir şekilde arkama çevirdim başımı olabildiğince ve arkamda, S'i kollarını göğsünde bağlamış bana bakarken buldum. Ben ecelimin geldiğini nasıl fark edememiştim?

Elimdeki şarap şişesini kaldırıp ters bir bakış attım şişeye. *Sen mi yaptın?*

"Sana ne be, seni ne ilgilendiriyor bu?" Önüme döndüm ve tekrar şifreyi girmeye çalıştım. Yeniden uyarı verdi. S yanıma gelip telefonunun ekranını görebileceğim şekilde kaldırdı o an, ekranında odasının kapısına yanlış şifre girildiğine dair yaklaşık 52 uyarı vardı.

Onun odasının kapısındaydım çünkü ve gerçekten sarhoş olmuştum.

Tek düşünebildiğim çantamın içindeki dosyaydı o an. Odasına girmeliydim. Muhtemelen bu yüzden ayaklarım beni buraya getirmişti ve yalnızca burayı düşünebilmiştim.

Düşün Marin. Daha akıllı ol.

S'in elindeki telefonu kaptığımda şarap şişesi yere düştü ve yüzlerce parçaya ayrıldı. S yerinden kımıldamadan, irkilmeden, bakışlarını yere çevirdi sadece.

Telefonunun ekranına rastgele dokunmaya başladım. "Of ne diyor bu?!"

"Ver şunu," dedi telefonu elimden alırken, ardından sargılı elimi bileğimden yakaladı. O an canım daha çok yandı, çünkü bileğimi tutan eli değil közdü sanki.

Çığlık atarak geri çekildim. "Ne istiyorsunuz benden ya?! Öldürmek mi istiyorsunuz beni? Bir o kadın bir sen! Gidin başımdan!"

"Leş gibi içmişsin, sarhoşsun," dedi ama bana bilmediğim bir şey söylemediğinin o da farkındaydı. "Tamam anladım, siktiğimin bilinmeyen nedeninden dokunamıyorum sana! Ama revire gitmen lazın Marin, yaran ne kadar derinse hâlâ kanıyor."

Bakışlarıyla avucumu gösterdi, dirseğimden aşağı pıt pıt damlayan kanı gördüm o an. Arkama baktığımda, buraya gelene kadar kan

akıttığımı fark etmiştim.

"Kapıyı aç," dedim ellerimi kapıya yaslayarak.

"Harika," dedi kan olan kapısına bakarak.

"Kapıyı aç! Alo!" Kapıyı yumrukladım. Niye açmıyordu? "Alo, alo!"

"Tamam ya tamam! Dur!" Arkamdan geçtiğini hissettim, şifreyi girdi ve kapı açıldı. Yüzüstü yere kapaklanacakken önce sıcak bir kumaşın tenime değdiğini hissettim, yere bir şeyler saçıldı; ardından kollarımdan tuttu. Acıyı bekledim ama yanmamıştım.

S, beni doğrulturken ışıkları verdiği komutla açtığında kapı arkamızdan kapandı. O an fark ettim; etrafa saçılan gömleğinin düğmeleriydi çünkü beni tutmak için gömleğini üzerinden yırtarak çıkarmıştı ve üzerime atmıştı. Çıplak kollarımdan tutamayacağını bildiği için.

"Otur şuraya," dedi sert bir sesle, beni koltuğa yönlendirirken. Ona itiraz etmedim, zaten bayılmak üzereymiş gibi hissediyordum ama istesem kalkıp kendi odama da gidebilirdim.

Beni birkaç saniye yalnız bıraksa, çantamın içindeki dosyayı çekmeceye bırakmak için yeterdi. Sonrası çok da önemli değildi.

Niko sarhoş olduğumda kızıyordu. Çünkü kendimi kontrol edemediğimi düşünüyordu. Belki de haklıydı. Sarhoşken kendim değildim.

Çalışma masasının ışığını açtı ve lambayı elime doğru tuttu. Dolabından bir çift deri eldiven alıp da gelmişti bana dokunmak için.

Avucumu açık bir şekilde masaya yasladığında kaşlarım çatılmış, beze odaklıydım. "Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum," dedi sıkıca bağladığım düğümü dikkatlice çözerken.

"Şimdi de sustuğum için mi suçlu oldum?"

Bana ters bir bakış attı, ardından bezi çıkardı ve çöp kutusuna attı masanın kenarındaki. Avucumdan sızan kan masaya damlıyordu. "Bekle burada," dedi etrafa bakarken. O sırada üstünün çıplak olduğunu fark ettim ama o bunu umursamamıştı ki o şekilde odasından dışarı çıktı.

Kaşlarımı kaldırarak kapıya baktım. Beni odasında yalnız bırakmıştı. Ne kadar aptalca bir şey yaptığının farkında mıydı?

İşte bu yüzden mağdur olan olmak, güç gösterisi yapmaktan daha önemliydi. Çünkü insanlar sana yanlış yaptıklarını fark ettiklerinde, hata da yapıyorlardı.

Omzumdaki gömleği çekip avucuma bastırdım ve kenara düşmüş çantamı açıp dosyayı çıkardım, ardından gömlekle dokunup açtım çekmeceyi ve içine bıraktım. Biletleri üste koymuştum, tıpkı aldığımda olduğu gibi. Hiçbir şey anlamayacaktı.

Artık uyuyabilirdim. Yorgundum. Sabah erken kalkacaktım bir de değil mi? Malta'ya gidecektik. Üstelik sıcak mevsim için kıyafetim yoktu. Muhtemelen bir şeyler almak için vaktim olmayacaktı oraya gitmeden önce.

Masaya geri oturdum, yaralı elimi uzattım ve alnımı koluma dayadıktan sonra gözlerimi kapattım. Burada uyuyabilirdim. Daha kötü yerlerde uyuduğum olmuştu. Burası konforlu bir yatak gibiydi. Masanın üzeri...

Dakikalar sonra kapı tekrar açıldığında kimin geldiğini anlayacak kadar bile açık değildi bilincim. Savunmasız hissediyordum gelen kişinin karşısında ve tüm vucüdum kalkıp kendimi savunmamı söylüyordu ama savaşta olmadığımızı anlatamıyordum ona. Üstelik alkol tatlı ninnisini söylüyordu aklıma, *uyu* diyordu... Her şey iyi olacak. Güvendesin.

Ama değildim. Biliyordum. Düşmanla aynı odadaydım. *Onun* odasındaydım, daha da kötüsü.

Avucuma sardığım gömleği çektiğini hissettim. Elime bir şeyler yaptı ama acı geçmişti, her ne yapıyorsa iyi geliyordu. İşi bittiğinde "Sızdın değil mi?" diye sorduğunu duydum ama bir sorudan çok, vardığı bir sonuçtu sanki. "Odan neredeydi senin? Blok? Kat? Kapı numarası?"

"Ne yaptın elime?" diye homurdanarak doğruldum, uykulu gözlerle avucuma baktım. Beyaz, koca bir bandaj yapıştırmıştı. Muhtemelen revirden alıp gelmişti bunları.

Ona baktığımda hâlâ üzerinde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ardından çatık kaşlarımı

yüzüne çıkardım ve gözlerimi kırpıştırdım. Hava alsam iyi gelirdi. "Hava alsam kendime gelirim," dedim masaya tutunup ayağa kalkarken. Ardından gözlerimi odada gezdirdim, teras kapısını görebiliyordum.

Elimi saçlarımın arasından gezdirirken yapışkan bir şey hissetmiştim, kandı. Perdeleri kapatmak için otomatik kutusunu bulmalıydım ama o an sert yapısını kaldırıp arka tarafa geçtim ve kapıyı açtığım gibi kendimi terasa attım. Burası bir balkondu aslında, bomboştu. Hava soğuktu ama alkolden dolayı muhtemelen, çok da hissetmiyor ya da umursamıyordum.

S perdeleri otomatik kutuya basıp kaldırdı, ardından aralık kapıdan peşimden geldi. Kollarımı trabanlara yasladım ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. *Beni cehenneme gönderdiniz. Ben cennetin çocuğu değilim bile.*

Yemin ettim çünkü, sevdiğim insanları elimden alan sistemi çökertmeye.

S sessizdi. Her zamanki gibi. Yanımda duruyordu, elleri cebindeydi. Kanlı eldivenleri atmıştı.

Ona baktım başımı gökyüzünden çekerek, gözlerine. "Neden herkes sana S diyor? Çok saçma. Bana M demiyorlar mesela. İsmini sevmiyor musun?"

Bana öylece bakmaya devam etti. Neden bu kadar sinir bozucuydu sessizliği ve tepkisizliği?

"Niye?" diye sordum. "Ailen koymadığı için mi?" *Benim bir ailem bile yok.* "Annen kim biliyor musun? Masanın üzerinde fotoğraf vardı ya hani. O kadının kucağındaki bebek sen miydin?"

"Hava almaya kendi odandaki balkonda da devam edebilirsin," dedi cevap olarak. Suratına yumruğumu sallamak istiyordum.

"Ama buranın manzarası daha güzel..." Önüme döndüm ve aşağı sarktım. Gerçekten yüksekteydik, S'in odası en üst kattaydı. Yani.. Başımı ona çevirdim ve "*Salem*'cim," diye devam ettim lafıma. Yani Salem'in odasının manzarası. "*Barış mirası* demek," dedim gözlerimi kısarak. "Soyadın, *Pardis*. Cennet demek. Sana mı biçtiler dünyayı kurtarma görevini?"

"Saçmalıyorsun," dedi en sonunda hareket

ederek, kollarını göğsünde bağlarken. "Odana git ve uyu Marin."

"Marin, Marin, Marin..." Gözlerimi devirdim. "Sadece öfkeli olduğunda mı insanların isimlerini kullanırsın?"

"Şu an öfkeli değilim," dedi. Değil miydi? "Ama seni burada bırakıp yatağa gidebilirim çünkü uykum var. Ve kapımı kilitliyorum. Yani tüm geceyi balkonda geçirmeye meraklıysan tamam, kal. İzle manzarayı."

Gözlerim kısıldı. "Yapmazsın," dedim. Kaşları havalandı. "Yaparsın," diye düzelttim. "Gideyim o zaman ben." Balkon kapısını göstererek içeri yürüdüm.

Salem de arkamdan geldiğinde eğilmiş çantamı alıyordum. Ceketimi nerede bırakmıştım bilmiyordum ama buraya getirmediğim belliydi. Belki de buraya gelirken şarap şişesini tutmak için bırakmıştım. Tıpkı sabah anahtarlarımı attığımda, tutmak için diğer elindeki kitapları bırakan yaşlı bunak gibi. Kıkırdadım.

Salem bana baktı. Kaşlarımı çattım bu sefer.

"Ne?"

"Tek başına odanın yolunu bulabilirsin değil mi?"

"Elbette," dedim gülümseyerek ama gözlerim yarı kapalıydı. İlerleyip kapıyı açtım, ardından derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve ona baktım. Odasının ortasında dikiliyordu öylece.

Daha düne kadar uzak çekim fotoğraflarını detaylıca incelediğim adamdı karşımda dikilen. Kaşları ve dudakları düz bir çizgi hâlindeydi ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Boyu 1.90 vardı. Fit ve yapılıydı. Bilinen tek yakını Nazir Allard, yani Naz'dı. Fransız kadın. Nereden tanışıyorlardı ki? Ama ona zarar verdiğim için üzerime yürümüş, beni tehdit etmişti. Gözünü görmemişti hiçbir şey, ne hâlde olduğum ve bizi bu duruma getirenin Naz olması bile.

Sevdiği insana zarar gelince kendini kontrol edemiyordu. Onun zaafı buydu.

Niko herkes hakkında bir şeyler söylemişti de, onu es geçmişti mi sanıyordunuz? "*Salem Pardis.*" Sesi zihnimde yankılandı. İsmini ilk söylediği zamanı hatırlıyordum şimdi, bahsi

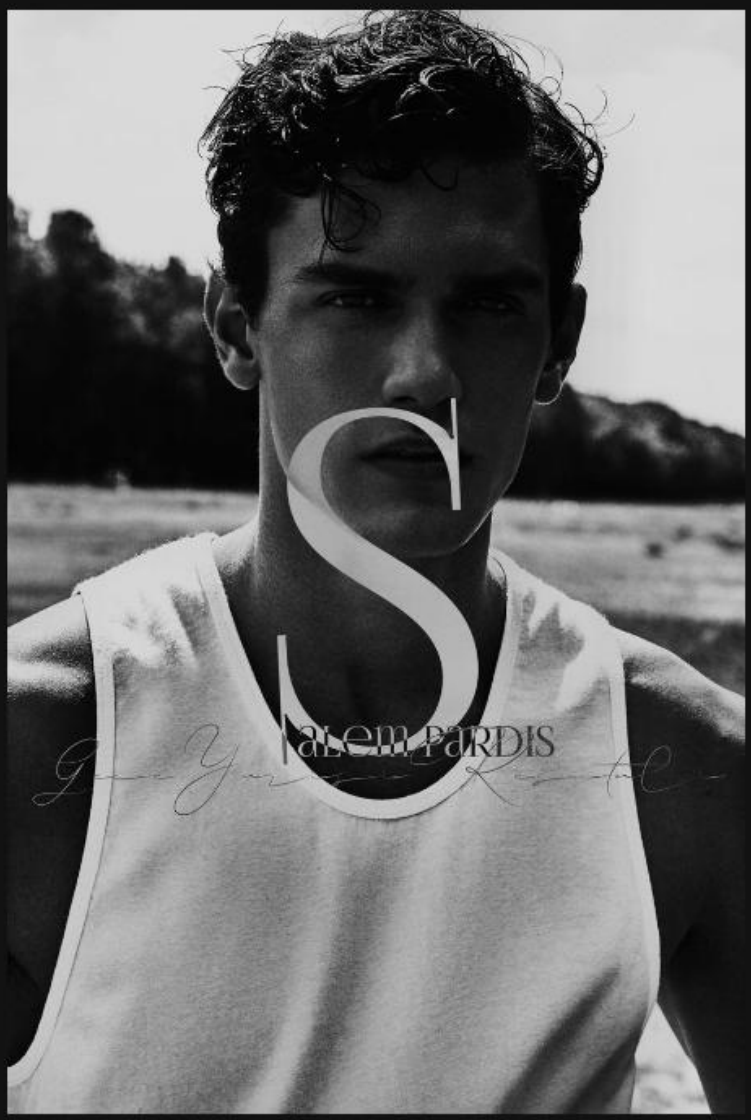
geçen adam karşımda dikilirken. "*Onu sahada yenmenin imkânı yok, Marin Kalentari kimliğinle. Üzerine oynayabileceğin elle tutulur hiçbir şeyi yok, hiçbir yakını ya da arkadaşı... Tabii sen keşfetmezsen. Görev için akademiyi terk edeceksiniz ve akademi dışında dikkatli olduğun sürece gücünü kullanabileceksin ama dikkat çekmemelisin. Eğer enerjinin izini sürecek bir cihaz geliştirirlerse bunu da yapmamalısın.*"

Tebessüm ettim, Salem'e doğru, odadan çıkmadan önce. Gözlerinin dudaklarıma kayışını ve kaşlarının çatılışını görebilmiştim. Anlam verememişti. Ama ben sarhoştum, hareketlerime anlam vermesi gerekmezdi.

Kapıyı çektim. Ayaklarımın ucunda şarap şişesinin kırıkları vardı. Yerde kırmızı şarap birikintisi, kan lekelerime karışmış... Sabaha temizlenmiş olacaktı burası çünkü hemen ileride sessiz temizlik makineleri çalışıyordu.

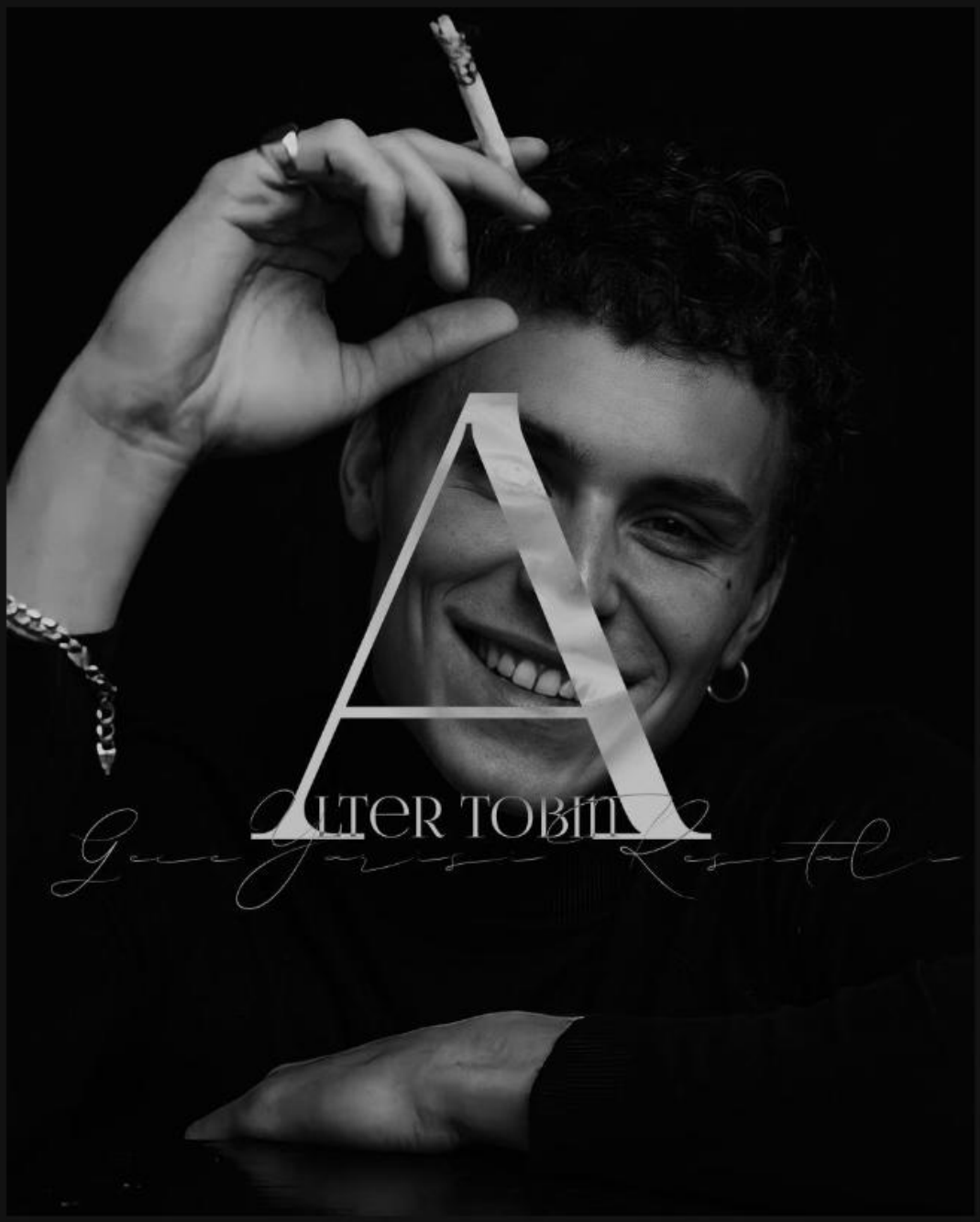
Sessiz koridorlarda, daha burada geçirdiğim ilk geceden üzerime bulaşan kurumuş kanımın içinde, sivri topuklu botlarımla yürürken Niko'nun onun hakkındaki son sözleri yankılanıyordu şimdi zihnimde. "*Onu öldürmeni*

istiyorum. Zaferi garantilemenin tek yolu, Salem'i denklemden çıkarmak. Onu öldür ve cesedini bana getir Marin."

M
Yarın Kalkıtarı

N
AZIR ALLARD

Oyla 28,7K Paylaş Reklam...

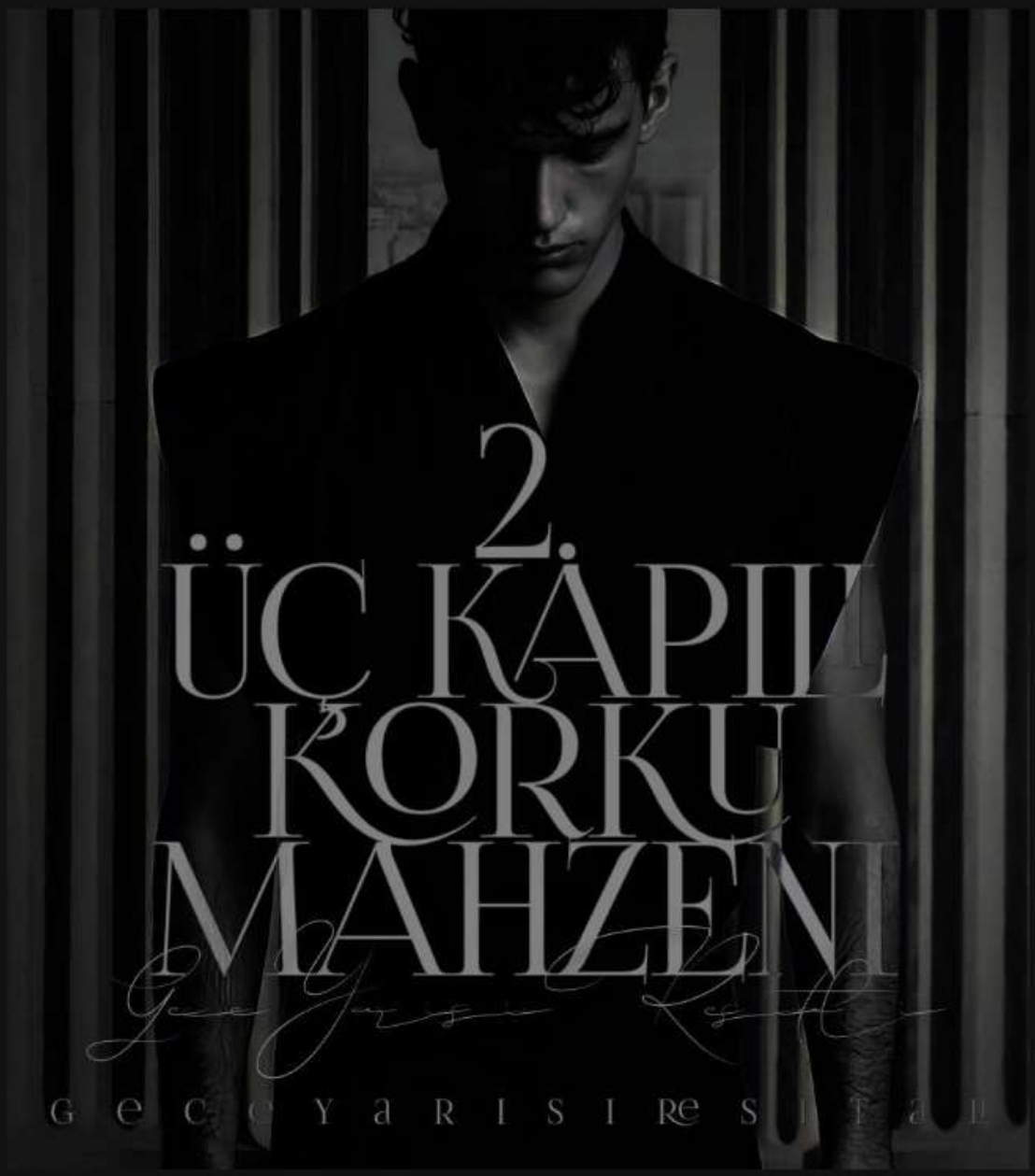
2. ÜÇ KAPILI KORKU MAHZENİ

31,2K 2,77K 9,55K

Merhabalar, yeniden :) Yeni bölümde görüşmek üzere diyelim şimdilik, oyumuzu vermeyi unutmayalım... Sevgiler (◕‿◕✿)

instagram.com/ggeceyarisiresitali adresinde soru cevabımız olacak, takibe alabilirsiniz ben kullanıyorum hesabı^^ **#GeceYarısıResitali** hashtag'i altında teorilerinizi okuyor olacağım

instagram.com/bea.kso & twitter.com/beaowl

♪BRING ME THE HORIZON & AMY LEE, *One Day The Only Butterflies Left Will Be In Your Chest*♪

2. ÜÇ KAPILI KORKU MAHZENİ

"Bu ne?" diye sorduğumu hatırlıyorum, beyaz önlüklü mezarlık bekçisine. Mezarlık bekçisi olduğunu nereden biliyorum ya da üzerindeki beyaz önlüğe rağmen çocuk aklım nasıl bu çıkarımı yapabilmiş, bir fikrim yok.

"Çiçek," diyor bekçi. "Bitkiler, özellikle meyve verenler... Bahar vakti çiçek açarlar. Sonra dökülür çiçeklerin yaprakları, meyveleri açığa çıkar."

Duraksız bakışlarımı izliyor bekçi. "Koklasana,"

diyor bana. Uzanıp kokluyorum. Değişik bir aroma. "Durma, dokun," diyor, avucumu uzatıp yapraklarına dokunuyorum. "Kopar şimdi." Koparıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Aldım onu," diyorum, dalını süzüyorum; kökü toprağın altında. "Şimdi ne olacak?"

"Ölecek," diyor bekçi.

"Hemen mi ölecek yoksa ölmesini mi bekleyeceğiz?"

"Ne fark eder?" diye soruyor bekçi.

"Fark eder," diyorum, avucumdaki çiçeği dikkatlice izlerken. "Hemen ölürse, kurtulur. Ölmesini beklersek, acı çeker; nihayetinde ölür yine ama ölmeden önce çektiği acı, cezası olur. İkisi farklı."

"Farz et ki bu çiçek zehirli, cazibesiyle masumları büyüledi ve dokunanını, koklayanını canice öldürdü."

"O zaman acı çekerek ölsün."

"Öldür o zaman," diyor bekçi. Bir ona bakıyorum, bir avucumdaki çiçeğe, bir de etrafıma; ortasında dikildiğimiz kızıl çiçek tarlasına. Gözlerim kapanıyor, avucumdaki çiçeğe üflüyorum; çiçek düşüyor. Benim içime çektiğim nefesle, tarladaki çiçeklerin canı çekiliyor.

"Aç gözlerini, ne yaptığına bir bak," diyor bekçi. Gözlerim açık artık ve ortasında dikildiğimiz çiçek tarlası kızıl değil. "Neden yaptın bunu?"

"Çünkü çiçek zehirliydi," diyorum.

"Hepsini öldürdün."

"Cazibesiyle beni büyüledi, dokundum ve kokladım onu. Beni öldürecekti."

"Ama sen masum değilsin," dedi bekçi bana. "Senin çektiğin eziyet, mübah."

Kaç yaşındaydım hatırlamıyordum ama, avucum minicikti.

Uyumak, benim gibi biri için çok tehlikeli.

Sürekli etrafımdaki enerjilerin farkında olduğumdan rahatım, ama uyuduğum zaman kendimi savunmasız bırakıyorum.

Diğer tüm psişikler gibi.

Her ne kadar onlardan ayrı bir kafeste tutulsam da... Direkt laboratuvarda... Onları uykularında yakaladıklarını biliyordum. Benim kadar güçlü değillerdi, çoğu deneyler sırasında engelli kalıyor ve hayatını kaybediyordu; onları ve beni uyutarak zapt ediyorlardı, derimizin altında sinir sistemimizi uyaran çiplerle yaşıyorduk.

Bu yüzden uyumaktan nefret ediyorum. En aciz yanım bu.

Bunu bildiğimden nefes nefese uyanıyorum belki de.

Sıçrayarak yataktan kalktığımda nefes

alışverişlerim boğazıma dizilmişti. Saat sabahın kaçıydı bilmiyordum ama uykumu almamıştım bile, ve biri kapımı tıklatmıştı.

Bu kadar hassas kulaklara sahip olmak bir ceza değilse neydi? Her ne kadar, savaş alanında çok işe yarasalar da... *Sürekli savaşmak için yetiştirilmiştim ama ben değil mi?* Doğmamın bir amacı vardı ve o da buydu. Bir silah olmak için yetiştirilmiştim ben, normal insanlar gibi yaşamak için değil. Uyumak için hiç değil.

İnsanlar yaşarken bir amaç edinir. Ben benimki hazır doğdum.

Yatağa, yorganı hiç bozmadan yattığımın farkına; ayağa kalkana dek varamadım. Botlarımı bile çıkarmamış, dün gece odaya girdiğim gibi yatmıştım.

Başım çatlıyordu alkol yüzünden ama kapının ardındaki her kimse ısrarcıydı. Bir kez daha tıklattığında kapı kolunu sertçe çevirip hızla açtım kapıyı.

"Ne var?" Bir yandan da gözümü ovuşturuyordum.

Bakışlarım aşağıda, görüşüm saniyeler sonra netleşti. Botlarına, pantolonuna, kazağına baktım... Ardından elimi göz kapağımdan çektim ve gözlerimi kıstığımda, yüzünü gördüm. *Salem.*

"Senin bu saatte kapımda ne işin var?" Kapıyı açık bırakarak içeri döndüğümde duvardaki aynadan kendi hâlimi de görebilmiştim. Yüzüm gözüm kurumuş kandı, kollarım ve kıyafetim de öyle. Bir tek yarılmış avucumun olduğu elim temizdi, beyazdı etrafına sarılmış bandaj. O da muhtemelen, Salem'in eseri olduğu içindi.

"Bu saat dediğin sabahın dokuzu," dedi, kapının pervazına omzunu yaslayarak kollarını göğsünde birleştirdi. Ona dönüp baktığımda, sanki her gün benim eşgalimde -üstü başı kurumuş kan içerisinde, makyajı akmış, uyumaktan yüzü şişmiş- birilerini görüyormuş gibi sakindi. Herkese bebek bakıcılığı yapıyor muydu böyle?

"Dokuz çok erken. Öğlen ikide gel."

"O saatte uçakta olmamız gerekmeseydi emin ol kargaların bokunu yemesini beklerdim."

"Kargalar çoktan bokunu yemiştir."

"Ben de ondan bahsediyorum zaten," dediğinde kaşlarımı çatarak bir süre ona baktım. O da bana baktı.

"Hem sen benim odamı nereden buldun?" Ellerimi belime yaslayıp ters bir bakış attım ona. Benim aksime temizdi. Duşunu da almış, üzerini de giyinmiş, kahvaltısını da etmiş... Hatta tüm bunlardan önce koşuya bile çıkmış gibi bir tipi vardı. Kol kaslarına ve karnına baktım, sanki tişörtünden görebilecekmiş gibi. *Şu programa bir de karın antrenmanı ekleyelim.*

Esnediğimde, daha fazla dayanamayarak yatağa doğru adımladım. "Nereye?" diye sordu bana ama umrumda bile değildi. Yastığı kollarımın arasına aldığım gibi başımı yasladım ve yatağa yüz üstü yattım. "Şaka mı bu?" Değildi. Yüzüm resmen yastığa gömülüydü.

İçeri girdiğini duydum, kapıyı kapattı ve yatağa doğru yürüdü. "*Marin* kalk şuradan. Laboratuvarlara gideceğiz."

"Laboratuvarlardan nefret ediyorum." *Al sana samimi bir itiraf.*

"Duş al ve giyin. On dakikan var."

"Ben on dakikada saçımı bile yapamam."

"Saçını yapman gerekmiyor. Temizlenip giyinsen yeter."

"İstemiyorum," dedim mırıldanarak başımı yana çevirirken. "Git. Uçak saat 1'de değil mi? Havalimanının konumunu at bulurum ben."

"Motorsikletinin benzin deposu boş değil mi senin?"

Kaşlarım çatıldı. Ardından kafamı kaldırarak ona baktım aşağıdan, gerçekten tepemde dikiliyordu. "Sen benim söylediklerimi gerçekten dinliyor muydun ya?"

Ve yeniden yatış.

Akademinin yatakları ne kadar rahattı.

"Marin, kalk."

Sesi sertti ama beni korkutmuyordu. Dün gece biraz korkutmuştu ama şu an bana saldırmasını

gerektirecek bir şey yoktu ortada. Aptal kafam, direkt uyumuş ve asla bir çözüm düşünmemiştim laboratuvar olayına. Oradaki kadın kan testi yapmak isterse ne olacaktı? Anlar mıydı? Anlamaması imkânsızdı. Mikroskopla inceliyorlardı aldıkları örnekleri. Hangi raddede, bir asilkandan fazlası olduğuma ikna olurdu?

Beni nasıl zapt ederlerdi ki? Küçük insanlar şaşalı silahlarıyla komik görünüyorlardı sadece.

"Marin kalk yoksa ben kaldıracağım."

Bıkmış gibiydi sesi. Bakıcım değildi bir şeyim değildi, alt tarafı kendimi yakalamak için birlikte Malta'ya yola çıkacağım grubun lideriydi. Ve alt tarafı... Hedefti. *Zehirli çiçek.* Alnında kırmızı bir nokta vardı ve silahı tutan bendim. Yattığım yerden nefesini kesebilir, kalbini avuçlarımın içine almadan sıkıp hayatına son verebilirdim ama bunun yerine uyumama izin vermesi için onu ikna etmeye çalışıyordum.

"Bir şey yapacağın yo—" Lafımın yarıda kesilmesinin sebebi, yatakta çevrilerek kucaklanmam oldu. "Dalga geçiyorsun," dedim

kocaman açtığım gözlerimle yüzüne bakarken, kollarını sırtımdan ve bacaklarımın altından geçirip kucağına almıştı beni. "Nereye?" Omuzlarına tutundum, istesem çok kolay inerdim aşağıya ama şaşkınlıktan yalnızca izliyordum.

İzliyordum. Suratını. Beni kucakladığı an bir an öylesine yaklaşmıştık ki neredeyse burnum yanağına sürtünecekti ve çok tehlikeli bir yakınlaşma olurdu bu.

Salem'in parfümü çok çekici kokuyordu. Gerçi kokan, duş jeli ya da şampuan tarzı bir şey de olabilirdi.

Banyonun kapısını açıp beni de kendiyle birlikte içeri soktuğunda "Küvette uyurum ben de," dedim küvete bakarak. "Heh aynen, şuraya bırak beni..." Tam da istediğim yere bıraktı. "Süper."

Botlarımı çıkarmak için uzandığım sırada birden soğuk suyun kafamdan aşağı aktığını hissettiğimde çığlık atarak ellerimi havaya kaldırdım. "Ne yapıyorsun?!"

"Temizlik," diye yanıtladı beni. Yüzüme gelen

suyu koluma silip sudan kaçmaya çalıştığımda "Biraz daha sil yüzündeki kurumuş kanı, oralarda bir yerlerde suratın olduğuna eminim," diye devam etti. "Sabun da ister misin? İhtiyacın var gibi duruyor."

"Çek şunu!"

Kollarını sıyırdı. Küvete elimi yaslayıp uzanarak elinden almaya çalıştım duş başlığını. "Duşunu alacak mısın?" diye sordu, elinden bir şey almak imkânsızdı. "Yoksa ben mi aldırayım? Yalnız ben duşu soğuk severim."

"Tamam," dedim sonunda yere gerileyerek, bir elim küvete yaslı; gövdemi eğmiş diğer elimle gelen suya engel olmaya çalışırken. Başımı aşağı eğmiştim görebilmek ve nefes alabilmek için. "Tamam çık sen!"

Suyu kapatıp duş başlığını kenara bıraktı ve ellerini bir havluya silerek banyodan dışarı çıktı. "Manyak," diye homurdandım sırılsıklam, küvette doğrulup otururken. Ardından küvetin yokuş çıkıntısına başımı yasladım ve kollarımı da yastık yaparak uzandım.

Beklesin dursundu.

Kan örneklerini değiştirip laboratuvar çalışanlarını ve doktorları kandırabilir miydim? Muhtemelen birbirimize dokunduğumuzda aramızda oluşan gergin hattın bir sebebi vardı ve kan tüplerini değiştirmek, fark edilirse, tüm şüpheleri üzerime çekerdi. Üstelik buna bir sebebim de yoktu, hiçbir şeyi açıklayamazdım.

Daha ilk günden enselenmek miydi kaderim? Bari Naz'ın benden özür dilerkenki komik suratını görseydim önce.

"Neden su sesi gelmiyor?" diye sorduğunu duydum Salem'in, kapının diğer tarafından.

"Kapı ses geçirmezdir belki," diye homurdandım mırın kırın ederek ağzımın içine doğru. Gülmek istiyordum.

Gözlerimi devirerek kapıya baktım. Bir saniye geçti, ardından birkaç saniye... Kapıyı aniden açtı ve kocaman adımlarla üzerime yürümeye başladı. "Ses geçirmez olmadığını kanıtlamış oldun."

Doğrularak duş başlığına davrandım ve suyu köklediğim gibi ona doğru tuttum. Ağzımın içinde mırıldandığım şeyi mi duymuştu o? "Of git başımdan ya!"

Salem ona doğru tuttuğum duş başlığıyla ıslanırken bundan hiç de rahatsızlık duyuyormuş gibi değildi, suyu engellemeye çalışmaktan çok bana uzanıyordu. Beni küvetin köşesinde sıkıştırdı, benimle birlikte içine girmişti. Duş başlığını elimden alarak kenara attı ve yukarıdaki sabitli başlığı açtı.

Göz göze, dip dibeydik ve başımızdan aşağı soğuk sular boşalıyordu. "Duş alıp giyineceksin," dedi yutkunurken, gözlerimizi kısarak anca görebiliyorduk birbirimizi. Nasıl konuşabiliyordu anlayamıyordum. "Ardından laboratuvarlara gideceğiz."

"O kadar da kötü değil," dedim nefes nefese.

"Bilet yandı. Dün gece kapının önünde elin de yandı. Ne olduğunu bilmediğimiz her şey kötüdür—"

Soğuk suyun altında olduğumuzdan mı bilinmez,

gelen bir cesaretle elini tuttum. Acının yayılması için bekledim, yanmayı bekledim ama hiçbir şey yoktu. Salem'in bakışları yavaşça aşağı indi, tutuşan ellerimize baktı. Kaşları çatıktı, anlayamıyordu.

"O kadar da kötü değil," diye fısıldadım yeniden, ama Salem tutuşan ellerimizi soğuk suyun dışına çıkartıyordu.

Fark etmezdi. Sıcaklığı hissedebiliyordum. Tenlerimizin değdiği yerden avuç içime, oradan da tüm koluma yayılan acının sebebi sıcaklığın yükselişiydi. Damarlarımızdaki kan kaynıyordu sanki gittikçe. Suyun altından kafamı çıkarttım ve yüzümü buruşturdum, acıdan hafifçe inledim, inleyişimi tutabilirdim ama acıdığını göstermek için kendime izin vermiştim.

Salem elini çekmek istediğinde daha sıkı tuttum. "Hayır," dedim nefes nefese, yutkunarak. Diğer elimle yüzümü sildim ve odağımı toplamaya çalıştım. Geceden kalma olduğum için dikkatim fazlasıyla dağınıktı. "Bak..."

Hissedebiliyordum. Ne onda, ne de bende var olan bir şeydi bu; birbirine zıt iki farklı kutbun

yaklaşırken ortaya çıkardığı bir çekimdi. Elimi elinden çekerken oldukça yavaş davrandım, hafif gıdıklıyordu. Görünüşte hiçbir şey yoktu ama oradaydı, ve bunu sadece ikimiz biliyorduk.

Bir anda elini indirip geri çekildiğinde "Duşunu bitir," dedi ve küvetten çıktı. Baştan aşağı sırılsıklamdı kıyafetleri üzerindeyken, tıpkı benim gibi.

Göz göze geldik. Bakışlarındaki o boş ifade hiç değişmiyordu, bomboş değildi aslında ama bir netlik vardı insanın aklına gelebilecek her şeyi nötrleyen. Salem çok iyi bir askerdi ve bunu her hareketiyle kanıtlıyordu.

Sevdiklerine zarar gelmediği sürece.

O, banyoyu terk ettiğinde üzerimdekilerden kurtulup vücudumu yıkamaya başladım. Tek düşünebildiğim dün geceydi. Onun o zavallı arkadaşının hayatı benim parmaklarımın arasındaydı ve son verecektim çünkü yoluma çıkmıştı. Eğer onu ortadan kaldırmak yerine, insanî duygularını kullanmayı seçmeseydim bu sabah belki de cenazesine hazırlanıyor olacaktım.

Çözmeye çalışıyordum, kollarının arasında Naz'la o tuvalet köşesinde bana bağırdıktan sonra büyük bir hızla mekânı terk eden Salem Pardis'in hislerini ve düşüncelerini.

Daha önce tanıklık ettiğim bir şey değildi.

Ama berbat hissettirmişti ve beni karşısında cevapsız bırakan da buydu.

Benim zaaflarım nelerdi? Beni birinin karşısında öyle deliye döndürebilecek şeyler nelerdi? Niko'ya değer verdiğimi biliyordum, Peder'e de değer veriyordum ama katliamın şokunu atlattığım günlere karışmıştı onun için tuttuğum yas. Niko'nun başına bir şey gelse, sanırım ben de delirirdim.

Delirir miydim?

Saçlarımı durulayıp bir havluyu kafama, diğerini vücuduma dolayarak banyodan çıktığımda oldukça sessizdi oda. Salem muhtemelen üzerini değiştirmek için gitmişti.

İnce, siyah kazağımı açık renkli pantolonumun içine soktuktan sonra kalın tabanlı botlarımı

giyindim ve saçlarımı kuruttum. Sabah sabah makyajla uğraşamayacağımdan uzun deri ceketimi de aldım, ardından kapı koluna uzandı elim; kapının ardında biri vardı.
Hissedebiliyordum.

Yutkunarak kapı kolunu çevirdim ve kendime çektim.

Salem.

"Dur tahmin edeyim, kahvaltıya davet etmek için bu kadar erken saatte kapıma damladın çünkü bana âşık oldun. İlk görüşte," dedim kaşlarımı kaldırarak. Kendime ait bambaşka bir persona oluşturmuş gibi hissediyordum onun yanındayken, bu ben değildim. "Kusura bakma ama ben ilk görüşte aşka inanmıyorum. Kimse Tanrı değil sonuçta—"

Salem ıslak kıyafetlerini başka siyah kıyafetlerle değiştirmişti. Kurutmaya yetecek vakti olsa, kurutup geldiğine yemin edebilirdim ama muhtemelen bütün dolabı aynı siyah tişört ve pantolondan onlarcasıyla doluydu.

"Laboratuvara gidiyoruz," dedi kollarını

göğsünde birleştirerek. Yeşilin kol gezdiği ela gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu ve pek de rica ettikleri söylenemezdi, tam da sözlerine yansıttığı gibi *emrediyordu*.

"Yalnız Malta'da da siyah giyersen pişersin. Siyah, sıcağı çeker diye bir şey duymadın mı hiç?" Kapıyı çekip dışarı çıktım ve sahte bir gülümsemeyle onu asansörlere kadar takip ettim.

"Palavra," diye yanıtladı beni, aynı sahte tebessümü gözlerini kısarak birkaç saniye yüzüne yerleştirdi ve boş asansör kabinini gösterdi. Herif taştan yapılmıştı. İşte bu. Bütün her şeyi açıklıyordu. Tüm o mimiksizliğini ve boş ama sert bakan gözlerini.

Gülünce kısılan gözlerinin kenarlarında gamzeler vardı. Tanıdık bir his tüm içimi kapladığında, bir refleks olarak yüzüne uzandı ellerim; Salem saniyesinde ellerimi yakaladı, ve *boom*, ellerinde deri eldivenler vardı.

"Ne yapıyorsun?" diyerek ittirdi ellerimi, ardından asansör kabinine girdi.

O neydi?

Az önceki?

Eğer benim *oyuncağımsa*, ona istediğimi yapabilmeliydim değil mi? Gözlerinin kenarlarındaki çukurlara dokunmak istemişsem ne olmuştu yani? Ufak bir kıvılcımın verdiği acıdan mı korkuyordu?

Tatlı. Onun gibi yırtıcılarla dolu bir kafesten sağ çıkmış bir kızın, Salem Pardis hakkında düşünebileceği maksimum şey buydu. Çünkü temastan hoşlanmıyordu, çok konuşmuyordu, sessiz; hızlı ve ölümcüldü.

Ayrıca seçici ve net, gözlemci ve rasyonel, cesur ve zekiydi.

Dilimi arka dişlerime sürttüm, keskinlerdi. Suratım ekşidi. Az önce hangi terimi kullanmıştım ben? *Oyuncak* mı? Hayır Marin, *hayır*. Oyunlara yer yoktu.

Savaş başlayacaktı.

Seslice soluyarak kabine girdim ve kollarımı

göğsümde bağlayarak kapıların kapanmasını bekledim. Salem, dokunmatik ekrandaki biyonik şifreyi daha önce görmediğim bir komnbinasyonla çözdüğünde asansör önce aşağı indi, ardından bir süre yatay ilerledi. Muhtemelen yeraltındaki laboratuvarlara gidiyorduk ve ben bundan hiç hoşlanmamıştım çünkü gerçek anlamda laboratuvarlardan nefret ediyordum. Derim kabarıyordu, agresifleşiyordum, doğru düzgün düşünemiyordum. Niko bunu bildiğinden, beni Rusya'daki laboratuvarlara sokmamıştı bir daha. Açık havada yapmıştık ne yapıyorsak.

Niko, Peder değildi. Peder olsa, bu korkumu aşmam ve tepkisizleşmem için oyunlar oynardı.

Ama Peder yoktu.

Çünkü karşımdaki mahlukat almıştı onu.

Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Kendime hâkim olmalıydım çünkü Salem neler döndüğünü tek bir yanlış hareketimle çakabilir ve boğazımdan yakaladığı gibi boynumu kırardı; çünkü bunu yapmazsa, benim onun tüm kemiklerini kırabileceğimi biliyordu.

En azından 507'nin. *Five-o-seven.* O gözünü bile kırpmazdı.

Kabin kapıları açıldığında karanlık ve geniş koridorlar buzlu camlarla kaplıydı, aydınlatma beyaz floresanlarla sağlanıyordu. *Tabii. Elbette. Beyaz floresanlar.* Derin bir nefes alarak kabinden dışarı çıktım, Salem "Buradan," diyerek beni dört koridordan üçüncüsüne soktu.

Bir süre ilerledikten sonra bana bir bakış attarak önüne döndüğünde gözlerim kısılmış, uzun bir süre ona baktım. "Ne var?"

"Laboratuvarları sevmediğini söyledin. Gergin görünüyorsun. Neden?"

"Gergin değilim," dedim iddiasını reddederek. Gergin görünmüyordum, ben ifadesini öfkesinin son damlasına kadar koruyabilen biriydim. Salem'in ortaya attığı bir yemden fazlası değildi. "Laboratuvarlar bana psişikleri hatırlatıyor, deneyleri ve... Rusya'daki ilaç deneyleri de pek kolay geçmiyordu." Bu ona yeterdi, tatmin edici bir cevaptı.

Salem otomatik kapının kenarındaki dokunmatik

ekrana başka bir kombinasyon kullandığında kapı açıldı. Bu kapıların atomik kodlarını bilmiyordum, normal ajanların bildiklerini de zannetmiyordum. Salem nasıl bunlara sahipti? Yönetimle ilişkisi ne düzeydeydi?

"Caleb," dedi Salem, ilerlerken. Başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm geniş laboratuvar, ekranlar ve soğutucu dolaplar; ikinci gördüğüm ise bize doğru yürüyen Caleb'dı. Yanında da bir kadın vardı, üst katta gördüğümüz; beyaz önlüklü kadın. Muhtemelen bir bilim insanıydı.

"S," dedi Caleb, Salem'a başıyla selam verirken. Ardından bana baktı ve ismimi söyledi. "Marin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak selamını karşılarcasına başımı eğdim. Caleb dönüp yanındaki kadını "Mary ile tanış, Marin," diyerek tanıttı. "Colorado'nun değerli bilim insanlarından biridir. Ayrıca biyokimya ve moleküler biyoloji dersleri verir."

"Memnun oldum." Elimi uzatıp kadının çoktan uzattığı elini sıkarak hafifçe tebessüm ettim.

"Ben de," diye yanıtladı beni. Ardından ilerideki

tekerlekli koltukları işaret etti. Ortada da bir masa vardı, kare bir masa. "Şöyle geçin oturun lütfen. Caleb beni durumdan haberdar etti."

Kaşlarımı kaldırarak Salem'a baktım. Öyleyse, bu durumda, önce Salem; Caleb'ı durumdan haberdar etmiş oluyordu. *Harika*. Salem ona olan bakışlarıma cevap vermedi, yalnızca sandalyelere ilerledi. Gözlerimi bir saniye olsun üzerinden ayırmadan, karşısında oturdum kare masada.

"Eldivenlerini çıkarabilirsin," dedi Mary, Salem'a. Salem eldivenlerini çıkardı.

"Daha önce duymuş muydunuz bilmiyorum ama karşılaşılması çok nadir, yine de imkânsız olmayan bir durumun içindesiniz," dedi Caleb. Kollarını göğsünde birleştirmiş ve masanın yanındaki kolona omzunu yaslamış, Mary'i izliyordu. İçimden bir ses Mary'nin kan testi gibi şeyler yapmayacağını söylediği için rahattım.

Bu durumda, Mary kan almak isterse bayılabilirdim. Ha ha. *Çok komiksin Marin. Sarhoş olup kafayı yatağa devirmeden önce aklını kullansaydın da kurtulsaydın...* Niko bu

durumda sakin kalmamı ve doğaçlama davranmamı söylerdi. Peder ise plan yapmadığım için kızardı.

"Bir deyiş var, *I Origin* filminde. *My atoms have always loved your atoms. (Benim atomlarım her zaman senin atomlarını sevdi.)* Büyük patlamada açığa çıkan enerjinin kalıntılarını taşır her insan bedeninde, çünkü hepimiz hareketli atomlardan ibaretiz en nihayetinde. Ama bazen, bazı insanlar, bir tanıdıklık hissiyle sarmalanır karşısındaki ilk defa görmüş olsa bile," diye açıkladı Mary. Bir sandalye çekip yanımıza oturmuştu, masanın üzerine değişik bir mikroskop koymuştu.

"Eğer atomlarınız gerçekten yüzbinlerce yıl önce etkileşime geçmişse, şimdi de herhangi bir temasınıza tepki veriyor anlamına gelir bu. Sizin durumunuzda ortaya bir anomali çıkıyor. Bunu solucan delikleri ile açıklayabiliriz, solucan delikleri uzay ve zamanı büker ve kara deliklerden sonra benim en sevdiğim anomalilerdir. Sizin etkileşim hâlinde olmanız da, iki zıt ama tanıdık kutbun bir araya gelmesi gibi. Yalnızca daha özel. Asilkan mirasçısı oluşunuz tepkimeyi vahşileştiriyor."

Mary bir elini bana, diğer elini Salem'e uzattığında göz göze geldik. İkimizin de ifadesi taştan, ikimiz de kaşlarımızı çatmıştık. Mary'e elimi uzattım, Salem de öyle yaptı. Mary işaret parmaklarımızı mikroskobun altında birbirine yaklaştırırken hassas gözlüklerini takmış, delikten bakıyordu. Mercekle oynadı bir süre, ardından yavaş hareketlerle parmak uçlarımızı yakınlaştırmaya devam etti.

Caleb'ın telefonu çalmıştı o saniyeler içerisinde, ses çıkarmadan laboratuvarın çıkışına ilerlemiş ve çıkmıştı.

"Biraz acıtabilir," dedi Mary. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde, acıyı hissettiğim an alt dudağımı kanatırcasına ısırdım. Salem'in nabzının hızlandığını hissedebiliyordum ama onun ifadesinde de bir oynama yoktu. Tekrar gözlerimiz buluştuğunda, normal iki insanın şu an çığlıklar içinde ağlıyor olabileceğini biliyorduk ikimiz de; çünkü bu acı normal *değildi*. Acile bile kaldırılabilirlerdi. Ama bizim böyle bir acıya maruz kalma lüksümüzün olmasının başlıca sebebi de zaten, normal olmamamız değil miydi?

Mary "Arada kalan hava gerginleşiyor ve

kelimenin tam anlamıyla elektrikle çarpıyorsunuz birbirinizi, canınızın acımasının sebebi bu. Yangın çıkartabilirsiniz," dedi ve mikroskobun altından parmaklarımızı çekti. "Evet, tam anlamıyla... Durum bu."

Elimi kendime alabildiğim için mutlu, Mary'nin söylediklerinden ise rahatsızdım.

"Yani yan yana gelmememiz gerekir," dedim sorar gibi, canıma minnet bir şekilde. Bunu kendime hatırlatmam gerekeceğini zaten ileride, çok içten bir şekilde biliyordum; ama bir uyarı yemek farklı hissettiriyordu.

"Pek de sayılmaz," dedi Mary ve ayağa kalktı. Cebindeki cihaz titreşip duruyordu. "Eğer bir süre acıya dayanabilirseniz hafifler ve sonunda yok olur, arada yalnızca çekim kalır. İki zıt kutup gibi, tam olarak böyle işler." Cihaz bir telefona benziyordu, muhtemelen yeraltında kullanılan bir şeydi. "Benim gitmem gerekiyor, yan taraftaki Unit'ten çağrılıyorum. Caleb birazdan burada olur, aranızdaki anomalinin bir sorun olmadığını ben ona daha sonra açıklarım ama siz göreviniz için akademiyi terk etmeden bir de onunla konuşun."

"Mary," diyerek araya girdi Salem. Mary'nin bakışları anında Salem'e dönerken, birden fazla kez göz kırpıştırıp yutkunması beni rahatsız etmişti. "Durumu daha detaylı açıklayan bir raporu akşama kadar bana gönder, çok vaktini almaz değil mi?"

"Almaz, atarım, tabii," dedi Mary ve eldivenlerini çöpe attıktan sonra laboratuvarı terk etti.

"Çok umrunda sanki onun vaktini alıp almaması." Homurdanmıştım. Neden bilmiyordum.

"Değil," dedi Salem, tespitimi doğrulayarak.

"Kibar da değilsin hiç bu arada."

"Olmaya çalışmadım."

"Flört ediyordun kadınla bu arada."

Sessizlik. Gözlerim kısıldı. "Cevap vermeyecek misin?"

"Fark ettim ki soru sormuyorsun, kendince tespitlerde bulunuyorsun. Yorum yapmam çok

da gerekli değil."

Kaşlarım havalandı. Ardındann bakışlarımı laboratuvara çevirdim ve birkaç derin nefes aldım. Resmen insanı deli etmek için eğitim görmüş gibiydi bunca yıl.

Saniyelerin ardından Salem'a baktığımda, kaşlarını çatmış bir şekilde masanın üzerinde birleştirdiğim ellerimi izliyordu. Bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik, ifadesinde bir değişim olmadı. Tebessüm ettim, oldukça sahte ve sinir bozucu bir şekilde, ona etki etmeyeceğini bilsem de. "Ne düşünüyorsun?"

"Saçmalık," dedi, ama ayağa kalkarken deri eldivenlerini eline geçirmeyi ihmal etmemişti.

"Malta sıcağında da mı eldiven takacaksın?"

"Gerekirse."

"Bana dokunman gerekirse yani," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek geriye yaslanarak. Bir bacağımı, diğerinin üzerine attım.

Sözlerim onda yaprak kımıldatmıyordu. "Sarhoş

olup oraya buraya bayılırsan, kafan kırılmasın diye seni tutmak zorunda kalırsam mesela diyorsun sen?"

Gözlerimi kaçırdım, keyfim de kaçmıştı. "Fazla kan kaybettiğim içindi o, kolay kolay sarhoş olan biri değilim. Kan kaybı demek, alkolün kanıma çok daha hızlı karışması demek. Anlıyorsun değil mi?"

"Bir dahakine yaralandığında yarana baktırmak yerine votka şişelerini kafana dikmemen gerektiğini öğrenmişsindir öyleyse."

Ayağa kalkıp karşısına geçtim. "Belki bir dahakine görev arkadaşlarım rahatlamak için çıktığımız mekanda üzerime atlamaz, boynuma bıçak dayamaz ve bacaklarımı kitlemezse. Ama bilemiyorum. Sen daha iyi bilirsin. Senin *sevgilin* sonuçta."

"Naz'ın hareketleri beni bağlamaz ama ona zarar verirsen karşında beni bulursun," dedi Salem, yüzünde yaprak oynamazken. *Biliyorum mankafa, daha kaç kişi hatırlatacak bunu bana?*

"Kimin yaptığı umrumda değil Salem." Anlaması

için tane tane, kelimelerin üzerine bastıra bastıra konuşurken başım dikti ve yüzlerimiz karşı karşıya gelmişti. *Bundan sonra...* "Canımı yakanın canı yanar. Naz bir daha bana gelirse ben yine karşılık vereceğim, karşımda seni bulacak olsam bile. Ama sen de şunu bil... Karşıma dikilirsen, seni Naz'ın kırık çıkığının bedeli değil kendi başına ayrı bir tehdit olarak görürüm."

Bundan sonra, kilit kelimelerim Salem. Çünkü öncekiler geçmiş adı verilen karanlık bir dönemimin sararmış yaprak sayfalarında kaldı, karıştırsam defter dökülür ve hatırlamak çoğu zaman bir cezadır derler.

Caleb laboratuvara girdiğinde son sözümün ardından bir dakikaya yakın bir zaman geçmişti ve Salem'in tek cevabı öylece gözlerimin içine bakmak olmuştu. Korktuğumu mu düşünüyordu? Ya da sözlerime inanmıyor muydu? Onun ne düşündüğünü bilmeyi bırak, tahmin etmek bile zordu.

Malta'da giymeye uygun hiçbir şeyim yoktu.

Bu yüzden üzerimde siyah bir kot, kollarını sıyırdığım ve üst düğmeleri açık siyah bir gömlek ve Converse'lerim vardı. Yanımda yalnızca sırt çantamı götürüyordum, bir de güneş gözlüğümü.

Ve yaklaşık on dakikadır Naz'ın otoparktaki arabaya gelmesini bekliyordum. Alter ile.

Ve Salem'in. Evet. Çünkü Naz'la geleceğini ve bizimle otoparkta buluşacağını söyleyen o'ydu. "Naz bana Salem hakkında dedikodular döndüğünden bahsetti," dedim dudaklarımı ıslatarak, omzumu büyük Jeep'in kapısına yaslarken. Kollarımı göğsümde bağladım.

"Üzerine atlamadan hemen önce?" Alter'in üzerinde kısa kollu beyaz bir gömlek ve kot şort vardı, spor ayakkabılarını giyinmişti. Metal küpe ve kolye takıyordu, ayrıca yüzük de. Arabanın kaputunda sigara sarıyordu kendine.

Gözlerimi devirdim. "Evet. Her neyse."

Alter o an bana alttan alttan manidar bir bakış attığında, "Boş versene," diye homurdandım otoparkta yürümeye başlamadan hemen önce.

"Dadı," dedi Alter.

Adımlarımı durdurması için tek bir kelime yetmişti. Arkamı dönüp ona bakmadan kaşlarımı çattım. "Ne demek *dadı*?"

"Çocukken başımıza dadılar veriyorlardı, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda yutkundum, çünkü benim başımda dadılar değil acı çektiğimi görmek isteyen bilim insanları ve beni yere sermek isteyen kediler vardı hep. Büyük olanlar.

Asilkanlar akademiye verildiklerinde, asıl eğitimlerinden önce aldıkları başka bir eğitim süreci oluyordu ve bu süreç normal öğrencilerin anasınıfı, ilkokul, ortaokul ve lise hayatını kapsıyordu. Yani 12'lerine geldiklerinde normal dünyaya göre çoktan doktora sınavlarına girebilecek kapasitede oluyorlardı. Küçük grupları, grupların başına verilen dadılar kontrol ediyordu. Benim başımda bir dadı değil, onlarca cani— pardon, *bilim insanı* olduğundan, bu şerefe nail olamamıştım maalesef ki.

Başımı sallayarak Alter'e döndüğümde, sigaranın kağıdının üzerinde dilini gezdirdi ve sardı. Çakmağını çıkartıp dudaklarının arasına bıraktığı sigarasını yaktığında, bu sefer kalçasını kaputa yaslamış içine çekiyordu dumanı.

"S, dadısını delirtip en sonunda intihar etmesine sebep olmuş diyorlar." Kaşlarım kalktı. "Dinle bak, ilk akademisi İran. Aslında verildiği yer orası yani, İranlı sanırım. Ardından onu İsviçre'ye şutluyorlar. Oradan Fransa'ya..." diye devam etti Alter gözleri kısılırken. "Fransa'dan Colorado'ya geçmesinin sebebi dadı olayı ama diğer merkezlerden neden ayrıldı bilen yok, sadece deli saçması dedikodular var. Ailesini bulup intikam için öldürdüğünü ve olayın üstünü liderlerden birinin kapadığını söyleyen mi dersin, göreve gönderildiği herifleri kıyma yapıp düşmanlarının tabaklarına servis ettiğini söyleyen mi dersin... İş ahlakı asla yok zaten. Ama bildiğim kadarıyla dadı olayı gerçek. Zaten bunu duymayan, bilmeyen yok." Durdu. Duvara gözlerini kısarak baktı bir an. "Gerçi kıyma olayı da doğruydu sanırım ya."

"Nasıl bu kadar çok yer değiştirmiş olabilir?" Sebepleri neydi? *Gerçek* sebepler?

"Olay bu kadar çok yer değiştirmiş olması değil, olay tüm bu transferlerin o daha küçücük bir çocukken gerçekleşmiş olması. İnsan merak ediyor..." Alter, otoparkın alçak duvarının üzerine döktü sigarasının külünü. Ardından sırtını dokuzuncu katın trabzanına yasladı ve bana döndü. "Kendi her ne kadar dilini yutmuş olsa da akademi içinde çok fazla tartışmaya yol açtığı için çoğunlukla burada kalmıyor. Sık sık gelmiyor da zaten diye biliyorum, etraftakiler gözlerini patlatarak bakıyorlarsa bundan. Burada olmasını beklemediklerinden."

Kimdi bu adam? Neyin nesiydi tam olarak? Niko direkt onu bana hedef gösterdiğinde şaşırmamıştım ama onun hakkında öğrendiğim her şey beni daha da fazlasını öğrenme isteğiyle harlıyordu resmen. Gittiği görevlerin kayıtları yoktu *-Rus akademisi ve Artem dosyaları dâhil-,* evi dışarıdaydı, en erken mezunlardan biriydi ve çocukken işlediği katliamların dedikoduları yalan olamayacak kadar sarmıştı dört bir yanı.

"Kafası kırık herifin," dedi Alter, ne zaman bitirdiğini anlamadığım sigarasını duvarın kenarına bastırarak söndürdü. Ardından etrafa baktı. "Sence bir tane daha sarsam şunlar

gelene kadar biter mi? Yazık olmasın mala..."

Gözlerim kısıldı. "Bana da sararsan dallarımız bitmeden kalkmadığımıza emin olurum?"

Alter *öyle mi* dercesine kaşlarını kaldırdığında asıl amacım onu daha da rahatlatmaktı. Arabanın içindeki ceketinin cebinden malzemelerini alıp kapıya yasladığında bir dizini kendine çekmiş, üzerine iki kağıt bırakmıştı.

Dışarıda hava bozuyordu. Gök gürültüsünün sesi otoparkta yankı bulurken Alter bulutlara ters bir bakış attı ve "Siktiğimin bulutlarından uzakta olacak olmanın düşüncesi bile nasıl iyi geliyor bilemezsin," diye homurdandı. "İnsanın moralinin içine ediyorlar."

Ona dudaklarımı büzerek baktım. Samimi bir tepkiydi, bu yüzden görmediğine sevinmiştim. Çünkü ben yağmuru severdim. Çok geç keşfetmiştim altında ıslandığında hissedebildiklerini, hissettirebildiklerini; belki de bu yüzden, geç kaldığım her şeyi severdim.

Otopark asansörünün kapılarının açılırken çıkardığı tanıdık ses kulaklarıma dolduğunda

Alter bana sardığı sigarayı uzatmış, ucunu ateşliyordu. İçime bir nefes çekerken dönüp gelenlere baktığımda Naz'la Salem'i gördüm. Naz'ın üzerinde gri bir eşofman, beyaz spor ayakkabıları ve ince bir sweat vardı. Mavi bir sırt çantası taşıyordu tek omzunda. Salem ise ince kısa kollu siyah bir tişört ve pantolon giyiniyordu, elinde ise küçük siyah bir çanta vardı.

Alter'in sigarası mentollü değildi ve oldukça ağırdı. Hoşuma gitmemişti.

"Konuşabilir miyiz?" sorusu Naz'dan geldi, Salem çantasını bagaja bırakırken Naz da omzundaki çantayı çıkartıp ona uzatmıştı. Naz'a bakmadan önce Salem'la göz göze geldim, bakışları boştu. Beni yakın arkadaşının yanında istemediğini sanıyordum. Ama yakın arkadaşı istediğinde yanıma gelebilecek miydi böyle?

Naz'a başımı salladım ve onu arka taraftaki boş park yerlerine doğru takip ettim. Neden bilmiyordum ama aklımda sabah Salem'e "*Senin sevgilin sonuçta,*" deyişim ve onun reddetmediği an yankılanıyordu. Bu karşımdaki karafatma, onun topraklarını fethetmiş olabilir miydi gerçekten?

Onun nesi özeldi?

Bu kızı avucumun içine alacaktım. *O kadar.*

Naz yeterince uzaklaştığımızı düşünmüş olmalı ki bana döndü ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Dün gece olanlar bir daha tekrarlanmayacak. Bundan emin olabilirsin."

Bir özür bile yok mu? Hadi ama... "Beni, yanında tetikte kalmam gerektiğine ikna ettiğin bir gece oldu Naz. Elbette dün gece olanlar bir daha tekrarlanmayacak, eminim buna."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Güven dolu tavrım hoşuna mı gitmişti yoksa sinirlerini mi bozuyordu çözemiyordum. "Konudan bağımsız, herkesin yanında tetikte olmalısın zaten Marin. Ama rahatlamak için dışarı çıktığımız bir gece sana tuvalette o şekilde saldırmam doğru değildi _"

"Önemli değil Naz," diyerek kestirip attım, *özür dilemeye bile cesaretin yok,* imâsıyla. Ardından bir adım geri döndüm ve başımla aracı işaret ettim. "Gidelim mi artık? Uçağı kaçıracağız yoksa."

Naz birkaç saniye bana baktı, ardından başını salladı ve önümden geçip arabaya yürüdü. Mesaj alınmıştı. Naz, savunma mekanizması kolay kolay aşılabilecek biri değildi. Mental sağlığı yerinde olsa, bar tuvaletinde üzerime atlamazdı; şüphelenirdi yine ama dün geceki hareketinin bir hata olduğunu kendi bile kabul ediyor, buna rağmen asla bir yabancıya geçit vermiyordu.

Onunla samimi olmam mı gerekiyordu?

Boka battığım bir konu varsa o da insan ilişkileriydi.

Çünkü ya *takıntı* edinirdim, ya da siksen umrumda olmazdı hiçkimse.

Naz'ın peşinden arabaya geçeceğim sırada şoför koltuğunda Salem'in olduğunu fark ettim. Naz öne oturup kapüşonunu başına geçirmiş, başını kapattığı kapının köşesine yaslamış ve gözlerini kapatmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Alter dışarıda sigarasını bitiriyordu.

Elimdeki bitmiş sigarayı ayağımla ezip çöp kutusunun dibine ittirdim. Ardından ön koltuğa geçip kapıyı kapattım ve derin bir nefes alarak

kendimi başıma geleceklere hazırlamaya çalıştım.

Arkama yaslamıştım başımı. Birkaç saniye rahatladım, zihnimi boşalttım tamamen. Ama dürtülerim alarm veriyordu çünkü biri beni izliyordu.

Göz kapaklarım aralandı ve dikiz aynasında Salem'in yeşil gölgeli ela gözlerini gördüm. Ona göz kırpıp flörtöz bir gülüş attığımda bile ne mimik oynadı yüzünde, ne de kaçırdı gözlerini. En azından Alter kapıyı açıp kendini yanıma atana kadar.

Planlardan nefret ediyordum.

Niko da beni, kontrollü bir şekilde yurtdışında gezdirirken meydana getirdiğim olaylara olan müdahâlemi planlayarak kısıtlamıştı ve ne zaman biri yüzüme bakıp emir verse tansiyonum yükseliyordu çünkü tüm hayatım böyle geçmişti. Tek fark, eskiden emirler verilirken benimle konuşulmuyordu; şimdi ise muhattap bendim.

Üzerimde havalimanından aldığım mini keten şort ve askılı crop vardı, ayağımda ise aksi bir duruma karşı beyaz spor ayakkabılar. İki katlı şehir merkezinden uzak bir villanın arka bahçeye bakan odasına eşyalarımı fırlattığım gibi camları açmıştım. Nefes alınmıyordu. Cehennem dünyadaysa kesinlikle sıcak ülkeler içeri geçit sağlıyordu.

Yüzümü soğuk suyla yıkarken tüm uçuş boyunca uyuduğuma lanet ettim. Akademiden çıktıktan sonra iki saatte havalimanına varmış ve uçağa binmiştik, Naz ve Salem sessizliğini korurken Alter benimle boş yapıp durmuştu. Bu çocuğun kafasında bir tahta eksikti ama başıma bela açmasa yeterdi, çünkü ateşle barut her ne kadar yan yana durmamalıysa; ateşle ateş de yan yana durmamalıydı. Yangını harlardı.

Ateşle ateş sanki Alter'le sen değilsin Marin.
Salem'i öldürürsem her şey biterdi ve Rusya'ya geri dönerdim. Niko'nun yanına, eve. Hemen şu an aşağı inip onu öldürebilirdim. Alter'le Naz'ın gözünün önünde yaparsam, onları da öldürürdüm. Yeter ki Malta'dan kurtulayım, nüfusun yarısını öldürürdüm ben. Çok sıcaktı burası.

vodafone TR 02:39 %29

Belki de gerçek ceza buydu. Bir Rus'u sıcak bir ülkeye göndermek. Hem de yazın ortasında.
Evet evet. Gittikçe daha da ikna oluyordum.

Kapım tıklatıldı.

Yüzümü kenardaki havluyla kurulayıp içeri geçtim ve kapıyı açtım. Hayretler içerisindeydim çünkü Salem'in üzerinde ten rengi bir şort ve beyaz keten gömlek vardı, üstelik güneş gözlüğü de takmıştı. "Bugün cenaze yok mu yani?" diye sordum kollarımı göğsümde bağlayarak.

"Çıkıyoruz," dedi Salem basitçe.

Kaşlarım havalandı. "Sevgili Naz'cığının deyimiyle, ilan-ı aşk diye yorumladım bunu."

Salem güneş gözlüğünü çıkartarak hissiz elalarını gözlerime diktiğinde, ne kadar yanlış birine insani duygular kazandırmaya çalıştığımın farkına varmıştım ama. Üstelik kendimin bile sahip olmadığı...

Bu böyle olmayacaktı. Benim Niko'yla konuşmam gerekiyordu. Bir süre karşı karşıya gelmeyeceğimizi söylemiş olsa da, bana direktif

verecekti değil mi? Vermeyecek miydi? Kafam çok karışmıştı. Üstelik her an belimdeki silahı çıkartıp güneşe ateş etmek istiyor olmam da işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

"Şehir kütüphanesine gidiyoruz Marin, uçakta konuşmadık mı?" diye sordu Salem, gözlerini kısarak. *Hayır canım, ben o sırada rüyâlar âleminde mezarlık bekçisiyle bilmemkaçıncı çiçek tarlasını kurutuyordum.* "Vali gelecek."

"Her söylediğimi ciddiye alırsan kalbini kırarlar," diye çevirdim lafımı, gözlerim kısık bir şekilde sahtece gülümserken.

"Bende olduğunu sanmıyorum o şeyden."

"Asıl ilgi alanının diller olduğunu biliyorum ama vücuduna kan pompalaması için de olsa bir kalbe sahip olduğunu bilecek kadar biyoloji almış olmalısın."

"Evet, bak ondan var işte," dedi Salem, ben yine havalimanından aldığım bez çantamı ve güneş gözlüğümü kapıp odadan çıkarken. "Ve yalnızca beni hayatta tutmak için gerekeni yapıyor, fazlasını değil."

"Hani sevdiğin kadını böyle bir hayatın içine sürüklemezdin?"

"Sürüklemem," dedi seslice nefes verirken. Merdivenlerden bir çırpıda inmiştik.

"Ama yine de aşktan bahsettin... Eee? Aseksüel misin sen? Boş muydu lafının altı?"
Merdivenlerin sonunda durduğumda, Salem iki adım ötemde, bana dönmüş ve tek kaşını kaldırmış sorgular bir biçimde bakıyordu.
Ellerimi belime koydum. Ağzım açık kaldı. "Sen homoseksüelsin?" *Ve ben boşuna kürek çekiyorum?*

"Beynini gelirken Colorado'da bırakmış olmandan korkuyorum," dedi nefesini üfleyerek kapıya yönelirken. Güneş gözlüklerini yüzüne geçirdi ve kapıyı açıp çıktı.

Peşinden yürüdüm. Lanet sıcağa. Dışarıda bir araç vardı yalnızca ve biz buraya iki araç gelmiştik. Bu demek oluyordu ki Naz ya da Alter, veyahut da ikisi birlikte, buradan ayrılmışlardı.
Ne için? *Uyumasaydın da dinleseydin!*

"Bıdıbıdıbıdıbıdı!" diye söylendim önünden geçip

arabaya binerken. Neden bilmiyordum, nereye gideceğimizi de bilmiyordum, buraya da daha önce hiç gelmemiştim ama Salem kapıları açtığı gibi sürücü koltuğuna geçmiştim.

Pencereyi sonuna kadar indirip kollarımı kapıya yasladım ve samimiyetsizce gülümsedim elimi uzatarak. "Alayım canım anahtarı. Ben sürüyorum malum, iş ortağım gıcığın teki."

"Gıcığın teki olmamla senin sürmenin ne alakası var?" Elleri belinde, kapının önünde dikildi. Gözlükleri olsa da yüzünde, kaşlarını çattığını görebiliyordum.

"İlla bir alakası mı olması lazım?" Elimi daha da uzattım. Hatta ve hatta, keten gömleğine değmişti parmakuçlarım. Avucumu iki kere kapayıp açtım. "Anahtar."

"Kaybolursak arabayı dört tekerli tekne yapar seni de Malta denizine atarım biliyorsun değil mi Marin?"

Suratımı buruşturdum. Arabayla birlikte beni de denize atmaktan mı bahsediyordu o? Kesin yapardı. "Sen bana parmağını bile süremezsin.

Hem mecaz hem gerçek anlamda söylüyorum bak bunu. Mecaz ne demek biliyorsun değil mi bari? "

"Uçaktaki sessizliğini özlüyorum cidden," diye homurdanarak anahtarı avucuma bıraktı, ardından önden dolanıp yanıma bindi. Uçakta uyuyor olduğumu ama güneş gözlüklerimden anlamadıklarını söyleseydim aptallığına sinirleri mi bozulurdu yoksa şaşırıp güler miydi?

Salem Pardis'i güldürebilecek bir senaryo olduğunu düşünmüyordum, nasılsa ki.

"Özlem duygusunu hissedebiliyorsun yani. Güzel. Hedefe doğru ilerliyoruz..."

Emniyet kemerini bağladıktan sonra navigasyona adresi giriyordu ki motoru çalıştırdım ve gazladım. Yan bir bakış attı bana. "Emniyet kemerini bağla."

"Zaman kaybı."

"Çocuk musun Marin?" diye sordu dikkatini navigasyondan çekerek. "Cidden çocuk musun?"

Ona ters bir bakış attım.

Dünyanın gözünde, bilseler, akademinin yetiştirdiği ajanlar, çocukluğunu yaşayamamış küçük yetişkinler olurdu; bu denklemde bile yeri olmayan ben, normal çocukların o yılları nasıl geçer bunu bile bilmiyordum. Bu yüzden bana "*Çocuk musun?*" diye sorması ağırıma gitmişti.

Çocuk olsaydım keşke. Akademinin elinde büyümemiş bir çocuk... Herhangi biri.

Boğazımı temizleyerek önüme döndüm. Kafamı nasıl dağıtabilirdim? *Senin sevgilin sonuçta.* Aklıma yine, Salem'in reddetmediği lafım gelmişti. Ama sevdiği kadını bu hayata sürüklemeyeceğini söylüyordu. O zaman Naz, gerçekten arkadaşıydı. Kaşlarım tespitimle beraber çatıldığında kahkaha attım.

Salem navigasyonu ayarladığında, rota oluşturulmuştu ve mekanik ses tarif ediyordu yolu. "Niye gülüyorsun?"

"Sen âşık olmuşsun."

"Gerçekten sıkmaya başladı muhabbetin," diye

söylendi geriye yaslanırken dirseğini kapıya yaslayarak.

"Ondan değil," dedim gülerken. "Sen normal birine âşık olmuşsun. Ondan diyorsun onu bu hayata sürüklemem diye. Aşk acısı mı çekiyorsun bakayım sen?"

"Nasıl bir cevap seni susturabilir?"

"O zaman inancın var," dedim omuz silerek. "Normal birine âşık olacağına...—" Yolun ortasında, güneş alnında, tozu dumana katarak frene bastığımda, beş karış açık ağzımla ona baktım. "Sen emekli olmayı düşünüyorsun!"

"Hayır, birazdan seni arabadan dışarı atmayı düşünüyorum," dedi kapıyı açtığı gibi büyük bir güçle kaparken. Öyle ki koca araç, onun kapıyı yerinden sökercesine kapatışıyla sallanmıştı. İki elimde birden direksiyonu sıkıca tutuyor, dolanıp yanıma gelişini izliyordum. Kapıyı açtı ve kolumdan yakaladığı gibi beni zorla dışarı çıkardı. "Geç yana."

"Bildim değil mi?" diye sordum. "Hafızanı sildirip bırakacaksın bu işleri. Ama daha çok gençsin...

Bu yüzden mi senin aldığın işler dosyalanmıyor? Caleb biliyor değil mi? Bırakacağını?"

"Kes sesini," diye tısladı iki elini birden sıcakta yanan arabanın camlarına yaslarken. Kollarını arasında kalmıştım ama gözümü bile kırpmadan bakıyordum suratına. Esiyordu ama sıcak esiyordu, leş gibiydi hava.

"Ne yapacaksın?" Güldüm. "Üniversiteye mi gideceksin? Gerçi 24 yaşındasın... Diplomanı alıp işe mi başlayacaksın? Masa başı iş? Salem Pardis, *muhasebeci*!" Koca bir kahkaha attım.

"MARİN!" Öyle bir gürledi ki suratıma doğru, bu sefer rüzgârın soğuk estiğini düşünmüştüm bir saniyeliğine. Ve öyle öfkelenmiştim ki, mümkün olsa buranın yazını kışa çevirirdim.

"Bağırma!" diye bağırdım ben de ona.

Gözlüklerini çıkardı, gözlerindeki öfkeyi ve ciddiyeti görmemi istiyordu. "İş ortağıyız biz! Saçma sapan sorular sorup benim ayarlarımla oynama! Küçük aklınla uydurduğun teorilerinin varsayımlardan ibaret olduğunu da sakın unutma!"

Bu mu zayıf noktan Salem? Naz ve saçma sapan sorularım mı? "Kime bahsetmeyeyim mesela tam olarak? İsim ver, kesin olsun. Listesini tutarım." Gülümsedim. "Naz?" Gözlerim kısıldı. "Mary? Ondan hoşlandın bence, o senden hoşlanmış gibiydi."

"Geç içeri," dedi, bu istediğim cevap değildi. Sürücü kapısını açıp içeri geçmeden önce bir dakikayı aşkın bir süre boyunca gözlerini gözlerimden çekmedi. Gözlerinin içinde bir sonbahar ormanı vardı ve orman alevler içindeydi.

O zaman... Geriye tek bir ihtimal kalıyordu.

Salem, normal bir kıza âşıktı ve onu bu hayatın içine sürüklemektense; hafızasını kaybetmeyi göze alıyordu. Böylece akademiyle hiçbir bağı kalmayacak ve bu hayattan paçayı kurtaracaktı. Üstelik kızı da unutacaktı. Ama bu çok aptalcaydı çünkü çok gereksiz bir fedakârlıktı. Kendini uzak tutamıyor muydu yani?

O en iyilerden biriydi. Kendi döneminin *en* iyisiydi. Akademi onu kaybetmeyi göze alabilir miydi? Konsey izin verecek miydi? Bunca zaman

katıldığı tüm üst düzey korumalı görevler gerçekten bunun için olabilir miydi? *Bulmuş muydum cevabı?*

Geçip ön koltuğa oturduğumda, o da sürücü koltuğuna geçmiş ve emniyet kemerini takıp motoru çalıştırmıştı. Bu sefer de gıcık olduğum için inadına emniyet kemerimi takmamıştım. "Kredini doldurdun mu ki? Yaşın yetmez... Ama katıldığın görevlerin kaydı yok. Nerelere gönderdilerse seni, belki de hallettiğin işlerin hatrına emekli olabileceksin... Bu son görevin mi?"

Bana cevap vermedi. Bana cevap vermediği için çıplak elimi, altındaki şortun diz kısmından içeri soktum ve avucumu tenine yasladım. Resmen iç bacağını kavramıştım.

Salem'in tepkisiz gözleri sonuna kadar öfkeyle açılırken yolun ortasında frene basmış, "Ne yapıyorsun!" diye bağırmıştı. Sağ elimi kullandığımdan ona dönüktü yüzüm ve gözlerimin acıdan kızardığına yemin edebilirdim. Çok daha fazlasına dayanırdım ama vücudumun verdiği bazı tepkiler refleksti ve kontrolüm dışıydı. Gözyaşı akıtamazdım.

"Beni duymazdan gelemezsin!"

"Çek şu elini!" Bir taciz edercesine avuçladığım bacağına, bir de yüzüme baktı. "Marin! Çek!"

"Çekmiyorum!"

"Çek dedim!"

"Ne oldu, kendin çeksene?" diye sordum alayla. "Ah, dokunman mı gerekiyor? Tüh. Eldivenlerin nerede ya senin? Nasıl? Acıyor mu çok!"

Salem bıkkınlıkla arkasına yaslandığında, seslice derin bir nefes alıp verdi ve ateşten gözlerini yüzüme çevirdi. Bana mısın demiyor, canım yansa da çekmiyordum işte elimi.

O an acı hafiflemeye başladı ve başka bir şey hissettim. Çok daha yoğun, kasıklarımı gıdıklayan, kalp atışlarımı hızlandıran bir his boğazımı kaşındırdı. Gözlerim artık yanmıyordu ama Salem'inkilere kilitliyken bakışlarım, tıpkı gücümü kullandığımdaki gibi yoğunlaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Gözleri kilitlenmiş olan yalnızca ben değildim.

"Eğer bir süre acıya dayanabilirseniz hafifler ve sonunda yok olur, arada yalnızca çekim kalır. İki zıt kutup gibi, tam olarak böyle işler."

Mary'nin sözlerini hatırladım. İki zıt kutbun işlevini hatırladım. İdrak ettim. İdrak etmem biraz sürdü. Ama kasıklarımda hissettiğim tatlı hisle, sertleşen göğüs uçlarım ve derinleşen nefeslerimle; bu kadar geç idrak edişimi yargılıyordum.

Eğer temas yeterince uzun sürerse acı kayboluyor ve cinsel çekim başlıyordu öyle mi? O da hissediyor muydu bunu peki? Ne kadar güçlüydü etkisi?

Salem umursamadan bileğimi tuttuğu gibi elimi kucağıma ittirdiğinde hipnozdan uyanmıştım. Şaşkınlıkta gözlerimi kırpıştırarak önüme döndüğümde, belki de bu yaşıma dek tatmadığım bir duyguydu insanın ne söyleyebileceğini bilmemesi. Ama ben cesurdum, ve cesur olmadığım bir konu varsa bile; cesurmuş gibi davranır, önünde sonunda cesur olurdum.

"Eğer bir daha bana dokunursan bunun bedeli

ağır olur," dedi Salem, benim aksime o aynı şeyi hissetmemiş gibiydi. Toparlanması bu kadar kısa sürmezdi yoksa.

Bir şey söylemedim. Salem sürmeye devam etti.

"Valinin saldırıya uğrayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum bir müddet sonra, gergin ve sessiz havayı dağıtmak için. Şehrin kalabalık caddelerinden birindeydik ve etrafta çok fazla araba yoktu, insanlar burayı yürüyerek keşfetmeyi seçmişti.

"Uçakta uyumayıp dinleseydin ne düşündüğümü bilirdin."

Gözlerimi kapatıp içimden bir küfür mırıldandım. Başından beri uyuduğumu biliyordu zaten, uçaktaki sessizliğimden bahsederken uyanık olduğumu söylememişti. Ben öyle düşündüğünü sanmış ve onu aptal yerine koymuştum.

Salem'i aptal yerine koymamayı öğrenmeliydim.

Şehir kütüphanesine giden yollar şaşırtıcı bir şekilde açıktı. Son zamanlarda yapılan saldırılar yüzünde Kanada başbakanı bile yanında bir

koruma ordusu olmadan dolanmıyorken, popüler bir valinin öylece şehir kütüphanesine gitmesi açıkçası garip kaçıyordu.

"Argüman neydi?" diye sordum gözlerim etrafı tararken. Salem aracı bir sokağa park ettiğinde aynı anda atladık arabadan ve kütüphaneye doğru yürümeye başladık.

"Vali popüler. İnsan hakları savunucusu. Ama ataerkil bir yönetim şeklini savunuyor. Son zamanlarda, eskiden mecliste kadınlar hakkında saçma sapan şeyler söylediği kayıtlar gündemde; sosyal medyada linçleniyor."

"Eee?" Dilimi ön dişlerime bastırdım. Bu bit beyinliyi duymuştum, taş devrinde yaşamıyorduk. Ve bayağı canımı sıkmıştı.

"Küçük canavarımız ise feminist. Son zamanlarda çok sakin... Kendine bir hedef seçecek olsaydı, burada olurdu." Salem'in gözleri kütüphanenin girişine sabitliydi.. Görevliler ve meraklı halkın bir kesimi büyük ön bahçede toplanmış, valiyi içeri kabul ediyordu. Arkada ise eylemciler vardı. Pankartları havada, sessiz eylem yapıyorlardı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bırak gebertsin."

"Adamı korumak için değil, psişiği yakalamak için burdayız."

"Psişik önce adamı gebertsin, sonra yakalarız kendisini. Kadınları aşağılayan politikacılardan her zaman nefret etmişimdir."

Salem dönüp bana bakarken gözlüklerini çıkartmış, yüzümü inceliyordu. "Ne?" diye sordum omuz silkip önden hızlı adımlarla yürürken.

Casusların arasında casusçuluk yaparken izlenilmesi gereken tek yol, doğal olmaktı. Bu ortam, bana kendim olma şansını tanıyordu; Rusya'da bu davranışlarım kabul görmezdi. Havasından mıdır bilinmez, beni daha soğuk ve daha sessiz yapan bir yanı vardı oranın.

Ya da Salem Pardis denilen şahıs sebebiydi sürekli boş boş konuşmamın. Konuşmak istemem kötü bir şey miydi? Ağzımı açıp sabahlara kadar konuşmak istiyordum. Boş şeyler olsa bile. Mesela Malta'nın ne kadar sıcak

olduğundan bahsedebilirdim. İki dakika suya atlasam ne kadar uygunsuz olurdu görevin ortasında mesela? Ya da dondurma satan bir yer var mıydı burada? Tabii ki vardı. Dışarısı gölgede bile en az 50 dereceydi.

"Bir soru sorabilir miyim?" Ellerim keten şortumun cebinde, güneş gözlüklerim gözümde; dimdik kütüphaneye yürürken bakışlarımı binadan çekmeden sordum.

"Her türlü sormayacak mısın zaten?"

"Doğru," dedim histerik bir tebessümle. "Bir psişik nasıl yakalanır?" Bilmediğimden değil, ne düşündüğünü bilmek istediğimden soruyordum bu soruları. Nabzını ölçmek için.

"Sen söyle," dedi Salem. "Onlarla iç içe büyüyen sensin." Ama bazıların nabızları yoktu, değil mi?

"Uykularında." Binanın önünde dikildik. Gölgedeydik, bu yüzden gözlüklerimi çıkartıp etrafı süzdüm. "Ama bir psişik, düşman uyanıkken uyumaz." *Ben uyudum.*

"Başka yollar da olduğuna eminim." Dönüp bana

bir bakış attı, ardından merdivenlerden yukarı adımlamaya başladı.

"Nasıl yollar?" Peşinden birkaç adımı hızlı bir şekilde çıkıp ona yetiştim ve birlikte kütüphane kapısındaki güvenlikten geçtik.

"Birlikte göreceğiz."

İçeriye girdiğimizde Salem'in işaretiyle iki farklı yöne dağıldığımızda iletişim kurmak için sağ kulağıma küçük böceklerden yerleştirdim ve dikkat çekmemek adına rafların arasında kitaplara bakmaya başladım. Vali, bir grup insanla sohbet ederken gazetecilere röportaj veriyor ve kütüphanenin tarihini anlatıyordu.

"*Siktir*," diye bir ses yankılandı kulaklarımda. Alter nefes nefeseydi. Her nerdeyse. "Keskin nişancılar var. Buralı olmadıklarına yemin edebilirim."

"Şüphen mi var?" diye sordu Naz. O da burada değildi.

"Yani adamlar bembeyaz—"

"Şaka mı bu?! Kimliklerini doğrula!"

"Ne kızıyorsun pardon da? Gayet iyi bir tespitti. Buralı olsalar en azından bir bronzlaşmış olurlardı."

"Oraya geliyorum."

"Bekle—" Alter'in tarafında nefes ve dövüşme sesleri duyuldu. Yerde sürüyerek taşıdığı bir bedenin sesini duydum, ardından bir kapı gıcırdadı ve uzun menzilli bir silahı ateşe hazırladı. "Bir kız var. Sarı saçlarını siyah bir şalla sarmış, yüzünü gizleyerek seri bir şekilde kütüphaneye ilerliyor. Sol bacağından ayak bileğine uzanan mosmor damarlar var—*hassiktir*—"

"Ne oldu?" Araya giren, bu sefer Salem'di. Başımı kaldırdığımda kütüphanenin diğer ucundan göz göze geldik. Bakışları sert ama temkinliydi.

"Kaçıyor—" Alter yer değiştiriyordu. Muhtemelen keskin nişancıları indirmiş, yüksek bir yerden etrafı gözetliyordu ve şimdi de hedef kör bir açıya girdiğinden yer değiştirmek için vakit

kaybetmemişti. "Koştuğu sokakta yolunu bir araba kesti, Jeep Renegade. Seyyar meyve aracını üzerlerine fırlattı resmen gözümün önünde!"

Kısa bir sessizlik oldu. "Yani?" diye sordu Naz.

"Fiziksel güç kullanmadan!"

Elimdeki kitabı o an yerine koyuyordum ki, duyduğum cevapla birden elimden kaydı ve yere düştü. *Fiziksel güç kullanmadan.* Boğazımı temizledim, dışarıya hiçbir şey yansıtmadan kitabı alıp rafına yerleştirdim o an. *Fiziksel güç kullanmadan.* Nasıldı yani? Taklitçimin herhangi bir gücü yoktu. Olamazdı. Niko bu oyunu iyi oynuyor olmalıydı.

"Kızın psişik olduğunu söylemiştik," dedi Naz bu sefer.

"Evet ama gözle görmek farklı." Alter yine hareket ediyordu. "Kız takip ediliyor. Kim bunlar?"

"Çıkıyoruz," dedi Salem, bana hitaben konuştuğundan emindim bu yüzden direkt çıkışa

yöneldim.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden son hızla inerken Salem cebinden çıkardığı ince, avucu kadar tabletle muhtemelen taklitçinin lokasyonunu belirliyordu. "Valiyi korumayacak mıyız?"

"Bilmediğimiz bir şeyler var. Valiyi polis korusun." İz sürülemez telefonunu çıkartıp hızlıca üç haneli bir numarayı tuşladığında, caddeden karşıya geçerken polise hayali bir terörist ve şüpheli siyah çantasının ihbarını yapıyordu.

"Atla!"

"Yakın takip mi yapacağız?" Bilmediğini düşündüğü ne vardı? Neyden şüpheleniyordu?

"Korkak mısındır?"

Durdum. Salem de kapıyı açmadan önce durmuş, arabanın tavanına elini yaslamış, bana bakıyordu. "Ne?"

"Bin. Marin."

Keşke Niko'ya ulaşmanın bir yolu olsaydı. Bir şeylerin yolunda olmadığının ben dahi farkındaydım. Bundan sonrasına dair pek bir fikrim yoktu ama Malta'daki vali planını biliyordum ve bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu. Üstelik Alter'in gördükleri— kızın takip ediliyor olması, birilerinden kaçıyor olması? Birileri ortalığı fena karıştırmıştı.

Birileri bedelini ödeyecekti.

Salem aracı inanılmaz bir hız ve kontrolle Alter'in attığı konuma sürerken Alter ve Naz arka planda sürekli iletişim hâlindeydiler ve kulaklıklarımız sayesinde duyabiliyor, dinliyorduk. Kız 1.70 boylarında ve oldukça zayıftı, mavi gözleri ve kumral uzun saçları vardı. Malta sokaklarında bir kayboluyor, bir beliriyordu. Alter, onun izini kaybettirmek için bit pazarına girdiğine emindi.

"*Fransız konsolosluğuna mı gidiyor o?*"

Salem'in arabayı rekor saniyede park ettiği sırada Alter'in son söylediği kulaklarımıza ulaştığında dışarı çıkmış, bit pazarının önündeydik. Salem'in adımları yavaşlamadı, ama dönüp bana bir bakış attı.

"İsviçre konsolosluğuna da gidiyor olabilir, izlediği yola ve şu anki konumuna bakılırsa," dedi Naz. Kendi her neredeyse artık...

"Ne alaka?" diye sordu Alter, ikimizin de düşüncelerini dile getirerek. "Kız Rus değil mi? Nikolai Dmitry'nin emirleri altında çalışmıyor mu? Fransa ya da İsviçre ona yardım edemez. Yakalanmak istemiyorsa tabii ama bunun ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu—"

"Belki teslim oluyordur," diye mırıldandım. Alter güldü. Salem göz devirdi. Alter yanımda değildi ama Salem yanımda olduğundan, kolumu ölüymüş gibi kaldırıp karnına vurabilmiştim. Elbette ki etkilenmemiş ya da tepki vermemişti.

Elinini tutsam görürdü tepkiyi.

"Pazar girişinde hareketlilik görüyorum," dedi Naz. "Alter, sen bu takiptekileri halletmemiş miydin?"

"Daha fazlası olmadığını sana düşündüren ne? Kız düşünce gücüyle bir şeyleri kaldırıp patlatabiliyor. İki üç tane adam yollayacak değillerdir herhalde. Hangi delikten geliyorsa

artık amına koyduklarım..."

Bit pazarı büyük ve kalabalıktı. Malta'nın popüler turistik yerlerinden biri olmalıydı. Köşelerde tezgâhlar, çılgınca alışveriş yapan yabancılar, terk edilmiş taştan iki katlı evler vardı bu bölgede. "Yaklaştınız," dedi Naz o sırada. "Çocuklar, dikkat edin."

"Aşağı geliyorum." Alter muhtemelen çatılarda dolanıyordu ki aşağı gelmekten bahsediyordu.

Kapalı bir hanın önünde aynı anda durduğumuzda ikimiz de aynı yerde olduğunu düşünüyor olmalıydık. Salem omzunun üzerinden bana baktı, ardından üç basamaklık taş merdiveni temkinli bir ifadeyle adımladı.

"Sivillere zarar vermiyor," diye mırıldandı Salem.

"Yani?" Kısık sesle sordum.

"Bizim kim olduğumuzu bilmiyor."

"Suratına bakan herkes beş kilometre öteden seri katil olduğunu anlar."

"Ben de bundan bahsediyorum," diye mırıldandı. "Marin, ne kadar sık gülümsersin?"

"Pek... sık değil?" Ve çoğu zaman *sahtece*.

Elini belime atacağını biliyordum, onu engellemedim. Daha çok neden yaptığını merak etmiş ve bir sonraki hareketini beklemiştim. "Bana gülümsemelisin, şu an," diye mırıldandı yüzüme doğru. Ona bakmak için başımı onun olduğu tarafa çevirmiştim. gölgede koyulaşmış ela gözlerinin içinde, bana onu reddedemeyeceğimi düşündüren bir yeşil tonu gizliydi; bu sebeple kendi kendimi öfkelendiriyordum, çünkü kimse benim mantıklı olanı seçme şansımı elimden alamazdı.

Ve görevden bahsetmiyordum.

"Sahte bir gülüş? Sorun değil," dedim derin bir nefes alıp kocaman gülümserken. Muhtemelen önüme dönüp sohbet edip gülüşen normal turist bir çift numarası yapmaya başlamalıydım bir an önce ama otuz iki diş gülümsediğim an çatılan Salem'in kaşları, bir şekilde beni sinirlendirip dikkatimi dağıtabilmeyi başarmıştı.

"O kadar büyük gülmene gerek yok," diye homurdandı önüne dönerken, aynı donuk suratla. Artık etrafı izliyordu. Kumaş ve giysi dükkanlarının önünden geçiyorduk, taklitçim burada bir yerdeydi.

"Gülüşümün ayarını sana mı soracaktım?"

Cevap vermedi. Taş merdivenlerden aşağı bakacağımız sırada yanımızdan geçenlere normal görünmek için onunla Malta'nın ne kadar harika olduğu ve iyi ki geldiğimiz hakkında konuşuyordum ki, yalnız kaldığımızı fark ettiğim bir anda "Senin dikkatin dağıldı," diye mırıldandım ciddi bir şekilde. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sorun ne? Kızın burada olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Benim dikkatim dağılmaz."

Bana bakmıyordu bile. Merdivenlerden sarkıp önce aşağı, daha sonra yukarı baktığında ona katılmıştım ki dışarıdan bu kadar küçük görünen hanın aslında ne kadar büyük olduğunu yeni idrak edebilmiştim.

"Soruna gelince de... Hayır, kız burada.

Sadece..."

Boğazını yırtarcasına çığlık atan bir kadının dehşet içindeki sesi handa merdivenlerde yankılandığı an tüm dükkan sahipleri ve müşterileri şaşkınlık içerisinde dışarı akın ederken, Salem'le göz göze geldim. Kadın çığlığının nereden geldiğini biliyordum, fakat bir başkasının bilmesi güçtü; çünkü kaynak neresi olursa olsun ses yankı yapmış ve tüm hana eşit dağılmıştı.

Ama Salem gözünü bile kırpmadan merdivenlerden aşağı atladı.

"Bu herif..." Sinirle verdiğim nefesin ardından bir elimi merdiven duvarına yaslayıp kendimi aşağı bıraktım, iki metre aşağıdaki merdiven basamaklarına kontrollü bir şekilde indiğimde Salem çoktan ortalıktan kaybolmuştu bile. Nasıl ayırt edebilmişti sesin geldiği yeri?

Kapalı, kırık dökük camları ve tenteleri olan dükkanlardan birinden geliyordu ses. Koşarak, çok değil saniyeler önce Salem'in kırıp girdiği kapıdan içeri geçtiğimde karanlık, lağım kokan, pis bir odanın köşesinde kanlar içerisindeki

kadını gördüm; üzeri yırtılmıştı, üstü beyaz bir sıvı içerisindeydi. Karnına baktım. Hamileydi. Bir eli karnındaydı. Endişeli gözlerle bakıyordu bana. Ona bebeğinin iyi olduğunu, kalp atışlarının güçlü geldiğini ve bir savaşçı doğuracağını söylemek istedim, ama söylesem bile girdiği şoktan anlamayacaktı.

Süt. Anne sütü. Bir göğsünün ucu koparılmıştı.

İçeride değillerdi. Bir diğer odayı hızla kontrol ettiğimde toz içerisindeki küçük banyoya ulaştım ve tavan penceresini gördüm. "Orospu çocuğu, insan bekler!" diye homurdanmaktan alıkoyamamıştım kendimi, ellerimi pencere çıkıntısına yaslayıp destek alarak vakit kaybetmeden pencereden dışarı pazar yerine atlarken.

Çığlıklar yükseliyordu yerel halktan, pazarın güney kanadından geliyordu sesler. Bir saniye soluklanmadan meyve tezgahlarının üzerinden atlayıp koşmaya başladığımda çığlıklar içerisinde hüngür hüngür ağlayan, küçük bir kız sesi işitmeye başlamıştım ama zihnimin içinde miydi yoksa Salem'in de kovaladığı genç kızdan mı geliyordu; ayırt etmekte güçlük çekiyordum.

Ama o sadece bir taklitçiydi. Grubu aktif tutmak için, Niko'nun ayarladığı, plana göre eğittiği bir taklitçi.

Peki içeride göğsü kanlar içinde yatan hamile kadını nasıl açıklıyordum kendime?

"Marin, sol!"

Salem'in güçlü sesini duyduğumda solunu işaret ederken neyden bahsettiğini anlamam saniyelerimi almadı. Pazr çıkışındaki çıkmaz sokak tabelasını fark etmiştim. Salem, kızı çıkmaz sokağa sürüklediğinde hem halktan uzakta; hem de onu köşeye sıkıştırmış olacaktık.

İki taş binanın arasında kalan çıkmaz sokağın sonunda çöp konteynırları vardı. Gürültüden dolayı merak dolu bakışlarıyla camlara çıkan insanlara aldırmadan duvarın diğer tarafına atladığımda uzun bir koşuşturmacadan nefes nefes kalmış kızın önünü kesmiş oldum.

O an, saniyeler içerisinde birçok şey oldu.

Kızın gözlerini gördüm. *Gözlerin ölümü çağrıştırıyor Marin.* Dışarıdan hafif koyu bir

mavinin çemberi içerisine aldığı o ölü mavi tonunu, kızın kocaman gözlerinde görmüştüm; bir aynaya bakıyor gibi hissettirmişti bana. Geri kalan hiçbir fiziksel özelliği... Ne yüzü, ne boyu, ne saç rengi... Hiçbiri bana benzemese de, yerinde olduklarını bilmesem birinin gözlerimi söküp onun yüzüne taktığını düşünürdüm.

Salem kızı boynundan yakaladığı gibi kulağının altından bir sıvı enjekte etti, aramızda santimler vardı yalnızca. Gözlerinin içindeki korkuyu gördüm, çaresizliği ve zayıflığı; bir daha asla tatmamaya yemin ettiğim o üç duyguyu. Elleri titriyor, kesik nefesler alıyor, çırpınıyordu ama az önce ona enjekte edilen sıvı onu güçsüz düşürecekti.

Kızın dudakları oynadı. *Five-o-seven. Beş yüz yedi.*

Nereden atladığını bilmediğim Alter büyük bir gürültüyle birkaç metre uzağımızda yere indiğinde doğruldu ve yalıtımlı kelepçeleri Salem'e attı. Salem'in kelepçeleri havada yakalayıp kıza takması iki saniye ya sürmüş, ya sürmemişti.

"Bu surat ne?" diye sordu Salem.

"Çok kolay oldu," dediğini duydum Naz'ın kulaklıklarımızdan gelen sesinin. "Bu işte bir gariplik var."

Taklitçiyi yakalamış olmamız bir yana... *Evet. Bu işte bir gariplik var Naz.*

Hissedebiliyordum. Yalnızca ismini koyamıyordum. Zaman yavaşlamış gibiydi. Canavar gibi büyük bir jeep'in sokağa girdiğini, ön koltukta oturan esmerin Naz olduğunu gördüm; Salem'in kızı kolundan tutup çekerek arabaya yönlendirdiğini gördüm, Alter'in pencerelerden bizi izleyen yerel halka sert bakışlar atıp onları korkuyla içeri tıktığını da gördüm.

Oksijen, gaz değil de... sıvı gibiydi. İçime akıyordu o an. Tıpkı zaman gibi.

"Ne oldu buna?" diye sorduğunu duydum Alter'in, aracın yanındayken. Yerimden kımıldamamıştım hâlâ.

Salem geldiğinde kolumdan tuttu beni sarsmak

amacıyla. Eldivenleri olduğu için dokunabiliyordu tenime. "Kızı tanıyor muydun Rus akademisinden?"

Çatık kaşlarımın ardından güneşin altında parıldayan ela gözlerine baktım, bakışları biraz kısıktı. Güneş gözlüğünü koşarken kaybetmiş olmalıydı ki takmıyordu. *Düşünmen gereken bu değil Marin.*

"Hayır," dedim, dürüstçe. Dürüsttüm. Aksinin bir işe yarayacağını da düşünmüyordum zaten. Ama Salem'in bilmediği; asıl kızın beni tanıyor oluşuydu. Niko, plan için eğittiği bir taklitçiye, asla benim kimliğimi açıklamazdı. Çünkü dünya üzerinde bilenlerin sayısı bile bir elin parmağını geçmezdi.

"Ne bu alık hâlin o zaman?" diye sordu Salem, dikkatlice yüzümü incelerken. Sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Hayır. Görmek *ister* gibi. Ne yazıktı.

Neye mi yazıktı? Bu yakışıklı suratın en yakın zamanda dünya üzerinden silinmesi gerektiği gerçeğine.

Kolumu silktim, böylelikle Salem'in tutuşundan kurtulmuştum. Yana kayıp araca baktığımda Alter, oldukça yorgun görünen kızı araca bindiriyordu. "Kelepçeler," diye fısıldadım gözlerim kısılırken.

Salem dönüp önce araca, kıza baktı; ardından da bana. "Sorun ne?"

Daha da kısıldı gözlerim. Kızın bakışlarını yakaladım. Arka koltuğa oturmuş, baygın ve yorgun ifadesiyle başını dik tutmaya çalışıyordu. Alter ve Naz'ın gözleri kızın üzerindeydi. Naz, kızın gözlerini ve nabzını kontrol ediyordu.

"Artem'i biliyorsun. Peder'in Rus akademisinin başındayken bir yandan inşa ettiği birlik. Orada kaydedilen ilerlemeler diğer merkezlerle paylaşılmazdı. Mesela merhemler atardamarların geçtiği bölgelerdeki açık yaraları iyileştirmez, ille de dikiş gerekir. Yoksa kan kaybından ölünür. Ama Katya Demotrov,—"

"Rus bilim insanı," diye kesti lafımı Salem. Tanışmışlıkları var mıydı? "Şu kaltak."

Pekâlâ. O kadını ben de pek sevmezdim.

"Katya, dönemindekilerin çok ilerisindeki gelişmelere imza attı. Açık yaralara dikişsiz yama yapan merhemler, günlerce uykusuz kalabilmeni sağlayacak vitaminler, kas gücünü artıracak demir-suları... Az önce kıza enjekte ettiğin ilaç onu zayıflattı değil mi? Normalde etkisi 24 saat sürmeli." Küçük bir kas hareket etti kızın dudaklarının kenarındaki. Baygın bakışları hâlâ gözlerimdeydi. Bir şeyler olacaktı. *Kötü* şeyler. "Ama eğer bu kız dediğiniz gibi Nikolai Dmitry'nin emri altındaysa, bu da demek oluyor ki şimdiye çoktan—"

"ALTER!"

Ben cümlemi bitirmeye kalmadan Salem fırlayıp Alter'e bağırdığında her şey için çok geçti. Kız kelepçeleri kopardığı gibi Alter'i çöp kutularına doğru inanılmaz bir güçle fırlattığında, Naz hiç vakit kaybetmeden silahına saldırdı ama kız onu boğazından yakalamıştı bile. Tek eliyle, duvara yasladığı Naz'ın yüzü anında kızarmaya başladı.

Salem aracın tepesine saniyeler içinde çıkarak hızını kesmeden kızın üzerine atladığında Naz kendini yere attı ve yuvarlanarak bir köşeye çekildi. İnsanlar bağrışıyor, uzaktan siren sesleri

geliyordu. Pazar yeri birbirine katılmıştı.

Bir anda köşeden siyahlar içinde burunlarından aşağıyı kapatan bandanalı silahlı adamlar çıktığında aracın içinden geçerek kendimi silahlarına hedef olmaktan kurtardım. Kendimi yere atarak çelme takarak kafa üstü düşürdüğüm adamı bayıltarak silahını aldığımda, bedenini kendime siperlik yaparak üç herifi birden indirmiştim.

Alter "MARİN!" diye bağırdı, yerden toz kalkıyor ve savaşmamızı güçlendiriyordu. Bu yüzden siparlik yaptığım adamın bandanasını çözdüm ve kendi yüzüme bağladım.

Neredeyse bir kurşun omzumu sıyırıyordu o an. Yere yatıp yuvarlanarak jeep'in altına girdiğimde biri bacaklarımdan yakaladı ve beni tüm gücüyle çekti. Boğazımdan yükselen öfkeli sesimle beni aracın altından çıkarıp köşeye fırlatan kadına döndüm, acıya rağmen kalkıp üzerine koşarken. Neredeyse beni silahıyla vuruyordu.

"NE VAR?!" diye bağırdım Alter'in tarafına doğru.

"NAZ!" diye bağırdı bu sefer, üç herifle birden

başa çıkması uzun sürüyordu.

"HAY NAZ'INIZI SİKEYİM YA!"

Ama durum pek de öyle değildi. Çünkü kızın tırnaklarıyla boğazladığı ve düştüğü yerde kendini kolay av yapmamak için bir köşeye yuvarlanıp sığınan Naz'ın nabzı çok yavaşlamıştı ve nefes alışverişleri de kesik kesikti. Ayağa kalkıp savaşmaya gücü yok gibi görünüyordu. Ne olmuştu?

Ona yönelen adamı gözüme kestirdiğim an koşmaya başladım. Beni fark etmesi uzun sürmedi, ama nişan almakta kötüydü. *Ya da ben kurşunun yönünü saptırdım.* Silahını tuttuğum gibi karnına dizimi indirdim ve adama kafa attım, ardından kendi silahıyla vurdum kafasına. Neydi? Savaşça cinayet mübah mıydı yoksa karşındakini etkisiz hâle getirdiğin sürece kimse kaç kişiyi öldürdüğünü umursamaz mıydı?

Fark etmezdi. Bu adam, beni ya da buradaki diğer takım arkadaşlarımı ölü istiyordu. O zaman kendi ölü olacaktı.

Takım arkadaşları mı?

Arkadaş mı?

Naz'ın eli boğazındaydı ve kafasını geriye atmıştı. Önünde diz çöktüğüm her an tetikteydim. "Ne oldu?" Elini boğazından çekmeye çalıştım ama izin vermedi. "Neyin var?"

"C-cana-v-vvar," diye fısıldadı Naz, kesik kesik, öksürerek. Dişleri kırmızıydı. Ağzından kan geliyordu. *Siktir. Bu iyi olamaz.*

"Burada kal," dedim ayağa kalkarken, çünkü birkaç kişi bizi fark etmişti ve buraya yönelmişlerdi bile. Ben ayağa kalktığımda Naz bileğimden yakaladı.

"G-gi-git—tme."

"Gitmezsem ikimiz de ölürüz." Kolumu silktim, tutuşundan kurtardım kendimi. Ardından bir çöp konteynırını itip Naz'ı yaslandığı köşeye hapsettim. Bir diğer konteynırı da önüme almış, gelen silahlı askerlere doğru koşuyordum. Asker olmalılardı. Eğitimlilerdi. Peki kimlerdi?

Kim göndermişti onları buraya?

Bu kız kimdi?

Nikolai ne halt yiyordu?

Üzerime kurşun yağdıran birine çöp konteynırıyla son hız çarpıp üzerinden atlayarak yere serdiğimde birlikte yuvarlandık. Silahını boynuma dayamış, ateş etmeyi planlıyordu ki bakışlarını yakaladım ve bacak arasına attığım tekmeyle onu şaşırtmayı başardım. Ardından üzerine çıkarak sistematik, sert yumruklarımı kalbine işledim; öylece durdurabilirdim atışını, ama fiziksel güç kullanmak her zaman daha cazip gelmişti böyle durumlarda.

"Farz et ki bu çiçek zehirli, cazibesiyle masumları büyüledi ve dokunanını, koklayanını canice öldürdü."

"O zaman acı çekerek ölsün."

"Sivil polis geliyor, gitmemiz lazım!"

Alter'in sesiyle kendime gelebildiğimde, sık ve hoyratça aldığım nefeslerle doğruldum. Yorgunluktan bir ayağım sendeledi. Kalkan tozun ardında iki kişiyi dövüşürken görebiliyordum; Salem, kızla ilgileniyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. İçlerine kaçan toz canımı yakıyor ve en önemlisi, görüşümü kısıtlıyordu ama Salem'in kızın nefes almasına izin vermeyecek kadar hızlı ama oyalanır hamlelerini fark etmemek için kör olmak gerekiyordu. *Oyalanıyordu*. Neden?

"Ragna kemeri araçta!" diye bağırdı Salem, o sırada. Etrafıma baktım. Benimle konuşuyordu.

"Ne kemeri, ne kemeri?" Araca koştum. Pazar yerine giren birliklerin ayak sesleri geliyordu. Eğer yakalanırsak vakit kaybedecektik.

"Bagajı aç!"

Ön koltuğa geçip bagaj düğmesine bastıktan hemen sonra atladım ve bagaj kapağını kaldırdım. Siyah, deri bir çanta vardı ve atomik bir şifreyle korunuyordu. "Şifre ne?!"

Ama dikkatim dağıldı. O an ne Salem cevap verebilecek müsaitlikteydi, ne de benim duyabilecek bir sinir sistemim kalmıştı. Taklitçi, oldukça vahşi bir şekilde Salem'e karşılık verirken benimle göz göze geldiğinde bir kedi gibi dişlerini göstererek tısladı ve bir anda

gözleri kana bulandı. Enerjisini *hissettim*.

Bir kağıdı avucunda parçalıyormuş gibi, aracı bükmeye başladığında adımlarımı şaşkınlıkla geri geri atıyor; birkaç adım arkamdan gelen küfür seslerini sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi duyuyordum. Kalbim *ağzımda* atıyordu.

Çünkü bunu yapabilen yalnızca *benim* zannediyordum.

Salem onu yakaladığı an güçlü kollarından kurtularak sırtını taştan duvara çarptığında hiçbir fiziksel güç kullanmadan, sırtını duvara sürterek onu yukarı kaldırdı ve kanlar akan gözlerinin ardından dönüp bana baktı.

Bana şans bırakmıyordu.

Her kimse, kiminle oynuyorsa bu oyunu; burada her ne halt dönüyorsa, bana şans *bırakmıyordu*.

"*Kimsin sen?*" diye sordum, Peder'in öğrettiği alfabeyle Rus kelimelerini heceleyerek. Yirmi iki dil bilen Salem Pardis dahi bu şifrelemeyi çözemezdi. Yalnızca Peder bilirdi, ve o da çok az kişiye öğretmişti.

"*Sehira'nın çocuğu,*" diye tısladı, kız. "*Beş-yüz-bir.*"

Beş yüz bir. Hayır. Beş yüz bir, başarısız bir denekti yalnızca. Beş yüz yediye gelene kadar başarısız olunan beş yüz altıdan denekten sadece biri.

"*Sen ölüsün,*" dedim ölümcül bir sesle. Bakışlarımı yukarı, duvara kaydırmamaya çalışıyordum; Salem'e bakamazdım, ağır yaralanmış olmalıydı. Eğer ona bakarsam avucunda ezerdi bedenini. Kemiklerini yerden toplamak zorunda kalırdım.

"*Karşında dikiliyorum, pek canlıyım; bana öyle gelmedi.*"

"Öyle mi?" Derin, uzun bir nefes çektim içime ve havanın ciğerlerimde çözümlenmesini keyifle bekledim. Salem bilincini kaybetmemek için büyük bir savaş veriyordu ama birazdan o savaşı kaybedecekti; çünkü kimse *göremezdi*.

Ne yapmak üzere olduğumu.

Kollarımı göğsümde birleştirmiş, ağırlığımı bir

ayağımın üzerine vermiştim; yavaş bir tempoyla ritim tuttum basmadığım ayağımla, toz kalkmaya başladı yerden. Herkesi kör edebilir, ciğerlerini tozla kaplatabilirdim bile ama bu umrumda bile değildi çünkü bilinmeyenden başka hiçbir şey sinirlerimi bu kadar bozamazdı.

Toz kalktı. Meraklı gözlerle izledi *beş-yüz-bir,* merakı ölümü olacaktı.

Alter'i birkaç metre arkamda temkinle saklanmış ve pozisyon almış bir şekilde hissedebiliyordum, onun şahin gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Bu yüzden toz ilk onun gözlerine hücum etti. Ardından nabzı yavaşladı, bilincini kaybetti. Salem'in bilincini kaydırmak daha kolaydı çünkü zaten yaralıydı ve kan kaybediyordu.

Ardından sivil polisler. Tuttuğum ritim durduğunda, sertçe bastım ayağımı yere. Öyle ki zıplamıştım neredeyse. Kalkan koca toz bulutu çıkmaz sokaktan tüm pazara yayılmaya başladığında nereden geldiği bilinmeyen bir toz fırtınasını başlatmıştım bile.

"Bu kadar yeter," dedi kız, Salem'i bıraktı. Gözlerimin ısındığını, kanlandığını biliyordum; ve

uzun zaman sonra ilk defa kendimi bu kadar zorlarsam daha sonra acısını fena çekeceğimi de... Ama yine de Salem yere düşmeden önce bedenini havada yakaladım ve bir saniye sonra otuz santimlik yükseklikten yere bıraktım.

Bu bile beni nefessiz bırakmıştı.

Zayıftım.

Bilmeliydim.

Gardımı fazla indirmiştim.

Belki de yanlış insanlara *fazla* güvenmiştim.

"Beş yüz bir, ha?" Boynumu kıtlatarak ona doğru iki adım attım, bana saldırmak için pozisyon aldığı anda başına saplanan ağrıyla dizlerinin üzerine çöktü. Çığlıklar atarak, küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladığında pazar yerinde peşinden koşarken duyduğum sesi anımsadım aniden. Bu ses gerçekten ona mı aitti?

Saçlarından kavrayıp başını kaldırdığımda gözlerinden süzülen kanlı gözyaşları oluk oluk yere akıyordu. "Nesin sen? Bu nasıl bir ses?"

Saçlarını avuçlarımın içinde sıktım. "Neden o hamile kadına saldırdın?"

"B-b—be-ben—" Yutkundu. "Su-sssam-samıştım! Susamıştım! Ç-çok!"

"Ne?" Kafasını ittirdim, saçları parmaklarımın arasından çıktı. Yüzüklerimin arasında birkaç teli kalmış olsa da. "Kim gönderdi seni buraya? Amacın neydi?!" Sarsılıyordu. Onu, zihnini rahat bıraksam da acı çekmeye devam ediyordu. "Cevap ver!"

Geriye doğru düşerek yere yığıldığında nöbet geçirmeye başladı. Hızla yanında diz çöküp kapanan gözkapaklarını açtım, ardından ağzını; ağzından dışarı kan boşalıyordu. "Siktir," diye mırıldandım. Eğer yanlış bilmiyorsam, iç organları parçalanıyordu.

Saniyeler sonra ölecekti ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Kahretsin! Cevaplara ihtiyacım vardı!*

Toz fırtınası dinerken kendi elimi hizalayarak kendimi boğazladım, izi kalması için. Ardından yere çöktüm ve bandanamı çıkartıp toz yuttum bir müddet. Eğer kendimi olduğumdan daha

berbat hâlde göstermezsem, kimse onu benim öldürmediğime inanmazdı.

Alter yavaş yavaşv uyanırken yerde sürünüyor, Salem'in bedenine doğru itiyordum kendimi öksürüklerimin arasında. Yüzüne dokunduğum an canımın daha da yanacağını bile bile dokundum, nabzını kontrol ettim; tişörtünün üzerinden karnına yasladım avuçlarımı ve kırıklarını hissetmeye çalıştım. Eğer yanlış bir kanıya varmadıysam, yalnızca omurgası zedelenmişti.

"Sikerim psişiğinizi de deneylerinizi de! Bu neydi lan?!" Alter muhtemelen çıkık bir kalça, kırık bir kaburga, yerinden oynamış omzu ve elmacık kemiğinden kan sızdıran kesiğiyle bu tarafa koşar adım geldiğinde toz fırtınasının da azalan etkisiyle polisler alana giriş yapıyordu.

"Gitmeliyiz. Hemen," dedim şiddetle ayağa fırlayarak. Araç çalabilirdik. Bir dakikadan az vaktimiz vardı.

"N-ne oluyor?"

Alter'le aynı anda başımız yere çevrildiğinde

Salem çoktan gözlerini açmış, doğrulmaya çalışıyordu. "Dikkat et lan," diye öne atıldı Alter ve elini uzattı Salem'e. Salem birkaç saniye çatık kaşlarla Alter'in elini izledi, ardından yüzüne bakarak ona uzatılan eli tuttu ve ayağa kalktı. Daha doğrulurken yüzünü buruşturmuştu. Keten gömleği kan içindeydi.

"Duvardan atlayacağız. Caddenin aşağısında bir aracımız daha var," dedi Alter. Ardından etrafı süzdü. "Naz nerede?"

Naz. *Elbette*. Tamamen aklımdan çıkmıştı.

Ağzımdan kaçan küçük bir küfürle girdiği oyuğa koşmaya başladığımda peşimden geldiklerini biliyordum. Yaralı adamlar çoktan kaçmıştı, yerde yalnızca ölüler vardı.

Çöp konteynırını ittiğimde kan ter içinde kalmış Naz'ı görmeyi beklemiyordum; en azından bu hâlde. Çünkü elini nihayet boynundan çekmişti.

O geri zekâlı orospu tırnaklarıyla Naz'ın boynunu kesmişti.

Alter'in adımlarının yaklaştıkça gördüğü

manzarayla birlikte yavaşladığını, Salem'in ise aksine hızlandığını gördüm arkama dönüp baktığımda. Yanımdan geçip Naz'ın önünde diz çöktüğünde benim yapmadığım şeyi yapıp nabzını ve nefesini kontrol etti. Naz'ın gözleri kapalıydı ve göğsü hareket etmiyordu.

"Alter," dedi ardından, sakin bir sesle. "Aracı buraya getir."

Peder bana asla yalan söylemezdi.

Ya hiç konusunu bile açmazdı, ya da doğru dışında bir şey konuşmazdı. Niko'yla ayrıldıkları nokta buydu. Çünkü Niko, kendi çıkarları uğruna işleri pis yoldan halledebilecek potansiyele sahipken; Peder'in prensipleri vardı ve aile her zaman önce gelirdi.

Güven, her şeydi. Güven denen o güçlü bağı kırdığınız o kişi kim olursa olsun, hayatınızda bir

daha yer edinemez; eski yerini, *asla* geri alamazdı.

Peder'in sözleriydi bunlar.

Niko, beş-yüz-bir numaralı denek hakkında hiçbir şey bilmiyor olamazdı. *Taklitçi* derken, bundan mı bahsediyordu? Hayır, hayır, *hayır*. Bu kadar ileri gitmemişti. Dünya üzerinde yaşayan tek psişik bendim. Tüm planlar bunun üzerine kuruluydu. *Ben* bunun üzerine yetiştirilmiştim. *Kurtarılmış ve yetiştirilmiş.*

Akademi yıllardır süren eziyetin sonunda öylece herkesin hayatına son vermeye karar verdiğinde buna karşı çıkan yalnızca Peder ve yönetimindeki Rus Akademisi'ydi. Katliam olduğunda beni o cehennemden kurtaran, varlığımı bir sır gibi saklayan ve yetiştiren de.

Niko bana ihanet etmezdi. Çünkü *edemezdi*.

Naz'ın ağır yaralandığı başarısız geçen Malta görevinin ardından *denek 507* olduğu düşünülen psişiğin ölü bedeni Sapphire temizlikçileri tarafından ortadan kaldırılmış ve incelenmek üzere laboratuvarlara götürülmüştü elbette.

Kaldırılan özel jetle Colorado'ya ulaşmamız ise yalnızca dört saat sürmüştü.

Dört saat. Salem Pardis'i en son görüşümün ardından geçen süre.

Çünkü her ne kadar Alter yaralarına ortalık yerde baktırıp jet içinde sürekli dolansa da, Salem boş bulduğu bir deliğe girmiş ve çıkmamıştı. Jet, Colorado akademi mülkü içerisindeki piste indiğinde bile.

Naz apar topar yüksek donanımlı hastane bölümüne kaldırılmıştı ve durumunun kritik olduğunu hepimiz biliyorduk. İlk tetkiklere göre çok fazla kan kaybetmiş, uzun süre solunumsuz kalmıştı ve bu da beyin hasarına yol açmış olabilirdi.

İşlerinde ne kadar iyi olurlarsa olsunlar bir psişiği yakalamak için normal askerleri göndermemelilerdi. Her ne kadar birinin kolu titanyumdan olsa ve diğeri de dokuz yaşından beri adam öldürüyor olsa da, ne zaman ne boyutta bir güçle karşı karşıya kalacakları asla belli olmazdı.

Aldığım tüm o hayatlar... *göz kırpıncaya dek*. Puf. Bir saniye önce sağlıklı ve hayattalardı, bir saniye sonra ise gitmişlerdi.

Gece yarısına doğru Salem'i kapalı otoparka doğru giderken gördüğümde, öğlen yaşananların ardından sapasağlam ayakta olması beni gram şaşırtmamıştı doğrusu. Başka bir göreve çıktığını söylese bile şaşırmazdım.

Ama söylemesine gerek yoktu. Çünkü onu takip etmeye karar vermiştim.

Üzerimde basit beyaz bir tişört, deri ceket, pantolon ve botlarım vardı. Nereye gittiğimizi bilmeksizin, odada sıkıldığımdan ağır siyah tonlu, mavi gözlerimi ortaya çıkaracak bir makyaj bile yapmıştım. Umuyordum ki huzurevine falan gitmiyorduk çünkü ne ben oradaki dedelere makyajımı göstermeye hevesliydim ne de onlar biraz renk görmekten hoşlanırdı. Üstelik, gerçekten hastalıktan acı çeken ve içten içe ölmeyi dileyen birilerini fark edersem işler karışabilirdi.

Huzurlu bir uykuya dalar gibi ölmek herkesin isteği değil miydi sonuçta?

Salem garajdan ona ait olduğu beş kilometre öteden belli olan siyah, mat, son model bir spor arabayla ayrılığında bir süre bekledim. Ardından kaskımı taktım ve motorsikletimi çalıştırıp akademi arazisinden çıktım ben de.

Takip edildiğini anlamaması için uzun mesafeden takip ediyor, fazla yaklaşmadığıma emin oluyordum. Merkeze gidiyordu, kesinlikle. Peki Salem Pardis, kendini ağır yaralayan ve yakınını komaya sokan başarısız bir görevin ardından ne yapmaya gidiyordu?

Böyle çok başarısız olduğu görev var mıydı merak etmiştim doğrusu. Belki de bu ilkti ve nasıl başa çıkacağını bilmiyordu?

Şehre indiğinde karıştığımız gece trafiği ve yağmur, fark edilmemem için bana yardımcı olmuştu. Salem evsizlerle dolu bir mahalleye girdiğinde ara sokaklardan takipte kaldım onu. Sonunda aracını bir köşeye park edip, sokak başında bir çadırın içinde yaşayan evsizin önündeki karton kutuya elli dolar attı ve eski, yıkık dökük, derme çatma bir eve girdi.

Kaskımı çıkartıp saçlarımı salladım ve nefes

aldım yalnızca bir süre, yağmur üzerime yağarken. Burada ne yapıyordu? Otlanıyor muydu? Uyuşturucu ve türlerinin duyularımızı ne kadar körelttiğini biliyor olmalıydı, Salem Pardis aptal değildi ve bunu asla yapmazdı.

Ve bir diğer soru: Önüne elli dolar bıraktığı evsiz, aslında girdiği gizemli evle bağlantısı olan biri miydi ve para vermek bir tür işaret miydi?

Her şey olabilirdi.

Bu yüzden motorsikletimi park ettim, evsizin önüne elli dolar attım, ve derme çatma evin bahçesine girdim.

Yaklaştıkça daha da belli oluyodu kapıya kazınmış üç rakam. Üçü de dokuzdu. *999*. Melek sayılarından biriydi, eğer başka bir anlamı yoksa bilmediğim. *Yararına olmayan her şeyi bırak.* Anlamı buydu. *Sana hizmet etmeyen hiçbir şeyi hayatında tutma.*

Burası bir çeşit, kulüp falan olabilir miydi?

Gıcırdayan kapıyı ittirdiğimde, kapının arkasında herhangi bir hareket olmadığını biliyordum.

Fakat çok uzaktan, ağır tempolu bir rap müziğin sesi geliyordu. *Bingo*.

Sesin kaynağını takip ettim. Merdivenlerden aşağı, bodrum katından geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde etrafta koruma ya da kimlik soracak biri yoktu. Bu da demek oluyordu ki, burayı bilen buraya gelirdi; gelen de tüm şartları sağladığı için bilirdi.

Bodrum katındaki kapı, altından yeşil ışık sızdırıyordu. Kolu çevirip içeri girdiğim an, şehrin gizli gece kulüplerinden birinde olduğumu anında anlamıştım. Oldukça büyük bir yerdi, ışıklandırma olarak mor ve yeşil kullanılmıştı. Kalabalıktı. Müzik, kulak tırmalayan cinstendi. Direklerde çıplak ya da tangalı kadınlar dans ediyor, köşelerde insanlar ayaküstü sevişiyor, her saniye on kişi shot atıyordu. *İnanılmaz.*

Ve daha sonra, daha inanılmaz bir şey gördüm: Salem'i, striptizcilerden biri olduğuna yemin edebileceğim kadar güzel bir kadınla.

Karanlık bir koridora giriyorlardı. Kadın kumraldı. Kulaklarının hizasından saçlarının yarısını tepesinde toplamıştı ve glitterlı bir makyajı vardı.

Siyah mini elbisesi ve masum gülüşüyle normal birine benziyordu.

Sevgilisi.

"Sen âşık olmuşsun."

"Gerçekten sıkmaya başladı muhabbetin."

"Ondan değil. Sen normal birine âşık olmuşsun. Ondan diyorsun onu bu hayata sürüklemem diye. Aşk acısı mı çekiyorsun bakayım sen?"

Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. Sakinleştim, ama tanımadığım, yabancı bir ağırlıkla çöktü omuzlarım o an. Hayal kırıklığına mı uğramıştım? Neden? Teorim doğru çıktığı için mi? Hayır, yalnızca tebrik edebilirdim kendimi. Etmeliydim de. Akıllıydım ve Salem Pardis'i çözebilmiştim işte. Acınası bir şekilde, gizli gece kulüplerinden birinde, striptizcinin birine aşıktı ve seks için geliyordu. Kafasını dağıtıyordu. Sevdiği kadın olmasına bile gerek yoktu.

Başka bir şeyler de olabilirdi tabii. Kadın, bilmek istediği bir bilgiye sahipti belki ya da başka bir şey... Ama bu gece boştu ve birkaç saat daha

burada kalacağı belliydi.

Tezgâha son nakitim olan elli doları bırakıp bara asıldım ve uzanıp viski şişelerinden birini kaptım. Kapağı ellerimle açmış, şişeyi kafama dikerken geldiğim gibi terk ediyordum burayı. Bana eğlence çıkmamıştı.

Evin bahçe kapısından çıkarken yağmur dinmişti ama kaldırımlar oldukça ıslaktı. Evsiz adam aynı yerinde duruyordu ama kutusunu boşaltmıştı. Beni fark edince kafasını kaldırdı ve elimdeki şişeye baktı. Birkaç yudum içmiştim henüz.

"Aaah, Ardbeg," diye mırıldandı evsiz adam. Üzerinde üç tane yırtık hırka ve eskiden küçük bir kıza ait olduğu renklerinden belli olan, örgü bir bere vardı. Parmaklarında ise kesik eldivenler. "Benimle paylaşman için her şeyimi verirdim."

"Elli dolarımı geri versen yeter." Kaldırıma oturdum ve şişeyi yanımda tuttum.

"Olmaz."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı.

"Verilen bağış geri alınmaz."

"Belki düşürdüm ve sen cepledin? O zaman hırsızlık sayılır."

"Dilenci kutuma mı düşürdün, küçük hanım?"

"Ben 21 yaşındayım."

"25 de olabilirdin ve hâlâ bu ihtiyara kıyasla küçük bir kız olarak kalırdın."

"Niye? Kaç yaşındasın ki?" Viskiyi kafama diktim.

"Kaç gösteriyorum?" Evsiz adam gözlerini kıstı, başını eğdi hafifçe. Yüzü kırış kırıştı ama kirli sakalından görünmüyordu.

"85."

"Öhö—öhö— mezarımı da kazsaydın, küçük hanım?"

Omuz silktim.

"75," dedi ardından. Gülmek istemiştim. Çünkü

bana göre ha 75, ha 85'di işte. O yaşlarımı görebileceğimi sanmıyordum, bundan da olabilirdi gerçi. Ya da alkolden...

Viskiden üç büyük yudum daha aldım, ardından şişenin yarısından fazlası doluyken adamın önüne bıraktım. "Bugün zenginsin ihtiyar. Bugün benden zenginsin."

"Hiç sanmıyorum, küçük hanım," dedi evsiz adam, şişeyi memnuniyetle kabul ederken. Ben ise o sırada kaskımı takıyordum.

"Öylesin," dedim omuz silkerek. "Yüz doların, kaliteli içkin ve normal bir hayatın var."

Çünkü bana göre evsiz olmak, asla bir yere ya da bir topluma ait olmayacak şekilde evrimleşmiş olmaktan çok daha iyiydi. Ölene dek saçmalıklarla uğraşacaktım. Peşimde hep birileri olacaktı. İnsanlar bana yalan söyleyecek, beni kullanmak isteyeceklerdi. Hayal kırıklıklarını tadacaktım dilimin ucuyla, ekşi gelecekti ama yüzümü buruşturamayacaktım; çünkü benim durup da duygularımı yaşamaya hakkım da, vaktim de yoktu.

Hiçbir zaman normal bir genç kız olmamıştı ve olamayacaktım. Bu yolu ben seçmiştim.

O gün yaşamaya karar vererek.

Akademide bir sauna olduğunu bilmiyordum. Sıcaktan nefret de ederdim açıkçası, bir Rus olarak. Ama kafam en çok, rahatsız olduğum ortamlarda çalışıyordu bu yüzden kendimi konfor alanımdan çıkarmalıydım.

Üzerimdeki havlu inceydi ve kalçalarımı anca kapatıyordu, bu yüzden rahatsız ediciydi. Hiç olmamasını tercih ederdim, bu yüzden çıkarmıştım da. Sauna bomboştu. Saat gecenin 2'siydi. Caleb sabah hepimizle toplantı talep etmişti. Muhtemelen işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini soracaktı.

O siktiğimin valisi hayatta diye sevinmesi gerekmez miydi? Akademi de olsa politikacıları koruyorlardı işte.

Dönüş yolu berbattı. Viski yüzünden biraz başım dönmüştü ve gereksiz hız yapmıştım tehlikeli virajlarda. Bazen *ölsem umrumda olmaz* kafası geliyordu bana, ölümle dans ediyordum.

Denemiyordum aktif olarak, ama *fena olmaz* diyordum sanırım istemsizce.

Böyle boktan bir hayatta fena olmazdı.

Ama almam gereken bir intikam vardı. Burayı yerle bir edecektim. Beni yaşatan adamın ölümünün hesabını soracaktım. Ne kadar pislik varsa ortaya çıkartacak ve körlerin gözünü açacaktım.

Ya ölüm, ya zaferdi.

Ya ölüm.

Ya zafer.

Birinin dışarıda olduğunun farkında bir şekilde, kulaklıklarımı takmış müzik dinliyordum ki kapı sonuna kadar açıldı ve içeri biri girdi. Bir erkek. Işıklandırma oldukça loş olduğundan, yüzünü uzaktan seçebilmek güçtü ve açıkçası duş kısmına ilerleyeceğini düşündüğümden kımıldamamıştım bile. Buraya gelse de tepkim değişmezdi muhtemelen. Vücudum, çıplakken utandığım ya da üzerini kapamak istediğim bir şey değildi. Akademide beni sürekli soyduklarını

hatırlıyordum. Rusya'da da işler pek farklı gitmemişti.

Salem. Kulaklıklarımı çıkartırken, kaşlarımı çatarak doğrudan üzerime doğru yürüyen öfkeli adımlara karşılık ayağa kalktığımda içeri gireceğini düşündüğüm son kişi bile değildi ama buradaydı işte. Akademide. Saunada. Kulüpte işi yok muydu onun? *Burada* ne işi vardı?

Üzerinde aynı kıyafetlerle.

Siyah. Her zamanki gibi.

"Saunaya ayakkabılarınla giremezsin yalnız," diye anlamsız bir yorumda bulundum istemsizce. Üzerimde doğru yürüyüşü beni korkutmuştu ama gözünü bile kırpmıyordu. Aksine çenesi kasılmış, yanakları içe göçmüştü. Öfke, insanın yüz hatlarını kesinlikle sertleştiriyordu.

Beni kolumdan çekeceğinin anladığım an kaşlarımı çatıp "Hayır," dedim ve dönüp dirseğimi göğsüne geçirmek istedim ama o kadar öfkeli görünüyordu ki beni yüzüstü duvara yapıştırdı ve kollarımı arkamda birleştirip vücüduyla kıstırdı.

"Kimsin sen?" diye sordu derinden gelen o kızgın sesiyle kulağıma doğru. "Amacın ne? Ne halt yiyorsun Colorado'da?"

"Daha dün sabah Caleb bunu sana toplantı odasında açıklamadı mı?" Kollarımı silkip tutuşundan kurtulmak istedim ama mümkün değildi. Üstelik eldivenlerini takmıyordu, dokunuşu tenimin altını yakıyor ve beni mahvediyordu.

"Ben gerçek sebebi istiyorum."

"Farklı bir sebep olduğunu düşünmek için bir sebebin var mı?"

"Beni takip ettin." *Siktir*. Daha da yaklaştı, sauna havasından daha sıcak nefesi boynumu yakarken dudakları kulağıma değiyordu. "Neden?"

"Çünkü canım sıkılmıştı!" Ve gerçek sebep buydu. "Malta'dan sonra ortadan kayboldun ve ben tek başıma odamda sıkılmıştım!"

"Birine bilgi taşıyorsun."

"Sence böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ben 7/24 ya sizinle ya da akademideyken? Daha dün geldim üstelik! İftira atmak için biraz bekleseydin bari!"

"Naz—"

"Naz, Naz, Naz! Nasıl her seferinde en ağır yarayla kurtulup bütün şüpheleri üstüme çekmemi sağlayabiliyor? Belki de bilerek yapıyordur! Ya da şüphelerinizden kurtulmam için illa kendimi ölümüne dövdürmem mi gerek? Söyle de kurtulayım!" Önüme dönebildim o an ve yüzüyle karşı karşıya geldim. "Kusura bakma tatlı sevgilinle bar köşesindeki kaçamağınızı yakaladığım için, ama eminim dünya üzerindeki kimsenin duymak için vaktini ayırabileceği kadar bile değerli bir bilgi değil bu!"

O kadar hoyratça nefesler alıp veriyor ve öyle tutkuyla bağırıp çağırıyordum ki suratına bu kadar yaklaştığımı fark etmemiştim bile ama birbirimizin nefeslerini soluyorduk. Ellerini kollarımdan çekmemişti, acı yok çoktan yok olmaya başlamış ve yerini hazza bırakmıştı; vücudumun verdiği tepkileri kontrol edemezdim, bu yüzden...

"Gitsen iyi olur," diye mırıldandım bu sefer, ama benim geri çekilecek gücüm yoktu. "Sevgilinin ardından ek tatlı olarak alabileceğin biri değilim ben."

"Bu gerçek değil bile, ve yalnızca 48 saattir tanıdığın bir adam için aklını kaybetmeni sağlıyor." İşin korkunç tarafı, o da geri çekilmiyordu. "Elimi çektiğim an, tüm o hastalıklı düşüncelerin yok olur."

"Çek o zaman elini."

"İşin ilginç tarafı, istemiyorum," dedi, küçük bir adım üzerime gelerek. Sırtım tamamen sauna duvarına yaslanmıştı ve bacaklarımın arasında hissettiğim şey, az önce ileri attığı bacağıydı.

Yutkunarak "Bana dokunduğun için," diye açıkladım ona. Tıpkı az önce onun da bana açıkladığı gibi. Gözlerinde bir şey vardı, daha önce onda izine hiç rastlamadığım bir şey; ve o şey, benim sonum olacaktı. "O kadına karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Aptal varsayımların, gerçekmiş gibi konuşuyor ve hareket ediyorsun. Bu seni de aptal yapar,

yalnızca varsayımlarını değil."

"Yani onunla yatmadın." Gözlerim kısıldı. "Soruyorum çünkü..." Bu *iyi* değildi. İyiye işaret değildi. Bnaa dokunmayı kesmeliydi. Ama *istiyordum*. Farkında olmalıydı, belki bilerek bile yapmıştı, ama kendimi dizine bastırıyordum ve sürtünmemek için zor tutuyordum.

"Çünkü?" Tek kaşı havalandı. Dudakları aralıkken, benim nefesimi soluyorken, beni öpecek kadar yakınken ama ben asla öpmeyeceğini bir şekilde biliyorken; dağılmış dalgalı saçları ve sıcak sesiyle, daha önce hiçkimseyi bu kadar istemediğimi biliyordum.

Ve bu kötüydü. Çok, *çok* kötü. *İyi olmamak,* bir şeydi. *Kötü olmak* bir şeydi. *Çok* kötü olmak ise...

"*Öylesine* yapabiliriz." Kelimeler düşünmeden dudaklarımı terk etti, ama düşünsem de aynı teklifi yapacaktım. Kanım kaynıyordu. "*Öylesine* tutabiliriz bunu."

Salem'in tek kaşı yeniden havalandı. Gözlerimden gözlerini asla çekmiyor,

bakışlarının dudaklarıma kaymasına *asla* izin vermiyordu. "Öylesine?"

"Öylesine."

Çünkü *öylesine*'den başka bir şey olamazdık. Bunu o *düşünüyordu*, düşünüyor olmalıydı; ben ise, *biliyordum*.

Salem bir avucunu çıplak belime yasladığında yutkunurken gözlerimi kapattım ve vücuduma yayılan hazzın keyfini çıkardım. Bu evet demek miydi? Diğer elinin tersini, iki göğsümün ortasından aşağı doğru yavaşça kaydırmaya başladığında ayaklarımın üzerinde orgazm olmak üzereydim. Beni bırakmalıydı ya da burada başlamalıydık. Herkese açık bir yerde oluşumuz umrumda bile değildi.

Eli karnımdan, kasıklarıma ve oradan da bacak arama kaydığında gözlerini gözlerimden çekmedi. Bana bir cevap vermemişti ama hareketler de pekâlâ cevaptan sayılabilirdi.

Bacağını çekerek iki parmağını tam o noktaya bastırdığında hiçbir ses çıkarmamak için dilimi sertçe damağıma bastırdım. Parmaklarının

anında ıslandığını hissetmemiş olamazdı. "*İşte*, oradasın," diye fısıldadı karanlık bir gülüşle. *Siktir. Siktir. Siktir. Gülümsüyor. Gülümsemeyi biliyor.* Şeytanice olsa bile, dudakları gerçekten kıvrılmıştı ve içerideki sıcak hava yüzünden alnından damlayan terlerle inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

Parmaklarını içime doğru hareket ettirdiğinde ciğerlerime kaçan nefesle birlikte kolumu boynuna doladım ve ona asıldım, beni iyice duvara yaslayarak kıstırmıştı. Parmaklarıyla dairesel hareketler yapmaya ve yavaşça içime kaydırmaya başladığında diğer elimle duvara tutundum ve istemsizce çenesini ısırdım. Bunu beklemiyordu, öyle beklemiyordu ki boğazından kurtulan o tatlı sese engel olamamıştı bile.

Beni dakikalarca parmaklarıyla kıvrandırdı, atmak istediğim çığlıkları ağzıma neresi gelirse orayı ısırırken yuttum. Çenesini, boynunu, omzunu, kulak memesini. En sonunda beni bulutların üzerine çıkardığında etkisi saniyelerce sürmüş, titreyen bacaklarıma engel olmaya çalışırken en zayıf anımı bulduğumun farkına varmıştım. Çünkü şimdiye kadar hiçbir erkek bana bunu yapamamıştı. Hiçbiri beni bu noktaya

vodafone TR 02:41 %30

getirememişti. Ya onlar nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı, ya da Salem Pardis fazla tecrübeliydi ve sihirli parmakları vardı.

Kolumu omzundan çekerken alnını neredeyse alnıma yaslayacak kadar bana yaklaştığında ikimiz de ter içerisinde kalmıştık. "*Öylesine*, unutma bunu," diye mırıldandı parmaklarını göğsüme sürerken. Başımı eğerek ne yaptığına baktım. Saniyeler sonra, başını eğip dilini az önce parmaklarını sürdüğü çizgi boyunca dolandırdı.

Gözlerinden bir saniye olsun gözlerimi çekmedim. Sonunda bana dokunmayı bıraktığında, etkinin üzerimden geçmesini beklemeye başlamıştım ama *oradaydı* işte. *Siktiğimin kelebekleri.*

Kanatlı böcekler.

3. İKİ MEZAR BİR CESET

17,2K 2,17K 4,97K

Dördüncü bölümde görüşmek üzere... adı **"YABANCININ MUMU"** olacak.

Sevgiler

Instagram.com/bea.kso

Instagram.com/ggeceyarisiresitali

Instagram.com/vaenoctis

♪ **HALSEY,** ***don't play*** **♪**

3. İKİ MEZAR BİR CESET

Daha önce böyle ısrarla yağan bir yağmura şahit olduğumu hatırlamıyordum. Ne Rusya'da, ne de seyahat ettiğim diğer ülkelerde.

Belki de sürekli kapalı kapılar ardında bırakıldığımdan.

Ne de olsa bir Rus olarak kar tanelerine çıplak ellerimle ilk kez dokunabildiğimde 12 yaşındaydım.

"Ahh!"

Çocuğun koşarken bana çarpacağını bildiğim hâlde neden çekilmediğimi merak ediyordum. Refleks denilen şeyin, böylesine kontrol edebildiğim bir hissiyat oluşu beni kendimden nefret ettiriyordu bazen.

Belki de beni silkip kendime getirecek ve bu yağmurun altına ne haltına saatlerdir bir hayalet gibi dikildiğimi sorgulatacak bir şeye ihtiyacım olduğundandı gerçi.

Bir metre boylarındaki kısa saçlı erkek çocuğu geriye tartılarak ayakları üzerinde doğrulduğunda, yüzünden akıp giden yağmur damlalarına baktım. Elindeki şemsiye çoktan bahçenin uzak bir köşesine uçmuştu bile.

"Pardon," dedi çocuk. Onu ilginç bir mekanizmaymış gibi izliyor, anlamaya çalışıyordum. Burada ne işi vardı? Muhtemelen akademiye gezi düzenlenmişti, alt sınıflarıın deneyimleyebilmesi için ve bu küçük yaramaz da kaybolmuştu. Ya da belki o küçük aklıyla yasaklı kısımlara girip sınıf arkadaşlarına anlatabilecek havalı şeyler görmeyi umuyordu.

Bir yanım ona az önce akademideki en havalı şeye çarptığını söylemek, şemsiyesini kontrol ederek sapını avuçlarının içine sabitlemek istiyordu.

Diğer yanım ise o an yaptığım gibi, boş bir ifadeyle onu izlemek ve ezberlemek.

Küçük çocukları her gün göremiyordum.

Ve bazen, içimde bir yerlerde, normal olanlar bir gün içerisinde neler yapıyor; merak ediyordum.

"Kayıp mı oldun?"

Boğazımdan kurtulan bu üç kelimenin, benim ses tellerimde can bulduğunun pektabii farkındaydım ama bunu soracak kadar umursadığım için hayretler içerisindeydim de bir yandan. *Sana ne Marin, kaybolduysa çocuk? Sana ne?* Kampüsteydi her halükârda. Herhangi bir kapıdan içeri dalıp yardım isteyebilirdi. Ya da o küçük beynini kullanmalıydı. Onun yaşındaki asilkanlar hobi olarak çözülmemiş davaları alıp bir hafta içerisinde her şeyi açığa kavuşturuyorlardı ne de olsa en son kontrol ettiğimde.

"Iıı..." Çocuk ensesini kaşıdı, meraklı gözleri etrafı süzerken. Pekâlâ. Güzel bir çocuktu. Bu, onu kesinlikle diğerlerine nazaran daha katlanılabilir yapıyordu. "Yağmurda neden böyle hareketsiz dikiliyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Soruma soruyla karşılık verilmesinden hiç hoşlanmam. Hele de cevabı içinde barındırmıyorsa."

"Peki. Haklısın," dedi çocuk yağmur yüzünden sürekli kırpıştırdığı gözleriyle. "Kaybolmadım. Bir sonraki sene akademiye geçiş yapacağımızdan fikir sahibi olmak için buraya geldik, gezimizi tamamladık ve şu an serbest saatimizdeyiz. Gözetmen, arkadaşlarımızla etrafta takılabileceğimizi söyledi."

Sağ ve sol yanına baktım, bahçede bile yalnız olduğumuzu çok iyi bilsem de. "Ben yanında hiç arkadaş görmüyorum."

Alaylı bir şekilde gülümsedi, garip bir şekilde samimiydi de. "Bunun sebebi hiç arkadaşımın olmaması."

"Sen de tek başına sicim gibi yağan yağmurun

altında tüm kampüsü elindeki dandik şemsiyeyle yarı kör koşabileceğini düşündün?"

Kollarını göğsünde bağladı o an. "Tüm ajanlar senin kadar gıcık mıdır?"

"Gıcık? Olabilirler. Ama hiçbirinin benim kadar sabırlı olduğunu zannetmiyorum. Ne de olsa kaç dakikadır saçmalıklarını dinliyorum—"

"Çarptığım için özrümü en başında dilemiştim ama değil m—"

Gözlerim kısıldı. İfademin sertliği nihayet teninin altına işleyebilmiş ve onu uyarmıştı. "Ve sözlerimin kesilmesinden hiç, ama hiç hoşlanmam."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım sonunda onu korkutabilmiştim. Yine de yaşına göre cesurdu ve söyleyeceğini söylemekten geri kalmıyordu. Onun yaşındakiler genelde... Uysal olurlardı. Değilseler bile bu vakte kadar uysallaştırılırlardı.

Belki de *-mış gibi* yapmıştı. Böylece kendi karakterini koruyabilmişti.

Ne de olsa...

Masum bir çiçek gibi görün, dibindeki yılan ol.

Shakespeare'den.

Çocuk kaşlarını kaldırdı o an, bana cevap verecekti. "Neyden hoşlanırsın peki? Yağmurun altında korkuluk gibi dikilip donuna kadar ıslanmaktan mı?"

Bekledim. Öfkelenmeyi bekledim. Ama tek hissettiğim *huzur*du. Orada, yağmurun altında, bir korkuluk gibi kıpırdamadan donuma kadar ıslanmıştım çünkü ve boyumun üçte biri kadar olan bu çocuk bana bunu söylemekten geri durmuyordu.

Kahkaha attım. Hiç beklemediğim bir şekilde, kafam geriye tartılırken elimi göğsüme götürdüm ve kahkahamı bir de kampüste yankı yaparken dinledim. "Adın ne senin?"

"Beni gözetmene şikâyet edersen—"

"Etmeyeceğim. Adın ne?"

Durdu. Kararsız görünüyordu.

Ama birkaç saniyenin ardından cevap verdi. "Pavel."

Siktir. Çocuk Rus'tu. Dudaklarımı ıslattırken dilime değen yağmur suyu algılarımı tamamen açtı o an, refleks olarak etrafı kontrol ettim; teker teker pencerelerde geziniyordu gözlerim. Ardından "Bana söyleyecek bir şeyin var mı Pavel?" diye sordum. *Bana söyleyecek bir şeyin var mı Lev? Bana söyleyecek bir şeyin var mı Sofia?*

Niko çocuklarla mesaj göndermeyi seviyordu.

Pavel'in gözlerine baktım o an. Birkaç saniye yalnızca beni izledi, hareketleri durgunlaşmıştı. Nefes alışverişi bile. Artem'in yetiştirdiği çocuklardan olduğu her hâlinden belliydi. Az önceki tavırları iyi bir oyuncu olduğunu kanıtlıyordu sadece, samimi olduğunu değil.

"Ursula. Gece yarısı."

Ursula. Kim bilir nereye ait bir isimdi. Belki bir kadın bile olabilirdi. Niko'dan nefret ediyordum,

her zaman ekstra iş veriyordu.

Ama buluşmak istemesi iyiydi. Burada kafayı yiyecektim yoksa.

Kimsenin bir şey söylediği yoktu. Kimse ortalıkta bile yoktu. Beş yüz bir diye kendini tanıtan taklitçim, gerçek bir psişikti ve güçleri vardı; fakat zayıf bir zihne sahipti ve ufak bir dokunuşla ölmüştü. Sapphire ajanları biz Malta'yı terk ederken bedenini alıp incelemek üzere laboratuvarlara götürmüştü bile. Bir zamanlar muhtemelen aynı acıyı paylaştığım ama yüzünü bile hatırlamadığım kardeşim, şimdi pislikler için kadavraydı.

Onu yok etmeliydim. Onu kül etmeliydim. Yerden toplayacakları bir parçası bile kalmamalıydı.

Ama dikkatim dağılıp duruyordu. Saçma sapan hareketler sergiliyordum. Üstelik Salem'le aramızdaki bağ işleri hiç de kolaylaştırmıyordu çünkü tek bir dokunuşuyla aklımı kaybediyordum ve saunadaki hâline bakılırsa durum onun için de pek farklı değildi.

Yine de.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Mesela taklitçinin peşindeki adamlar kimlerdi? *Beş yüz bir*'den kimin haberi vardı, Malta'da ne işi vardı, Niko'nun gönderdiği taklitçi o muydu bile ki?

Eğer öyleyse, beni kolay kolay yatıştıramayacaktı. Çünkü tek olduğumu sanıyordum. Tek olduğumu *biliyordum.*

Ve Malta'dan sonra, *beş yüz bir*'*in* ölümünün ışığında bile, bunu söyleyemiyordum. Güvenim zedelenmişti.

"Çocuklara bakıcılık yaptığını bilmiyordum."

Orada, yağmurun altında sırılsıklam bir şekilde dakikalardır düşünürken birkaç metre uzağımdan gelen sesle irkildiğimde Pavel yüzünü buruşturarak benimle aynı yere baktı; laboratuvarlara giden binanın biraz ilerisinde, bize her saniye biraz daha yaklaşan kişi Salem Pardis'den başkası değildi.

Birkaç saniye nefesimi tutmam gerekti. *Bir saniye,* çünkü düşüncelerim sanki

değersizlermiş gibi bir anda uçup gitmişlerdi. *Bir saniye daha,* çünkü Salem az önce Pavel'le olan küçük sohbetimize şahit olmuş olabilir miydi? *Bir saniye daha*, olamazdı çünkü etrafı kontrol etmiştim; Salem az önce binadan çıkmış ve bizi konuşmamızdan çok sonra görmüş olmalıydı.

Ve bir saniye daha, çünkü sıfır kol antrenman tişörtüyle yağmurun altında yürürken esmer tenine pürüzsüz bir çarşaf gibi serilmiş kasları çok güzeldi. Bir saniye daha, çünkü yağmur damlalarının şarıl şarıl aktığı kadife teni, ıslanmış kirpikleri, kıstığı gözleri ve sıktığı çenesi zavallı gözlerim için fazla görkemliydi.

Senin gözünü sikeyim Marin. Bakma.

Çenemi sıkarak başımı hızla yere çevirdim, birkaç kez göz kırpıştırmak ve kaşlarımı çatmak zorunda kalmıştım kendime gelmek için. Her ne kadar yanaklarımı tokatlamayı da istesem de, bunu iki şahit varken yapamazdım.

Senin sorunun ne? Senin sorunun ne? Azdın mı? Geri zekâlı!

"Seninle bu kadar fazla zaman geçirişimden

anlayamadın mı?" diye sordum, içimde ettiğim kavgayı dışarı yansıtmadan. *Gol.*

Her zaman.

"İnanılmaz biri!" dedi Pavel o an, parlayan gözlerle gülerek. Küçük şeytan, rolünü çok iyi oynuyordu. Niko'nun yetiştirip akademilere dağıttığı küçük ajanlarından biriydi ne de olsa.

"İltifatının hedefi benim herhalde, inanılmaz biri tanımına uyacak başka biri göremiyorum burada," diye yanıtladı Salem onu, nihayet yanımıza ulaştığında. Gözlerini cümlesini kurarken Pavel'e değdirmiş, ardından bana çevirmişti.

"Çenen açılmış senin. Boş boş laflar falan. Konuşmaya alışık olmadığından ama tabii, anlıyorum." Başımı salladım dudaklarımı birbirine bastırarak. "Neydi? Hah. Konuşmak gerekli bir eylem değildi zaten bir süre sonra ayrılacağın insanlarla... Sen benden bir süre kurtulamayacaksın gibi."

Aslında çok komikti her şey. Çünkü sicim gibi yağmurun altında üç deli tartışıyorduk. Hiçbir

manası yoktu. Üstelik Pavel ne yapıyordu hâlâ yanımızda? Gitseydi.

"Malta hakkındaki gelişmeleri bu kadar duymak istemediğini bilmiyordum gerçekten," diye homurdandı Salem seslice nefes vererek. O sırada ben, Pavel'e dönmüş gözlerimi belerterek gitmesini işaret ediyordum ama çocuk inatçı keçi gibi omuz silkiyordu.

Şiddet yanlısı biriydim ve küçük Rus casusunu tokat manyağı yapmak istiyordum.

"Yalnız kalacağımız bir yere geçelim," dedim ciddi bir ifadeyle, Salem'e dönerek.

"Eee, ne güzel konuşuyorduk?" diye araya girdi Pavel. *Küçük velet.*

Elbette gitmek istemiyor oluşunun güçlü bir sebebi vardı. Salem Pardis, dedikleri kadar popülerdi ve hırslı bir Rus ajanı olarak yetiştirilen Pavel'in tabii ki de ona ilgisi olacaktı.

"Kayıp mı oldun, velet?" diye sordu Salem, Pavel'e yan bir bakış atarak. "Kreş arkadaşların arka bahçedeki otobüslere biniyorlardı az önce.

Gitme vakti."

"Hani serbest vaktinizdi?" Ellerim belimde, Pavel'e baktım.

Pavel omuz silkti. "Öyley*di*. Ben etrafta dolanırken bitmiş olması benim suçum değil."

"Küçük şeytan," diye homurdandım gözlerimi devirerek.

Pavel o sırada önüme geçti ve Salem'e elini uzattı. Salem onun üç katı olduğundan, yan yana komik ama aynı zamanda trajik bir şekilde ilham verici duruyorlardı. Pavel bir gün büyüyecek ve tarikata yarar sağlayacaktı. Salem ise akademi için altın değerinde bir askerdi.

"Pavel," dedi küçük velet, tanışma maksatlı. "Tekrar karşılaşmak dileğiyle Salem Pardis."

Salem'in taştan ifadesi çocuğu süzüyordu, adını bilmesine şaşırmamıştı bile. Küçük bir Rus ajanı olduğunu anlamasına imkân yoktu, ama yine de fazla zeki olduğu için insan ister istemez geriliyordu.

"Umarım karşılaşmayız Pavel," dedi Salem, küçük veledin elini sıkarken. Pavel başını ağırca sallayıp onu geçtiğinde arkasına bile bakmadan binaya koşmaya başladı bu sefer. Arkadaşlarının yanına dönüyordu. Ya da sadece, sınıf arkadaşlarının. Aynı sınıfta okuduğu kişilerin.

Her neyse. Yalnızlığın tanımı zor. Ama tanıdık.

Tadı *acı*. Ama *hırs* kokuyor.

"Gel benimle," dedi Salem'in düşüncelerimi bölen sesi. Zar zor duyuluyordu seslerimiz, yağmurun gürültüsünden. Şimdi ikimiz de sırılsıklamdık ve nereye gittiğimizi bilmiyordum bile ama yine de başıyla geriyi işaret ettikten sonra dönüp yürümeye başladığında, onu takip ettim.

Akademideki birçok ortak alandan biri de her kattaki büyük mutfaklardı. Her zaman illa ki içeride birileri bir şeyler pişiriyor olurdu, bu da beni rahatsız ettiğinden daha önce adımımı atmamıştım hiçbirine.

Ama Salem'in bizi getirdiği mutfak, angarya işlerin yapıldığı en eski binanın ilk katında,

koridorun en sonunda, oldukça sessiz ve boş olan bir mutfaktı. Gıcırdayan tahta kapısından içeri adım attığım an kendimi akademide değil de, taşrada eski bir dağ evindeymiş gibi hissetmiştim. Bu hissin tanımını yapabiliyor olmamın sebebi, suikast planlarının ardından doğrudan merkeze dönmek yerine dağlık bölgelerde ortalığın sakinleşmesini beklemiş olmamdı yıllar boyu.

"Burası..."

"1900'lerden kalma, evet," diyerek lafımı kesti Salem. Üzerine yapışmış tişörtünü, elini sırtına atıp tek hamlede çıkardığında mutfağı mı incelesem karın kaslarını mı; bilememiştim. "Bu bina da öyle. Aslında yıkılacaktı ama fazla seveni vardı. Yönetim böyle bıraktı."

Pencereleri çevreleyerek dolaplardan aşağı büyümüş sarmaşıklar, eski tahta dolaplar, taş büyük bir şömine, taş bir fırın, eski duvarlar... İçerisi soğuktu. Ama dışarıdan görünen ormanın yeşilliği ve yağmur manzarası ile birlikte, bir şekilde iyi hissettiriyordu.

"Kimse gelmiyor olmalı."

"Ben geliyorum."

"Fazla seven dediğin, yalnızca sensin herhalde."

Adımları durdu o an. Birkaç saniye bekledi. Dönüp omzunun üzerinden bana bir bakış attığında cevap vermesine gerek kalmamıştı, sanırım bunu anlamış olmamı sorguluyordu. Nasıl anlamayacaktım ki? Kendi geldiğinden bahsetmişti işte.

Nerede çıkardığını bilmediğim bir havluyla saçlarını kurulayıp havluyu omzuna astığında su koydu ısıtıcıya.

"Malta'da olanlardan bahset. Caleb'a ulaşabildin mi?" Bir sandalye çekip masaya oturdum. Sırılsıklam olmam zerre umrumda değildi. Colorado'nun başındaki herif olan Caleb, Malta'da olanlardan sonra ortadan kaybolmuştu bana cevap verebilecek en yetkili kişi olarak.

"Acil bir toplantı için yurtdışına çıktı. Bu hafta dönmesi zor." Sırtı bana dönüktü, böylece siyah pantolonundan görünen bel gamzelerini kesebiliyordum. "Malta'da psişiğin peşindeki casusların Ruslarla bir ilgisi olduğunu

düşünüyorlar. Bariz bir şekilde onlardan kaçtığına göre, işler karışmış olmalı."

"Sıcak çikolata falan yapmıyorsun değil mi?" Masadan destek alıp hafifçe kalkarak tezgâhta ne yapmaya çalıştığını görmeye çalıştım. Kahve demliyordu. Eski usül, kağıt ve cam vazoyla.

"Neden? Sıcak çikolata yapmamı mı dilerdin?" Omzunun üzerinden bir bakış attı.

"*Bana* sıcak çikolata yapmanı? Garip. *Sıcak çikolata yapman* ise tek başına zaten bir anomali. Yüzyılda bir anca gerçekleşen bir doğa olayı olmalı senin mutfağa girip birine herhangi bir şey hazırlaman."

"Sana da yaptığımı kim söyledi?"

"İki litre kahveyi tek başına içeceksen miden için endişeleniyorum, mazur gör."

"Midem iyi. Kendi işinle ilgilen."

"İlgileniyordum, ta ki sinir bozucu bir su aygırı sohbetimi bölene dek!"

"Sicim gibi yağmurun altında küçük veletlerle ettiğin sohbet çok önemli olmalı tabii. Pardon."

"Sana ne?"

"Beni aradığını duydum. Sen iyice zıvanadan çıkmadan, seni bulup bir iki cevap vermek o an mantıklı gelmişti."

"Şu an?" Kaşlarım havalandı. Bunca zamandır, vücudunu yan çevirmiş bana bakıyor ve kahvesinin demlenmesini bekliyordu.

"Seni meraktan ölene dek yalnız bırakmalıymışım."

"Ha ha," diye homurdandım yerime geri oturarak. "Çok komiksin." *Ayrıca seksi. Lütfen tişörtünü geri giyer misin?*

Ya da giymese mi? Islak çünkü. *Daha fena.*

"Espri yapmadım."

"Bunu anlamak için dahi olmak gerekmiyor."

"Dahi olsan açıklama yapmama gerek

kalmazdı."

"Söylediğim gibi, çenen açıldı senin. Bir anda açıldığı için de ne söyleyeceğini bilmediğinden, ağzına geleni söylüyorsun." İşaret parmağımı ona diktim. "Biraz alıştırma yapmalısın. Alfabe şarkısıyla başla mesela."

"Hayal gücün sınırları zorluyor."

"Hayal gücümün hangi sınırları zorladığını bilemezsin." Bakışlarımın gözlerinden dudaklarına, ardından uzun ve güzel boynuna, ardından karın kaslarına düşmesine engel olamadım o an.

Saunadan çıktığımdan beri orada olanları düşünüyordum. Vücudumu duvara yaslayıp beni kendi bedeniyle kafesleyişini, nefesinin dudaklarıma ne kadar yakın olduğunu, elini göğsüm boyunca aşağı kayırıp bana *orada* dokunuşunu, parmaklarını içime ittirişini unutamıyordum. Daha önce tatmadığım bir şeydi.

Tekrar etmeyi denemiştim gece ama benimkiler sanki işlevsizdi.

Dirseğimi masaya yaslamış, parmaklarımı alt dudağıma düşünceli bir hâlde sürtüyordum ki Salem'le göz göze geldim. Bakışları gözlerimde birkaç saniye belki oyalandı, ardından dudaklarıma baktı.

Ve baktı.

Neyden bahsettiğimi anlamaması için geri zekâlı olması gerekiyordu. ve hayatı boyunca bu kelimenin kendine karşı kullanıldığını zannetmiyordum bile. Merak ediyordum, bundan sonra neler olacağını. Garip bir heyecan midemi birbirine katıyordu düşündükçe.

Buraya ait değildim, bunu bir an bile aklımdan çıkarabildiğim yoktu ama Malta'da olanlar aklımı kurcalarken Salem yalnızca aklımı dağıtabiliyordu. Aklımı dağıtan şeyler nadirdi. Yoğun egzersiz yapmak ve uzun, derin bir uyku uyuyabilmek gibi; ilkini uzunca yapıyor ve gün atlamıyorken, ikinci durağa pek uğrayabildiğim söylenemezdi. Bu iki maddelik listeye bir ismin eklenebilmiş olması, benim için yeni ve heyecan vericiydi.

Korkutucu da.

Niko, Salem'i ölü istiyorsa; Salem ölecekti.

Önünde sonunda karşısına geçip bir böcek gibi ezeceğim bir adamla bir şeyler yaşamanın fikri, bu kadar heyecan verici gelmemeliydi.

Sorun buydu.

Ama benim sorunumdu ve benim ilgilenmem gerekiyordu.

Şiddetle çakan bir şimşek mutfağı anlık olarak aydınlattığında Salem başını öne çevirdi ve raflardan birinden bir kupa aldı. Ne zamandır birbirimize bakıyorduk bir fikrim yoktu, ama hava kararmaya başlamıştı.

"Psişiğin peşindeki ajanların Rus olduğunu saptadık. Nikolai Dmitry neden zaten kendi emri altında olan psişiğin peşinden Malta'ya adamlarını göndersin?" Sırtı bana dönüktü, kahvesini doldurduktan sonra pencereden dışarıyı izlemeye başladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Pazar yerindeki karışıklık, yerel haberlere çete savaşı olarak yansıtıldı ama bölgede pencerelerden olayı izleyen halk konuşuyor. Kızın gücü açık ve ortadaydı ne de

olsa, ifşa olmaktan çekinmedi."

Peşindeki adamlar Rus muydu? *Niko, her ne halt yiyorsan gece yarısı bana tatmin edici bir hesap versen iyi edersin.*

Başımı yere eğdim ve çatık kaşlarımla zemini izlemeye başladım. Beş yüz bir, Niko'nun elinden kaçmış olabilir miydi? Peki neden Malta'yı seçmişti? Belki de onu yem yapmıştı. Ne olursa olsun, her ihtimalin sonu, Niko'nun o kızın varlığından haberdar olduğu ve bana söylemediği anlamına geliyordu. Ben akademinin itiydim, ama Artem'in bir parçasıydım. Niko'dan emir alıyor olabilirdim ama onun kölesi değildim, askeriydim sadece. Ve bilmem gereken şeyleri bilmeliydim.

Biliyor olmam gerekiyordu.

Ama başka bir psişikten haberim yoktu ve hazırlıksız yakalanmıştım. *Geri zekâlı herif.*

"Hamile kadının göğsünü parçalamıştı dişleriyle. Sütünü..." Yüzüm buruştu. "İçti. Susadığını söyledi."

Salem omzunun üzerinden bana doğru döndü. Bedenini çevirdiğinde, kalçasını tezgâha yaslamış kahvesinden bir yudum alıyordu. Düşünüyor gibi görünüyordu. Bu konuda bir bilgisi var mıydı?

"Ne biliyorsun?" diye sordum ona.

Göz göze geldik. Birkaç saniye yüzümü inceledi, ardından dudaklarını ıslattı ve yutkundu. "Bir şey bilseydim, Caleb'ın verdiği dosyada yazıyor olurdu."

Yalan söylüyor.

"Senin bu konuda bir şey bilmiyor olman ilginç. Deneklerle yüz yüze gelmiş biri olarak bizdeki bilgilere ek verebileceğin hiçbir şey yok ve bu garip," diye devam etti lafına, duvarı izleyerek kahvesini yudumlarken. "Bana onlarla ilgili bir şey söyle."

Önüme döndüm ve omuz silktim. "Onlarla yüz yüze gelmiş olmam ekstra bilgilerim olduğu anlamına gelmiyor. Deneyler gizli yürütülüyordu ne de olsa."

"Öyleye Caleb neden senin transferini onayladı?"

"İşe yarayacağımı düşündüğü için. *Tecrübem* var."

"Bir boka yaramayan *tecrüben*."

"Bir boka yaramayan sizin dövüş becerileriniz, silahlarınız asıl onun gibiler karşısında. Naz'ı komalık etti, seni bayılttı, Alter yaklaşabilseydi kıza yeterince; belki de geberip gitmişti şimdi."

"Ama sana hiçbir şey olmadı," diye mırıldandı Salem. Göz göze geldiğimizde, gözlerini kısmıştı ve alaycı yarım bir gülüş vardı yüzünde. "Irkçı davrandı herhalde, *Rus arkadaşın.*"

"Rus arkadaşın?" Kaşlarım havalandı. Alayla gülerken başımı çevirdim ve gözlerimi devirdim. "Tecrübeli olduğum için temkinliydim. Siz neyle karşılaşacağınızı bilmiyordunuz bile, hazırlıksız yakalandınız."

"Onu öldüren neydi?" Gözleri daha da kısıldı.

"Otopside açıklandı?" Sorarcasına gözlerimi kıstı. "Kendini fazla zorladığı için beyin hasarı

aldı ve yapısı gereği hastalık iç organlarına nüksetti saniyeler içinde. Raporları es geçecek kadar tembel görünmüyordun halbuki, Salem. Hayal kırıklığına uğradım."

Dudakları belli belirsiz bir tebessümle önünde döndüğünde, kahvesini içmeye devam etti. "Bu dosyanın bu kadar çabuk kapanmaması gerekiyordu."

"Görevi çabuk tamamladığı için memnuniyetsiz kalan bir ajana rastlamamıştım hiç."

"Görev yarıda kaldı. Kız öldü. Tamamlanmış sayılmaz."

"Her zaman yüzde yüz verim alamazsın. Bazen alabileceğini alman gerekir."

"Öyle mi?"

Meydan okuyordu.

Sandalyemden kalktım, göz temasını kesmemiştim. Tezgâha doğru yürümeye başladığımda hiçbir harekette bulunmamıştı. Karşısında durdum, gözlerinin içine bakıyordum.

Ardından üzerine eğilerek, omzunun üzerinden uzandım ve raftan bir kupa aldım. Bir süreliğine yüzlerimiz o kadar yakınlaşmıştı ki ayağım kaysa onu öpebilirdim.

Ardından bakışlarım kupaya kaydı, kahveyle doldurmuştum içini. Onu kavrayıp avuçlarımın arasına aldım ve ağzıma yaklaştırıp bir yudum aldım. Sıcaktı, ama içilebilir derecede sıcaktı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda az önce kupaya yaslayıp kahve içtiğim dudaklarıma bakıyordu. Sert ifadesini bozmadan, gözlerimi yakaladı bu sefer. "Öyle," dedim düz bir sesle.

Birbirimize herhangi bir temasta bulunmadık, bulunsak neler olabileceğini biliyorduk ama yapmıyorduk. Benim geçerli nedenlerim vardı; mesela burada aslında bir Rus ajanı olarak bulunuyor olmam ya da ileride onu öldürmem gerekebileceği gerçeği gibi. Onun sebepleri nelerdi peki? Birlikte iş yaptığı kadınlarla yatmak prensipleri arasında yok muydu?

Bunu saunada net bir şekilde göstermişti.

Ama o, kahvesini bırakıp yanımdan geçip

giderken bunları sorguluyor olmam normaldi.

"Nereye?" diye sordum kapıdan çıkıp gitmeden önce.

"Antrenman," dedi Salem.

Tabii. Kahveyi bu yüzden yapmıştı.

Ursula adında tek bir mekan vardı Colorado yakınlarında, o da bir Pub'dı. Ama Niko benimle halka açık bir Pub'da buluşacak biri asla değildi. Bu yüzden yakın zamanda ölenlerin listesinden ismi Ursula olan bir kız bulmuştum. Ursula 12 yaşındaydı ve epilepsi hastasıydı.

Ursula. Gece yarısı. Kabul edilebilir bir denklemdi, denemeye değerdi; bundan da öte, orada olacağını biliyordum.

Bu yüzden takip edilmediğimden emin olduğum

bir saatin sonunda çevrede boşuna benzin yakmak yerine mezarlığa sürdüm.

Akşam, Salem antrenman bahanesiyle ortadan kaybolduğunda yapacak daha iyi bir şey bulamadığımdan v hazır filtre kahve içmişken ben de spor salonuna geçmiştim ama akademide onlarca spor salonu vardı; her ne kadar onu spesifik olarak aramamış olsam da denk gelmeyi istemiştim açıkçası. Antrenman yaparken nasıl göründüğünü merak ettiğimden.

Merak.

Konu bir insan olduğunda, merak etmezdim. Bilgiye ulaşır ve tatmin ederdim kendimi.

Salem Pardis ayarlarımla oynuyordu.

Ursula'nın mezarı, mezarlığın derinlikliklerindeydi ve etraftaki çoğu mezar doluydu; ileride bırakılmış iş makinelerini görebiliyordum ve Ursula'nın da yeni vefat ettiğini hesaba katarsak, bir gün içinde ölüp düne kadar boş olan bu mezarları doldurmuş insan sayısı korkunç derecede yüksekti.

Birkaç dakika sonra yağmur başladığında yanımda bir şemsiye olmayışına küfür etmek istiyordum ama çanta bile taşımazken şemsiyeyi akıl etmek doğama aykırıydı neredeyse.

"Erkencisin," diye bir ses duydum yağmurun içinde. Niko karşıdan geliyordu ve benim aksime kuruydu çünkü hemen yanında onu takip eden adamı ona şemsiye tutuyordu. Büyük, oldukça büyük, siyah bir şemsiye.

Beyaz saçları taranmıştı her zamanki gibi. Simsiyah bir süit giyinmişti. Ellerinde eldivenler vardı, bir katilin elleriydi onlar. Tek kelimesiyle yüzlerce can alan hayalet bir katil.

Kirli işi yapan ise bendim.

"Sen geç kaldın," dedim ağacın altında dikilirken. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, sırtımı ve bir ayağımı ağacın gövdesine yaslamıştım ki doğruldum ve dimdik durdum karşısında.

Aramızda on santim kalana dek durmadı, dolayısıyla beni de şemsiyenin altına almıştı. Buz mavisi gözlerine baktım. "Buluşmanın tehlikeli

olacağını söyleyen sendin. İletişimimiz olmayacaktı."

"Bir noktaya kadar, evet."

"Bir noktaya kadar? Daha bir hafta bile olmadı."

"Nedenini biliyorsun Marin, neden beni yoruyorsun?" Gözleri kısıldı Niko'nun. Neden hiçbir halt yememiş gibi davranıyordu? Yüzüme yalan söyleyip beni kullanmamış gibi rahattı. Çünkü iyi bir *yalancıydı*. Tanıdığım en iyi yalancı.

"S, sandığından daha zeki biri. Burada yakalansak planın içine etmiş olmaz mıyız?"

"Hiç de olmayız, onu dizlerinin üzerine çöktürmen iki saniye bile almazdı. Neden bu paranoyaklığın, endişen? Buraya gelirken takip mi edildiğini düşünüyorsun?" Gözleri bir saniye benimkilerden ayrıldı, karanlığın içine gezdindi bir süre. Yağmuru dinledi. "Planlar değişti," dedi ardından, derin bir nefes vererek. Toprak kokusunu içine çektiğini düşünmek isterdim, ama Niko daha çok çürük ceset kokusundan hoşlanırdı. "S'i Artem'e alıyoruz. Yirmi dört saatin var. Akademidekilere çaktırmadan onu

sana konumunu vereceğim üsse getir. Sonra Rusya'ya geçeceğiz."

"Malta için bana bir açıklama borçlusun ama iflah olmazcasına isteklerine devam edebiliyorsun. Ayağını denk al Niko, seni hiç sevmem. Sen Peder değilsin. Onun kardeşisin yalnızca." *Ve hiçbir adamı dizleri üzerine çöktürmem iki saniyemi almaz.* Daha önce Niko'ya karşı bu kadar tehditvarî konuştuğum olmamıştı ve daha da fazla ileri gitmeyecektim çünkü onu kışkırtmanın alemi yoktu. Aynı taraftaydık ne de olsa.

"Sabah 5'de Caleb ikinizi isteyecek, masasında yeni görevle. Onu getirmen gereken üsse yakın bir bölgede hüküm süren bir para babasını tehdit edeceksiniz—"

"Sen bunu nereden biliyorsun—"

"Normal işlerinizden farklı. Çünkü herifin kızını Meksika'ya kaçırmanız isteniyor olacak. Kız Meksika'daki büyük bir uyuşturucu kartelinin torunu ve dedesi siyasetçileri sıkıştırıyor. Sapphire, böyle bir nedenden ülkeler arası anlaşmazlık yaşansın istemez."

Durdum. Lafını bitirene kadar bekledim, ardından "İstediğim cevap bu değildi," dedim sakin ama tehlikeli bir tonda. Niko sınırlarını zorluyordu. "Bana Malta'da hamile bir kadının göğsünü parçalayıp kaçan ve adının beş yüz bir olduğunu söyleyen o zavallı kızın nasıl hayatta olduğunu ve nasıl beni bulduğunu anlatacaksın. Peşimden taklitçim diye ne cesaretle gönderebildiğini açıklayacaksın. İnan hiç umrumda değil ama onun yüzünden plan mahvoluyordu!"

"Ama mahvolmadı." Kaşları havalandı, bu adamın hareketlerinin hiç mantıklı bir tarafı yoktu. "Görüyorsun ki Marin, bu tarz anomaliler onlarca yıl en ince detayına kadar hesapladığın planlarda bile ortaya çıkabilir. Bir anomaliyi bastıracak tek şey daha güçlü bir anomalidir ve o sensin. Bu tür durumları kontrol altına alması gereken sensin. Senin işin zaten bu."

Dişlerimi sıkıyordum. Sabrım zorlanıyordu. "O. Kız. Kimdi?"

"Doğru," dedi Niko en sonunda. "Beş yüz bir. O'ydu. Deneklerden biri. Bir hayal kırıklığı. Senin Peder'le geçirdiğin yıllarda, o bitkisel hayattaydı.

Uyanıp uyanmayacağı belli bile değildi. Doktorlar tarafından kontrol altında tutuluyordu ve bilgilendiriliyorduk ama hiçbir zaman bahsini açacak kadar önemsemedik çünkü *sen* vardın."

"Peder benden bunu saklamazdı. Biliyor olamaz —"

Niko küçük bir kahkaha attı. Dudaklarını saran gülümsemeden hiç hoşlanmıyordum, hiçbir zaman hoşlanmamıştım. "Sevgili Marin, çok mu saflaştırdı seni üvey babanı kaybetmek? Peder dürüst bir adam değil, iyi bir yalancıydı. Gerektiğinde kendini bile bir yalana inandırırdı başarmak için. Çünkü inanç her şeydir."

Çünkü inanç her şeydir. Bir adama delice şeyler yaptırabilir. İnanması yeter.

Ben de bundan korkuyordum.

Derin bir nefes aldım, öfkem dinmemişti ama kafam karışmıştı. "S'i bu kadar almak istemenin altında başka bir neden var, değil mi? Olay yalnızca Peder'i öldürmüş olması değil."

Niko'nun donuk bakışları bir süre gözlerimde

asılı kaldı öylece. Keşke akıl okuyabilseydim, eminim çok daha yardımcı olurdu.

"Değil."

"Bana söylecek misin nedenini?"

"S'i getir. Gerçekleri al."

"Gerçekleri bilirsem farklı hareket edeceğimi düşündüğün için mi önce herifi teslim etmemi istiyorsun?"

"Akıllısın Marin, ama fazla düşünüyorsun. Bir asker olduğunu ve bunu Peder'in anısını onurlandırmak için yaptığını unutma. Eğer abimin yetiştirdiği bir asker olmasaydın sana çeneni kapamanı söylerdim ama bunun yerine görevi bitirdikten sonra istediğin bilgiyi apaçık vereceğimi söylüyordum. Sence de şansını fazla zorlamıyor musun?"

Bir şeyler yapabilirdim. Çok farklı şeyler. Mesela Niko'yu, Artem'in başındaki adamı dizlerinin üzerine acıyla çöktürüp gerçekleri söküp alabilirdim ondan; eğer onu yeterince iyi tanımasaydım, çünkü hiçbir acı onun dilini

söktürmezdi. Üstelik Niko'yu öldürmek ya da ona ters yapmak demek, döneceğim bir evim olmadığı anlamına gelirdi ve bu yeterince korkunçtu. Bir de... Peder'in kardeşiydi işte. Her ne kadar onun gibi olmadığını bilsem de, her ne kadar sonsuza dek benden nefret edeceğini ve ne yaparsam yapayım düşüncelerini değiştiremeyeceğimi bilsem de, beni kurtarıp yetiştiren adamın kardeşiydi o ve ölümüne dek de ona sadık kalmıştı.

Niko'ya hakaret, Peder'e hakaretti ve ben bazı inançları olan biriydim bu yozlaşmış dünyada. Çünkü elimdeki tek şey buydu.

Hatırladığım anılar Peder'le geçirdiklerimden ibaretti. Birlikte turunçgil toplamaya çıktığımız bahçe yürüyüşlerimiz, bana kapalı havuzda değil nehirde bizzat öğrettiği yüzme dersleri, kabuklu yiyeceklere alerjim olduğunu fark ettiğinde kendi elleriyle tedavi edişi, kabuslardan uyuyamadığım geceler zorla yatağa göndermek yerine çalışma odasında kitap okumama izin verişleri...

Peder olmasaydı, Niko... Peder olmasaydı eğer, senin işin bitmişti.

Bunu sesli söylemiyordum ama Niko bakışlarımın ne anlama geldiğini biliyordu. Bu yüzden bir adım geri çekildi. "Kimsenin fark etmediğinden emin ol. Bildiğim kadarıyla S zaten kafasına esince çekip giden biri. Akademi hayatî işler olmadığı sürece ona karışmıyor. Gerçi kimsenin umursamayacağından da eminim ama, peşinde dolanıp duran esmer bir kızdan bahsetmişlerdi."

"Komada," dedim umursamazca.

"Güzel." Bu, elbette Niko'nun hoşuna gitmişti. Muhtemelen S'in de şu an komada olmasını dilemişti içinden çünkü böylece onu bahsettiği üsse götürmem daha kolay olurdu.

Sessiz, kımıldamayan, öylece bilinçsiz yatan bir Salem Pardis'in düşüncesi beni rahatsız ediyordu ve Niko'nun yüzüne bakarken nedense kırmızı alarmlar yanıp sönüyordu kafamın içinde. Ama bu alarmlar yeni değildi, yüzlerce insanı öldürürken ve dünyayı birbirine katarken de hissettirmişlerdi kendilerini. O insanlar masum değildi. Kimse değildi ki, Salem olsundu.

Ben bile değildim artık.

İntikam almayı seçen biri masum olamazdı.

"Caleb'ı satın aldın değil mi?"

"Herkesin bir fiyatı vardır. Yalnızca bazıları nakit kabul etmez."

"Siktiğimin yağmurundan nefret ediyorum," diye homurdanarak kendini oldukça sesli bir şekilde koltuklara attı Alter. Onu bir süredir görmüyordum ama bu sabah ortak alana inmeyi tercih etmişti. Üzerinde basketbol şortu ve sıfır kol tişört vardı sadece, muhtemelen spora gidiyordu.

"Sen her şeyden nefret ediyorsun," diye söylendi tanımadığım bir çocuk. Tanışıyor olmalıydılar.

"Sevmem için bir sebep mi var?"

Alter'in kafası çok basit çalışıyordu aslında.

Yağmurdan nefret ediyordu çünkü evet, sevmesi için bir sebep mi vardı? Böyle bir bakış açısına sahip olmak nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim bir an. *Çünkü neden* bakış açısı. Mesela bu sabah 4'de uyandım, çünkü neden uyanmayayım?

Aslında bal gibi de biliyordum neden. Çünkü Caleb beni 5'de odasına isteyecek ve göreve çıkartacaktı.

"Sen uyumuyor musun?" diye sordum Alter'e. Uyandığım gibi çıktığım koşudan gelip duş almış, kafeteryadan bir sandviç ve içecek kapmış, ortak alandaki tek kişilik koltuğa ters yatmış bir şekilde yiyordum. Pozisyonum Alter'in hareketlerini izleme olanağı sağlıyordu ve kulaklıklarımı odamda unuttuğum için istemsizce duyuyordum sohbetlerini. Basketbol maçlarıyla ilgili konuşuyorlardı. Akademide turnuvalar mı oluyordu?

"Uyumam için bir sebep mi var?" diye sordu Alter, abartarak.

"Çıkar bokunu abicim, çıkar," diye homurdandı az önceki arkadaşı. Ardından "Ben gidiyorum.

Sana bu zırdeliyle iyi sohbetler," diye devam ederek kitaplarını toplayıp kalkıp gitti masadan.

"Var," dedim adamın gidişini izlerken. "Herkesin uykuya ihtiyacı vardır."

"Geri zekâlının teki kafeteryadaki sodalara ilaç karıştırmış. İçen birkaç şanslıdan biriyim. Muhtemelen bir hafta uyuyamayacak ve mal gibi dolanacağım ortalıkta, sonra bir yerde bayılıp kalacağım yorgunluktan. Kafayı yemek üzereyim Marin." Alter koltukta hafifçe kayıp bacaklarını ve kollarını iki yana açtı. "Antrenmanda bilerek ortalığı karıştırıp sağlam bir yumruk bile yedim ama bayılamıyorum bile."

"Ne?" Kaşlarım havalandı.

"Sizin akademide yapılmıyor mu bu eşek şakaları?" Başını çevirdi, yüzünü buruşturarak baktı bana. "Sıkıcıymışsınız."

"Güvenli," diye düzelttim onu. "Güvendeymişiz. Soda içenler uyuyamayacak mı şimdi bir hafta? Çaresi yok mu?"

"Var. Laboratuvardaki ineklerin üzerinde deney

yapmasına izin verirsen ve sürekli kusmayı göze alırsan. Etkileri farklı bu arada herkeste, benim az önceki arkadaşta karın ağrısı yaptı mesela. Herif sabahtan beri tuvalette, sıç sıç bitire—"

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Üf sus be. İğrenç."

"Awwww," diye bir ses çıkardı Alter. "Zavallı miden kaldıramıyor mu?"

Sandviçimi bıraktım, gözlerim Alter'inkilerde asılı kaldı bir müddet. Donuk bakıyordum. Ardından bacaklarımı kendime çekip onun oturduğu koltuğa doğru eğildim ve "Zavallı midem bağırsakları midesinden sarkarken ayakta durmaya çalışan adamların kafalarının omuzlarından ayrılıp yere düştüğünü gördüğünde iş bittikten sonra sindirceği leziz maki roll'ları düşünüyordu," dedim kısık bir sesle. "Arkadaşın istediği kadar sıçsın, umrumda değil. Olay şu ki, duymak zorunda değilim."

"Aman be," diye homurdanarak önüne döndü Alter. "Sen sordun."

Doğru. Ben sormuştum. Ama o da dalga

geçmeye kalkmıştı.

"Nazir'i ziyaret ettin mi hiç?"

Sandviçime geri dönmüştüm ki, Alter yeniden koştu. Naz'ın ismini duymak sinir katsayımı artırıyordu. Eğer onun başına bir şey gelirse S'in vereceği tepkiden hiç hoşlanmayacağımı biliyordum. Öfkelenecek ve planlarımın içine edecekti.

Naz ölmek için biraz daha beklesindi.

"Sen etmedin ve benden bilgi otlanmak istiyorsun sanırım," diye mırıldandım kolamı kafama dikerken. Artem'de kola yoktu. Sapphire'de vardı. Sapphire gözümde artı bir puanı hak etmişti. Öne de geçerdi, geçmişten gelen binlerce eksisi olmasa. "Niye? Merak mı ettin küçük ağlak bebeği?"

"Naz mı ağlak bebek?" Alter tek kaşını kaldırdı.

"Nazir, *Naz* oldu şimdi de..." Gözlerimi devirdim. "Demek istediğim, kızı kaç gündür tanıyorum ve bir şekilde her yerde ağır yaralanmayı başarabiliyor. Beni kötü gösteriyor, anlatabiliyor

muyum?"

"Bardaki kavgada haksızdı, kabul ama Malta'da yaralanması onun suçu değil."

"Sizin suçunuz. Psişikleri hafife almamalısınız."

"Neyse ki bir taneydi ve o da geberdi gitti."

Geberdi gitti. Neden bilmiyordum, ama bir saniye sakindim ve bir saniye sonra öfke damarım patlamak üzereydi. "Ben gidiyorum. Uykusuzluk sana yaramıyor, sohbetin bok gibi. Sandviçimi soğuttun."

"Huysuz prenses," diye homurdandı Alter, ben salonu terk ederken.

"Domuz," diye hırladım duyacağını bile bile. Küçükken yabani domuzları avlardım. Alter evcildi ve ava dahil değildi bu yüzden sakinleşmek zorundaydım.

Bitmemiş sandviçimi ve kolamı çöpe atıp avluya çıktığımda saat 5'e geliyordu ve Caleb'ten çağrı gelmişti cihazıma. Bilerek Salem'in odasına yakın merdivenleri kullanarak Caleb'in odasına

yürüdüğüm yolda, aklımda yalnızca Niko'yla olan kısa konuşmamız vardı. Salem'le derdi başkaydı, yalnızca abisi Ivan Dmitry yani Peder'in intikamını almak istemiyordu; başka amaçları da vardı. Bu, onu direkt öldürmeyeceği anlamına mı geliyordu?

Beni ilgilendirmezdi. Ben yalnızca teslimatla ilgilenecektim. Hem görev çabucak bittiği için sevinmeliydim de, yurduma dönecektim.

Ama içimde kötü bir his vardı.

Caleb'ın odasının kapısını tıklattığımda, içeriden ses gelmedi. Kaşlarım çatılarak kapı kolunu çevirip açtığımda kafamı içeriye uzattım; Salem, Caleb'ın masasının önünde ayakta öylece dikiliyordu ve odada ondan başka kimse yoktu.

İkimizin göreve gideceğini bilmiyormuş gibi "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken. Salem kimin geldiğine bakmak için dönmemişti bile, sanırım penceredeki yansımadan beni görmüştü bu yüzden dönüp de bakma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Çağrı aldım."

"Ben de," diye yanıtladım onu yanına geçerek. Artık iki kişi, masanın karşısında dikiliyorduk. "Birlikte miyiz yine sence?"

"Evet," cevabı ağzından çıkar çıkmaz kaşları çatıldı. Sanki onu söylemeyi istememiş ama kendine engel olamamış gibi bir tepki vermesi kafamı karıştırmıştı.

Salem yine siyahlar içindeydi. Üzerinde siyah, kısa kollu bir tişört ve altında da pantolonu ile botları vardı. Onu baştan aşağı süzdükten sonra başımı pencereye çevirecektim ki "Gördüğünden hoşlandın galiba?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde bağladım ve ona baktım, kaşları çatılan bu sefer bendim. "Sadece dolabını merak ettim."

"Merak edecek ne var?" Gözleri kısıldı. Gözlerinin kenarı çizgi çizgi oluyordu. Gülse, kesin yine çizgi çizgi olurdu gözlerinin kenarı ama ben bunu görebileceğimi düşünmüyordum dünya gözüyle.

"Yok... da, yani, eh... Cenazeleri seviyorsun herhalde."

"Cenazelerle ilgili sevilecek bir yan göremiyorum."

"Sadece Çarşambaları siyah giyinmediğine göre."

"Dolabım yalnızca siyah kıyafetlerle dolu, evet, bundan bahsediyorsan."

"Vay canına, anlaman gerçekten zaman aldı."

"Gözünü üzerime diktiğin ilk an anlamıştım."

"Süründürmeyi seviyorsun yani?"

"Evet." Tekrar kaşları çatıldı. Niye böyle davranıyordu?

"Benim en sevdiğim renk mavi. Bir gün mavi bir şey giysene?"

"Bütün kızlar neden maviyi seviyor?"

"Hangi kızlar mesela?"

"O." Bütün suratı ve omuzları cevap verdiği gibi gerildi.

O an fark ettim. Bilerek cevap vermiyordu. Veriyordu çünkü... *Çünkü ne?*

"Ne oldu sana?" Bir adım yaklaşarak, kişisel alanını ihlal ettim ve yüzüne doğru uzandım. Benden birkaç santim daha uzun olduğu için parmakuçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım botlarım topuklu olsa bile. "Cevap vermek istemeyip de veriyor gibisin? Yani, zaten çenen açılmıştı bu yeni değil ama yine de?"

"Yemekhanedeki eşek şakası çenemi açtı—" Salem elini ağzına götürüp öyle bir şaplak attı ki, ve sımsıkı sardı avucunu ağzına; tek bir kelime daha söylememek için. Ama ben ihtiyacım olan bilgiyi almıştım.

"Soda içtin, değil mi?" İşte bu keyfimi yerine getirmişti. Gülümsedim. Kocaman gülümsedim. Hatta başımı geriye atarak kahkaha bile attım. "İnanamıyorumahahha—! Bülbül gibi şakıyacaksın değil mi harikahahaha—-"

O sırada odanın kapısı bir anda açıldığında içeri giren elbette Caleb'dı, çünkü burası onun odasıydı ve zaten en başında burada olmasını beklerken henüz geliyordu. Kahkahalarımı

yutarak çenemi kapatıp önüme döndüğümde bile hâlâ gülme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Sodanın Salem'de böyle bir etki yaratması aklıma gelecek son şey, başıma gelecek en iyi şeydi. Çünkü bu yolla ondan cevaplar alabilirdim. Kontrolünde değildi, elbette cevap verecekti. Kendine hakim olamayacaktı.

"Formaliteyi geçiyorum, mevzu derin ve uzun çocuklar," diye bir giriş yaptı hain Caleb. Niko onu nasıl satın almıştı bir fikrim yoktu ama, Colorado'yu yöneten adamın böyle ele geçirilebilmesi Sapphire'in ne kadar yozlaştığı hakkında çok şey söylüyordu.

Tek merak ettiğim... Bu adamın zayıf noktası neydi? Neydi de Niko onu böyle yakalayabilmişti?

Caleb bize görev hakkında bilgi verirken kafamı boşalttım ve yalnızca söylediklerine odaklandım. Alexandra, 18 yaşında; babası kara para işiyle uğraşan tehlikeli bir adam ve annesi de Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin kızıydı. Bu aile dramasında anne ve baba ayrılıyor, anne kendi ülkesine dönüyor ve kız kaçak yollarla babasının yanında tutuluyordu. Baba ve dede

ülkelerinde fazla güçlü ve etki sahibi insanlar olduklarından siyasetçilere baskı yapıyor ve durumu oldukça büyütüyorlardı.

"Komikmiş," diye homurdandım, Caleb sormak istediğimiz bir soru olup olmadığını sorduğunda.

"Yirmi dört saatiniz var," diye ekledi Caleb. "Yirmi dört saatin sonunda görevi tamamlamış bir şekilde yuvaya dönün."

"Yuva?" Gözlerim kısıldı.

"Akademi," diye yanıtladı Salem beni. "Caleb, akademiye *yuva* der bazen."

Salem beklentiyle gözlerimin içine bakmaya devam etti o an, *ne var* dercesine salladım başımı.

"Komikmiş demeni bekledim," dedi kısık sesiyle. Dudaklarımı birbirine bastırıp içime içime güldüm olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak. Salem *Çenesini Tutamayan* Pardis, tatlıydı.

"Sen hep içsene şu sodadan," diye

mırıldanıyordum odadan çıkarken. Caleb soru işaretleriyle bakıyordu arkamızdan, muhtemelen askerini daha önce bu kadar konuşkan görmemişti.

Koridora çıktığımızda kapıyı kapatırken kendi kendine homurdanıyordu. "Yemekhaneden en az bir yıl uzak duracağıma yemin edebilirim."

"Bu haber beni çok üzdü. Belki de laboratuvardaki öğrencilerle takılmalıyım..."

Salem yüzünü buruşturarak baktı bana. Aklımdan geçenleri biliyordu tabii. "Bu aslında suç, biliyorsun değil mi? Yapanlar ceza alacaklar."

"Yaaa öyle mi?" diye sordum dalga geçercesine bir tonlamayla. "Ne cezası? 100 şınav falan mı?"

"En son kuralları çiğneyeni Sahra çölünde nadir görünen bir çıngıraklı yılanı aramaya göndermişlerdi. Mısır Valisinin torununu ısırmış, panzehir elde etmek için."

Homurdanan bu sefer bendim. "Sıcaktan nefret ediyorum."

"Sorun o değil. Herif hâlâ dönmedi."

Kaşlarım havalandı ve koridorda durdum. Salem önümden geçerken pis bir sırıtışın izi vardı dudaklarında. "Çocuk peki?" diye sordum arkasından.

Dönüp bakmadı ama cevapladı. "Komada."

"Çocuk ölürse?"

"Asker döner."

"Salem..." Dudaklarımı ıslattım, omzunun üzerinden bana doğru döndüğünde bakışları dudaklarıma kaymıştı. "Asker ne yaptı ki?"

"Önemli olan ne yaptığı değil... Neden yaptığı." Simsiya kirpiklerle çevrelenmiş ela rengi gözlerini, gözlerime çıkardığında devam etmesini bekliyordum.

Gözlerim kısılmıştı, o devam etmediğinde ben araya girdim. "Akademinin yetiştirdiği güçlü bir askeri bu denli ne delirtebilir?"

"Hayatının aşkını bir hiç uğruna kaybetti."

"Aşık olacak zaman bulmuş yani."

"Romantik olduğunu sanıyordum Marin. Odunun tekiymişsin."

"Seninle fazla takılmaya başladım Salem, ne bekliyordun ki?"

Gözlerini devirerek, silik gülüşüyle dönüp yürümeye başladığında koridordaki kalabalığın arasında kayboluşunu izledim bir müddet. İçtiği sodanın etkisi geçmeden, ağzından laf alabilmek için zaman yaratmalıydım bir an önce.

2,17K 4,97K Paylaş Reklam...

GECE YARISI RESİTALİ HAKKINDA

1,32K 210 168

Merhaba,

Bildiğiniz üzere *Gece Yarısı Resitali,* "*Siyah Kuğu*" ve "*Açık Yaralar ve Dikiş İzleri*" kitapları ile aynı evrende geçiyor. Hem bir süredir sabırla beklenen bir kitap olduğundan, hem de serinin son kitabı oluşundan dolayı sizin için de benim için de önemli bir yere sahip. Fakat yazım hayatımda negatif bir dönemin içerisindeyim ve kitabım da bundan hiç hak etmediği bir şekilde etkileniyor. Bu sebeple yayınevimle de yaptığım görüşme sonucunda, Gece Yarısı Resitali'nin kalan bölümlerini finaline dek paylaşmama (arka planda yazma) ve daha sonra

dosyayı teslim ederek raflara taşıma kararı aldım. Bu kararı almamın en büyük sebebi, yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı daha önce hiçbir kitabımda yaşamadığım bir baskıyı yaşıyor olmam ve bu sebepten potansiyelimin altında, zorlama yazıyor olduğumu hissetmem. Ertesi gün geleceğini haber verdiğim 4. Bölüm'e bakıyor ve bunu görüyorum, bu genç bir yazar olarak beni rahatsız ediyor ve kitabıma, kalemime dair inancımı kırıyor.

Anlayışınız ve saygınız için şimdiden çok teşekkür ederim. İlerleyen zamanlarda sizi bilgilendiriyor olacağım, kitapta neredeyiz ve iki kitaba bölünür müyüz siyah kitapların bir geleneği olarak yoksa tek başına tuğla bir kitap olarak mı çıkarız vs konularında.

Sevgiler,
Beyza

210 168 Paylaş Reklam...